

IOANA DUDA

Maria Magdalena

EDITURA
HERG BENET

Ioana Duda

Maria Magdalena

Editura HERG BENET
2017

© 2017 Ioana Duda

© 2017 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare
cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare.

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Foto copertă: © Frank11 | Adobe®

Concept grafic: The Spartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-095-4

ISBN Print: 978-606-763-094-7

Colecția $\sqrt{7}$

Reproducerea integrală sau parțială a textelor nu este permisă
fără acordul scris al deținătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul
Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru M., cel care m-a sărutat, m-a ținut în brațe și de mână la începuturi. Pentru M., cea care m-a ținut în viață aproape două săptămâni, cu muzică, vin și iubire. Datorită lor am redescoperit gingășia și blândețea din mine. Și pentru H., pe care îl iubesc de multe vieți și îl voi mai iubi mult, mult timp de acum încolo. Până la sfârșituri, dacă or exista.

„Ești plin de prostii! Moartea este singurul sfetnic inteligent pe care-l avem. De câte ori simți, așa cum faci mereu, că totul merge prost și că ești pe cale să fii anihilat, întoarce-ți capul spre moartea ta și întreab-o dacă e așa. Moartea îți va spune că te înșeli; că nu contează nimic în afară de atingerea ei. Moartea ta o să îți spună: încă nu te-am atins!”

Carlos Castaneda, *Călătorie la Ixtlan*

Capitolul 1

Dilemă amoroasă

Oare există Rai al poveștilor de iubire?

Poate da...

Și ele se duc acolo atunci când mor.

Am ucis. Și dacă aș avea un strop de moralitate ori bun simț, mi-ar părea rău. Ar trebui să îmi pară rău. Dar nu simt nimic. De mult nu mai simt nimic. Și ar trebui să mă căiesc. Pentru că am ucis singura femeie care m-a iubit cu adevărat. Singura care a lăsat tot – casă, familie, prieteni – și m-a urmat în cocina aia în care am trăit ani de zile. Și în care aș fi trăit și acum, dacă nu aș fi decis că, de când ea nu mai e, sunt mort și nimic nu mai contează. Pot deveni un om normal. Ca în Trainspotting: „Choose life“.

Cocina aia, mizerabilă, infectă. Haine îmbibate de pișat uscat de pisică. Și căcat de pisică peste tot. Și farfurii nespălate și ascunse prin toate dulapurile. Și geamuri sparte. Bine că erau sparte pe ici, pe colo. Altfel nu aș fi știut când e zi sau noapte. Erau atât de jengoase, că nu intra niciun pic de lumină. Faianța din baie, spartă. Wece-ul de abia se mai ținea în podea. Hainele nu le spălam cu săptămânile. Nici litieră pentru pisici nu aveam. Se pișau și se căcau într-un lighean. Uneori nu schimbam și câte o lună nisipul.

Pentru că nu m-a interesat niciodată. Cât timp veneau tot felul de pizde pe care le vrăjeam pe net, mai dădeau cu mopu', cu aspiratoru'. Mai spălau un vas. Că așa sunt pizdele. Toate vor

să se mărite. Și sunt așa de ușor de „prins“... Le dai un pic de vrăjeală, iar ele *haț*, au picat în cursă. Sunt așa de ușor de convinși. E îndeajuns să le vinzi o iluzie, două și *hap*: ca pelicanul.

Dar ea... Ea doar a venit. Și nu a cerut nimic. Doar a început să frece cu clor și dezinfectanți și apoi cu detergent pentru podele. După ani, în casa mea mirosea a lămâie. Și am descoperit că aragazul nu e galben, ci alb. Uitasem.

Freca, spăla, curăța și nu îmi cerea nimic. Ah, ba da. Ar fi vrut să o iubesc. Și am iubit-o. Bolnav. Iar ea era deja bolnavă. Aș fi vrut să o pot iubi sănătos. Să îi ofer căldura și liniștea pe care le dorea. Am iubit-o, însă, așa cum învățasem: egoist, obsesiv, nevrotic și cu multă răceală. Uitasem să mângâi. Parcă mă mângâiaseră și pe mine mama și bunica de câteva ori. Nu mai țin minte. Dar așa trebuie să fi fost. Doar orice mamă și bunică își mângâie copiii. Tații, mai puțin. Tații trebuie să muncească și să aducă bani în casă. Și tații trebuie să cumpere cărți pe care ar vrea să le citească și copiii lor. Și tații mai beau o bere cu fiii lor, când aceștia cresc și, dacă fac prostii, le iau apărarea în fața mamelor disperate, pentru că nu mai știu ce să facă atunci când copiii lor fug de acasă, se îmbată, le distrug apartamentul la cheful de majorat, fură bijuterii din casă și le vând ca să plece în Vamă, pe munte sau să cumpere băutură.

Pe Valentina am iubit-o mai mult decât pe jigodia de maică-mea. Pe ASTA, ultima, ar fi trebuit să o omor.

I-am citit toate cărțile. Îmi amintesc tot. A povestit exact cum s-a întâmplat. A mai uitat câteva detalii. Nu-i nimic. Mi le amintesc eu. Nu am reușit să uit nimic, cu toate că au trecut vreo opt ani. A fost singura care mi-a cumpărat tricouri colorate. „Arăți ca o înghețată acum“. Așa mi-a spus. Și mi-a cumpărat pantofi sport, de ziua mea. Doar javra de maică-mea a mai făcut așa ceva. Dar aia considera că are o datorie față de mine. Doar m-a născut.

Da, pe ea ar fi trebuit să oucid. Dar, pula mea, o iubesc. E mama. Orice mi-ar face. Din cauza ei, și apoi a mea, nu mai pot să iubesc. Nu mai mult decât am iubit-o pe ea.

Dacă aș putea plânge de mila altcuiva, în afară de a mea, aș plânge. Mi-aș turna cenușă în cap. M-aș căi. M-aș îneca în lacrimi. Aș face tot ce-i mai patetic.

Ar fi trebuit să merg după ea atunci. Să îi dorm pe preș. Să îi sărut picioarele. Tălpile. Mâinile. Să o aștept zi după zi după zi în fața biroului, până m-ar fi iertat. De fapt, citind, cred că m-a și iertat deja. Iar dacă s-ar fi întors, aș fi pedepsit-o aspru. Pentru că nu mai știu de mult ce e blândețea, înțelegerea, bunătatea. Habar nu am ce înseamnă să ierți. Mă pedepsesc de atâția ani.

Hm! Ea are un înger păzitor. Bineînțeles. Pentru oamenii ca ea, ar trebui să se inventeze o lume aparte, în care să fie apărați de orice fel de suferință. Ea plângea la piesele de teatru! Îmi pupa picioarele. Ea, mie... Și mă credeam nemuritor. Ar fi trebuit să fac toate astea, dacă nu aș fi atât de orgolios. Pe mine m-a părăsit până și îngerul meu păzitor. Sau e beat. Sau s-a dus la altul, că și-a dat seama că nu are ce face lângă mine. Eu nu mai pot fi salvat. Nici nu vreau.

Dar am citit cartea ei, a doua, cea în care vorbește despre noi, și simt nevoia să mă scuz. Să nu luați de bun nimic din ceea ce spun. Mint de atâta timp și pe toată lumea, că nici eu nu mai știu care e adevărul. Am mințit atât de mult în viața mea, încât nu mai știu ce-i adevărat și ce am plăsmuit, și asta din nevoia de a merge și eu, cumva, mai departe.

M-am născut în urmă cu... 43 de ani. Cred... Da. 43. Nu îmi mai amintesc foarte bine, pentru că sunt mai mereu beat. De când a plecat, nu știu dacă a trecut vreo noapte în care să nu termin cel puțin 4-5 sticle cu vin. Din ăla scump. Că îmi permit, mai nou. Oricum, beau mult. Poate într-o zi o să mor înecat în propria-mi vomă. Sau intru în comă alcoolică. Mi-a zis într-o zi:

„Tu, probabil, o să ajungi un boschetar“. Probabil avea dreptate. Dacă ar pleca asta de lângă mine și ai mei ar muri, probabil o să mor. Poate de foame. Poate o să mă mănânce șobolanii. Sau gândacii. Sau intru în comă alcoolică și nu mă mai trezesc.

Ea ar fi trebuit să plece chiar atunci, în seara aia în care i-am spus: „Ce privire frumoasă ai! De Om. Nu ca mine, de jigodie“. A fost primul semnal pe care i l-am dat. Dar am fost prea egoist să o alung. Și o iubeam. Cât mai puteam eu iubi. Puteți să spuneți ce vreți: că în iubire nu există egoism, posesie, ego, orgoliu. Cine sunteți voi să îmi ziceți ce-i iubirea pentru mine? Eu așa am învățat.

Nu am putut să o iert pentru avort. Ceva timp. Iar când am iertat-o, am crezut că e prea târziu. Că nu mai are niciun rost. Tot ea mă suna. Să îi răspund și să îi spun ce? Oricum eram beat de fiecare dată când îmi scria sau mă suna. Ori futeam vreo puștoaică.

Dar să începem cu începutul. Mama e o jigodie. Pe care o urăsc și o iubesc. Aș vrea să nu o iubesc, dar așa cum i-am spus și ei, nu mamei, ei, Valentinei, orice s-ar întâmpla, legăturile dintre mamă și copil nu se pot rupe. Oricât am vrea. Oricât ar vrea alții. E un dat.

M-a părăsit când eram mic și apoi a venit să mă ia din universul bun și cald pe care bunicii mi-l creaseră și m-a adus în orașul ăsta nenorocit. M-a rupt din ea și apoi m-a rupt din bunicii mei și nu înțeleg de ce dracu' m-au făcut. Că așa se făcea, poate. Atunci când au aflat că e însărcinată, prietenii i-au întrebat pe ea și pe tata când au avut timp să mă conceapă. Cam atât de mult timp stăteau împreună. Munca. Munca era cea mai importantă pentru ei. Ea, ea trebuie să ia toate deciziile, fără să îi pese dacă e bine sau nu pentru ceilalți.

M-a adus înapoi doar pentru că se simțea vinovată că mă lăsase la bunici. Sau pentru că trebuia să vin la școală și nu voia, vezi Doamne, ca fiul ei, singurul moștenitor, să învețe într-

un oraș de provincie. Na. Acum mă piș pe pământurile și casele ei. O să crească bălării peste ele. Și o să cadă la pământ. Sau m-a luat de acolo pentru că voia să se răzbune pe bunica. Oricum ar fi, numai la ea s-a gândit. Sunt sigur.

Bunica... Doar în Valentina am mai regăsit frumusețea aia demnă a bunicii mele. Forța aia care făcea totul să graviteze în jurul ei. Eram fascinat văzând cum le suportă pe toate și freacă podele, aragaz, gresie, faianță, merge la birou și vine înapoi și freacă din nou. Și apoi își mai găsea o oră, două să citească, să povestim, să mă iubească. Femeia asta putea să facă tot ce își dorea. Parcă era atomul pământului. Cu siguranță era atomul lumii noastre.

A fost prima femeie alături de care m-am simțit din nou în siguranță, așa cum se întâmpla pe când locuiam la bunicii mei. Singura care m-a făcut să mă simt acasă.

Focoasă. Pătimașă. Îi sărea repede țandăra și ne certam de ieșeau scântei. De atâtea ori i-aș fi futut câteva. Aș fi dat-o cu capul de pereți. Aș fi scuipat-o. Și asta dura vreo două minute. În restul de 23 de ore și 58 de minute, o iubeam. Inclusiv pentru că știa să se certe. După două minute, mă reîndrăgosteam de focul ăla din ochii și de pe buzele ei. Avea principii și le apăra. Cu patimă.

Cu ea puteam vorbi. Orice. Nu se dădea înapoi. Iar de ascultat nimeni nu mă asculta ca ea. Așa, cu tot sufletul. De parcă mersul întregii lumi depindea de ceea ce spuneam eu acolo. Tâmpenii. Minciuni. Mai ales când eram beat. Și nu i-a păsat. De atâtea ori m-a prins cu minciuna... Și m-a iertat. Am pus-o în situații grele. Umilitoare. Pe ea, care era o prințesă. Pe toate le-a suportat și până la urmă mă lua în brațe și îmi spunea că mă iubește. Atunci mi se părea că și eu reușesc să mă iert.

Am iubit-o. Ce rahat spun? Încă o iubesc. Speram să o văd în fiecare zi, până la sfârșitul vieții, acolo, lângă mine. Aș fi dat foc pământului și aș fi ucis pentru ea. Dar acum, că stau să mă

gândesc, îmi era așa ușor să comit violențe. Ar fi trebuit să o iubesc duios și blând. Și acum... acum degeaba știu.

Acum mă uit la femeia asta, care doarme liniștită în dreapta mea, habar nu are lângă ce monstru doarme, și îmi dau seama că nu simt pentru ea decât milă. Și un pic de scârbă.

Aș putea să o ucid chiar acum. I-aș pune perna pe față. Sau aș putea să îi înfig un cuțit în inimă. Ori să torn benzină pe ea și să îi dau foc. Sau aș putea pur și simplu să o părăsesc.

Aș putea face toate astea și probabil nu aș avea nicio mustrare de conștiință. Dar Valentina o iubește. Iar pentru Valentina, acum că am înțeles tot, sunt în stare să îi dau foc și lui Dumnezeu. Sau sunt în stare să rămân lângă femeia asta cu care sunt căsătorit de atâția ani, fără să o iubesc. Poate, până la urmă, nu eu am ucis-o pe ea. Ci ea pe mine. Săptămâna trecută, a doua oară. Iar de data asta e definitiv. Cercul s-a închis. Simt și eu. Atât mai sunt în stare să simt: când mor definitiv.

Sunt diavolul. Știu. Mă hrănesc din lumina altora. Și pe Valentina o iubesc cu încrâncenare și obsesie. Nu voiam decât să se despartă de Adrian. Iar eu să o părăsesc, dracu', pe asta. Să moară, dacă vrea. Nu mi-ar fi păsat.

Singurele momente în care am văzut o licărire de lumină au fost când am întâlnit-o și reîntâlnit-o apoi pe Valentina. Atunci, în gară, și săptămâna trecută, în restaurant.

Stabilisem să mă întâlnesc cu Ana în restaurantul fițos de pe Victoriei. De acum îmi permiteam. Aveam un job bun, un salariu baban, mașină și șofer, cele mai tare costume și nu mă interesa că le aveam. Cred că, de fapt, tot ceea ce făcusem după plecarea Valentinei era să îi demonstrez, în mine, că puteam. Puteam să le am pe toate. Aș fi putut să îi ofer o viață exact așa cum merita.

Ana, o fetiță pe vremea când am cunoscut-o, a fost o victimă sigură. Am luat-o de nevastă ca să mai scap de gura alor mei, care de ani de zile aveau impresia că o să devin un boschetar

sau o să le rămân pe cap. Și pentru că aveam nevoie de cineva care să îmi facă de mâncare, curățenie și să îmi mângâie orgoliul. Ana e o femeie fără personalitate, ușor de manipulat și ștearsă. Frumușică, dar ștearsă.

Vreun metru șaizeci, cincizeci de kilograme, părul șaten, ușor cârlionțat, și ochi căprui. Nu căprui spre negru, nici căprui miere, ci căprui care nu ies prin nimic în evidență.

Dacă, însă, ar fi să mă ghidez după principiile oamenilor cu un pic de suflet și morali, aş spune că Ana e o femeie care mă iubește necondiționat și care mi le-a suportat pe toate. Ana ar rămâne cu mine și dacă aş fi din nou sărac lipit pământului și nu ne-am mai permite să ne petrecem Crăciunul în Bora Bora și Revelionul prin Thailanda. Și-a păstrat același stil vestimentar ca pe vremea când am cunoscut-o: un pic hippioată, un pic casual. Pantofi joși, teniși, blugi sau pantaloni largi, tricouri cu diferite mesaje optimiste. Ana a rămas, de fapt, copilul pe care eu l-am cunoscut.

Și sufletul ei, nu înțeleg cum, a rezistat și nu a fost mânjit de toate mizeriile pe care i le-am făcut: nopți de beție, zile întregi când nu dădeam pe acasă, iar când veneam puteam a parfum de femeie străină (chiar și pentru mine), bilețele cu numere de telefon prin buzunare, pe care știu, știu că le găsea. Doar ea îmi spală toate hainele. Voiam să o pedepsesc. Pentru că se încăpățâna să rămână în viața mea, în contra a toate câte i le făceam. Dar a rezistat.

De câțiva ani, m-am săturat și m-am mai potolit. Prefer să mă îmbăt acasă, în timp ce mă uit la un meci. Sau stau pe balcon și mă gândesc ce mișto ar fi să îmi tai venele. Să mor dracului odată. Dar mereu am fost prea egoist pentru gesturi din astea. Așa că beau până nu mă mai pot ține pe picioare, după care mă târăsc în pat. Iar Ana mă sărută pe frunte. De fiecare dată. De ani de zile, același lucru. Eu vin mizerabil în pat, lângă ea, și ea mă sărută pe frunte.

Nu am mai atins-o de ceva timp. Nu mai am chef. Pe nimeni, de fapt. Doar muncesc, muncesc, muncesc. La un moment dat, m-a speriat asta, că nu mă mai atrage nicio gagică. Apoi nu mi-a mai păsat.

Așa eram când am intrat cu Ana, în restaurant, și am văzut-o, la masa aia din colț, ascunsă în spatele lămâiului. Tot universul s-a oprit. Exact ca în filme. Stop cadru. Nu mai respiram. Am amețit. Au început să îmi țiue urechile. Imagini au început să se succedă rapid: noi la munte, noi venind de la teatru, mână în mână, noi înfodoliți unul în celălalt, așteptând tramvaiul, în 15 ianuarie.

— Andrei, Andrei, mi-a dat Ana un cot, aia nu e Valentina Apostol?

— Taci dracului, taci!

Ana s-a dus direct la masa ei.

— Mă scuzați, doamnă. Nu vreau să vă deranjez, dar nu sunteți cumva Valentina Apostol?

Atunci i-am văzut din nou ochii. Ochii aceia. Ochii vii. Plini de forță. Ochi de un verde pe care orice femeie ar vrea să îi aibă. Inumani, aproape. Ochii veniți din alte timpuri. Un pic melancolici, cu doruri din alte lumi și timpuri. Sclipeau. Când și-a ridicat privirea, toată încăperea s-a umplut de atâta lumină, încât am avut senzația că mă doare.

— Ba da. Eu sunt.

Și a zâmbit așa cum numai ea știe să zâmbească. Un zâmbet cald și bun, care îmbrățișează omul.

„Ce citește? Ce citește Valentina?“, asta îmi răsună în cap. Trebuia să îmi revin cumva și să mă întorc acolo, în restaurant. Îmi tremurau genunchii. Îmi vâjâia capul și aveam privirea încetoșată. Nu mai aveam niciun gând cursiv. Așa că a trebuit să mă agăț de ceva, din lumea reală, ca să îmi pot reveni.

— V-am citit toate cărțile și vă iubesc nespus.

— Îți mulțumesc. Hai, ia un loc.

— Oh, dar nu vreau să vă deranjez!

— Nu mă deranjezi deloc. Chiar aveam chef să mă smulg un pic din carte. Că prea m-a zdruncinat.

— Bine. Doar o secundă, să îl chem pe soțul meu.

Valentina a urmărit-o cu privirea. L-a văzut. Aer. Aer. Aer. Aer. Nu. Nu. Nu. Așa ceva nu se poate. E ireal. E un vis. Nu e el. E el. Nu s-a schimbat deloc. De ce nu s-a schimbat deloc? Andrei. Andrei Popescu.

Li s-a întâlnit privirea și au înțeles, amândoi. Se întâmpla ceea ce era menit să se întâmple. Se va închide cercul. În sfârșit.

— Iubitule, doamna Valentina ne-a chemat la masa ei.

Dar Andrei pornise deja într-acolo. Mergea ca vrăjit.

— Valentina, ce frumoasă ești. Mai frumoasă decât acum zece ani.

— Mulțumesc, Andrei. Nici tu nu te-ai schimbat prea mult. Doar că nu mai ai pic de lumină în privire.

— N-am avut-o niciodată. De la tine era. Tu vedeai mereu lumină în toți oamenii.

Valentina a zâmbit timidă și a privit în farfurie. Își ținea mâinile în poală, ca o școlăriță cuminte. O suviță din părul scurt i-a căzut pe ochiul stâng.

— Ai părul roșu acum.

— Da. Foc. Nu? Eu ard mereu.

— Voi doi vă cunoașteți?...

Dacă nu ar fi fost sub vraja întâlnirii cu Valentina, Andrei i-ar fi spus soției sale: „Proasto, taci! Aici se întâmplă ceva important. Două vieți sunt pe cale să se schimbe pe de-a-ntregul. Și tu vii cu căcaturi din ăstea?“. Dar a tăcut. Știa că Valentina va salva situația în cel mai frumos și elegant mod. Ce bine! Îi era dor să o audă. Vocea aia un pic răgușită, de fumătoare înrăită, dar caldă. Blândă. Molcomă. Ca o pisică ce își întinde labele, grațios.

— Da, Ana. Ne-am cunoscut acum vreo unșpe ani. Am fost

cam un an împreună.

— Andrei, doamna Valentina a fost iubita ta și tu nu mi-ai spus niciodată nimic?!

— Păi, și dacă îți spuneam, ce? îi spuse el pe un ton ușor scârbit, vulgar și brutal.

Pe Valentina o rănea orice formă de brutalitate. Chiar și cea pe care doar o intuia. Mai ales când victima era un om nevinovat, ingenuu.

Dacă scena s-ar fi întâmplat în urmă cu zece ani, probabil s-ar fi ridicat furioasă, cu ochii scăpărând, și i-ar fi spus două bărbatului din fața ei. Dar învățase că nu intervii în relația dintre doi oameni. Că uneori e mai bine să stai deoparte și să îi lași pe fiecare să își spună adevărurile. Tăcu.

— Haideți, luați loc. Da, Ana. Am fost împreună vreun an de zile, nu a mers și ne-am despărțit. Ca-n viață. Dar e bine că s-a întâmplat tot ce s-a întâmplat. Mereu e bine tot ce ni se întâmplă. Dar destul despre mine. Spuneți-mi despre voi. Aveți copii?

— Nu, doamnă.

— Ah, Ana. Te rog să îmi spui pe nume. Nu îmi plac politețurile. Mi se pare că pun o barieră între oameni. Și știi că mie nu îmi plac barierele.

— Bine. Valentina... Ce ciudat să vă... îți spun pe nume. Și Ana a zâmbit exact ca un copil cuminte care găsește sub brad jucăria pe care și-o dorise. Nu avem copii. Andrei a spus că nu are rost. Că nu avem timp, că e mai bine fără. Că un copil îți întoarce viața pe dos. Urlă, se trezește noaptea, trebuie să îl schimbi, nu mai poți pleca în concedii liniștit. Că oricum viața e destul de grea, de ce să mai condamnăm încă unul la viață? Din punctul meu de vedere, toate astea-s nu-s adevărate. Eu cred că numai așa nu ne mai putem teme de moarte, doar așa ajungem să simțim din nou bucuria aia curată. Când facem un copil. Sau mai mulți. Eu aș vrea patru, cinci, câți or fi. Îmi plac la nebunie,

de mică mi-au plăcut. De aia m-am și făcut educatoare, ca să petrec mult timp cu ei. Oricât ai fi de supărat, vine câte unul și te ia în brațe și îți spune „doamna, vă iubesc“, și atunci trece. Totul trece. Că-i iubire în cea mai curată formă, și iubirea spală toate relele de pe lumea asta. Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi să am copilul meu. Doamne, ce bucurie! Numai când mă gândesc. Dar, asta e... E nevoie de doi ca să faci un copil. Și îl iubesc prea mult pe Andrei ca să nu îi respect dorințele. Așa că mă mulțumesc cu copilașii mei de la grădiniță.

— Frumoasă muiere ți-ai luat, Andrei. Sper că știi.

Valentina l-a privit pe Andrei și i-a citit gândurile: „Tu ai fost singura femeie frumoasă din viața mea. Doar tu ai fi putut fi mama copiilor mei. Până la 80 de ani o să te iubesc. Mai știi? Mai știi... Tu știi tot. Nu uiți niciodată nimic. Ce frumoasă ești! Cu ridurile ălea fine în jurul ochilor. Și încă râzi mult, se pare, că îți văd cutele expresiilor tale cum iau forma lor în jurul gurii. Ce bine că râzi mult! Tu. Doar tu. Ești singurul om pentru a cărui bucurie mă pot bucura. Pe asta aș omorî-o. Fără preget“.

— De ce te-ai întristat? a întrebat Ana.

Ar fi vrut să ia mâna Valentinei într-a ei și să o mângâie. Nu avea curajul. Valentina, însă, nu s-a temut. I-a strâns mâna într-a ei, a privit pentru un moment fața de masă, apoi și-a ridicat privirea:

— M-am întristat un pic pentru că nici eu nu am copii, dar știu că ai dreptate. Acum aproape zece ani am descoperit și eu că singura bucurie autentică, cea spre care aleargă toți oamenii, e aia a copiilor. Cel mai pur echilibru și cea mai pură formă de viață o vezi în copiii mici și în natură. Probabil voi face și eu un copil. După ce voi încheia cercul care a rămas deschis în viața mea. Pentru că vreau să plec curățită la drum. Soțul meu își dorește mult un copil.

— Cum ai descoperit că vrei copii? întreabă Ana, curioasă, ca un copil mic.

— Ei, poveste lungă și dureroasă. Ah, dar cu final fericit. S-a lăsat cu nuntă și iubire multă.

Îl privea pe Andrei și vedea cum se sufocă. De gelozie. Nebunie.

„Da, Andrei. Mi-am văzut de viața mea. Știai că eu nu pot altfel, decât cu iubire. Iar Adrian e bărbatul pe care îl iubesc. De ani de zile. Și e bine. Nu-i cu drame, și zbateri, și frământări, și draci. E cu iubire.“

Asta i-a spus, în gând.

— Voi mai rămâneți, dacă vreți. Eu trebuie să mă întorc la birou. Am o întâlnire.

— Nu, plec și eu.

— Bine, dragilor. Vă pup. Ah, Ana, ăsta e numărul meu. Mai stau câteva zile în București, așa că, dacă ai chef, ne putem vedea oricând la o cafea.

— Deci cu mine nu?

Nu mai suporta. Erau prea mulți oameni între ei. Să moară toți. Toți. Și să rămână doar ei doi. Să se iubească și să se devoreze unul pe celălalt. Să moară împreună. Dacă ar fi putut, ar fi dat foc restaurantului ăluia. Lumii întregi. Valentina lui. Valentina era a altui bărbat. Valentina voia să bea o cafea cu nevasta-să, în loc să petreacă doar cu el fiecare moment liber. Nevastă-sa. Nevastă-sa!!! Auzi! Să moară și aia. Acum. Pe loc. Să dispară din viața lui. Și Valentina voia să bea o cafea cu nevastă-sa. Cu spălăcita aia. Valentina nu îl mai voia. Nu îl mai voia.

— Cum să nu, Andrei? Oricând. Poate ne vedem chiar la lansare.

„Nu te-ai schimbat deloc. Rău. Rău. Te-ai înrăit tot mai mult. Poate aveam dreptate. Poate doar iubirea te-ar fi salvat. A ta pentru mine. Știu că doar pe mine mă iubești. Însă e o lume întreagă între noi. Zece ani de alți noi, separați, alții care eram și alți oameni. Pe care nu vreau să îi rănim. Nu vreau! Nu

vreau! Nu vreau!“

Ochii lui Andrei au sclipit pentru un moment. Aproape inuman. Auzise. Îi auzise și el gândurile.

— Bineînțeles! Nu aș rata așa ceva pentru nimic în lume.

Și Ana o îmbrățișă atât de tare și de cald, încât Valentina ar fi început să plângă chiar în acel moment.

Știa ce va urma. Totul e scris în noi. De la începuturi. Trebuie doar să vezi. Iar Valentina începuse să vadă de mult.

Capitolul 2

Iubirea a făcut infarct

Am bătut la ușa sufletului meu.

Suna a gol.

Plecasem cu trenul de patru

Deși la opt pleca un altul.

Cum altfel?

Totul se înjumătățise în viața mea.

Am plecat

Din mine

Din noi

— De ce??? De ce, Valetina? Cum ai putut? Cum?

Femeia stătea pe pat, cu genunchii sub ea, și redesena cu arătătorul dreptei conturul fluturilor roșii, galbeni și verzi de pe cearșaf. „Ce frumoși sunt fluturii! Cum pot unii să îi vâneze? Să îi colecționeze? Fluturii sunt frumoși în libertate, zburând.“ Nu putea să se gândească la ea, la ei. La ei patru. Doi câte doi. Și fiecare, separat.

— Suntem căsătoriți de atâția ani. Ani în care nu am făcut altceva decât să te iubesc și să îți fac pe plac. Ce ți-a lipsit? Ce, Valentina? Îți spun în fiecare zi că te iubesc. Zi de zi de zi. Și ți-o arăt. Te iubesc din prima zi și azi mai mult decât oricând. Uite, uite ce căcaturi patetice mă faci să spun. Chiar și acum. Pentru că te iubesc, în pula mea!!! Te iubesc și-s îndrăgostit de tine. Ca un adolescent. Parcă ești prima iubire. Rahat. Chiar ești. Ți-am spus de atunci, din prima seară în care ne-am întâlnit, că nu

mai iubisem pe nimeni până la vârsta aia. Aveam fucking 35 de ani. Fericirea noastră a fost o minciună? A ta? A mea sigur nu. Sau da. Nu mai știu nimic. Mi-a căzut cerul în cap. Anii ăștia au fost o minciună? M-ai iubit, Valentina. Știu. Știu! Și atunci de ce??? Nu ai vrut copii. Nu i-am făcut. Chiar dacă îmi doream din tot sufletul.

Nu te-am înșelat niciodată. Nu, nici nu mi-a trecut prin cap. Oricât roiau femeile în jurul meu. Erai zeița mea. Te veneram, Valentina.

Ești o curvă! O curvă nenorocită! Mereu ai fost. Mereu! Îți pare rău? Spune-mi că îți pare rău. Vreau să stai în genunchi în fața mea și să îți ceri iertare. Și nu te-aș ierta.

Îți plăcea când vă futeați? Vreau să îmi spui cum o făceați, să implori iertarea mea și apoi să o faci și cu mine exact cum o făceai cu el. Exact! Auzi? Exact la fel.

Valentina și-a ridicat privirea. Era atâta durere în privirea ei, încât și florile parcă au pălit un pic, când le-a privit. Ar fi vrut să plângă. Dar în acel moment nu putea decât să stea cu genunchii sub ea și să redeseneze contururi de fluturi.

— Adrian, te iubesc. Te iubesc. Te iubesc. Asta e tot ce contează.

— Unde v-ați reîntâlnit? Vreau să știu tot.

— E târziu, Adrian. Și sunt așa de obosită...

— Înțelegi că nu mă interesează? Așa că o să stai aici, faci cafea și îmi spui tot. De la începuturi până în zilele noastre.

— De ce vrei să știi? Te-ar durea și mai tare...

— Mai tare de atât nu poate durea. Hai, adevărul. Și să nu omiți ceva. Știi bine că iese totul la iveală, până la urmă. Detalii, futaiuri, discuții. Tot. Absolut tot! Mișcă și fă cafea. Hai, hai!

— La singular. Că s-a întâmplat o singură dată.

— Băh, tu chiar mă crezi prost??? Vrei să cred bullshitul ăsta?

— Îți jur. S-a întâmplat o singură dată. Cred că dacă ne

odihnim acum și discutăm mâine, totul va fi mai clar. Vom găsi o soluție.

— Mișcă în bucătărie și fă cafea. Să ne odihnim? Să ne odihnim??? a urlat Adrian de s-au zguduit ferestrele. Adică tu ai distrus căsnicia noastră și ai chef să dormi? Poți să dormi? Ce monstru ești, femeie? Unde-i femeia pe care am luat-o de soție? Cine pula mea ești, făăăăăăăăăăă?

— Bine, Adrian. Cum vrei tu. Dar tu nu bei cafea...

— Nici tu nu te-ai futut cu alții până la jegu' ăla. Oamenii se schimbă. Sau? Au mai fost și alții? Hai, vomită tot. Acum e momentul. Oricum s-a terminat totul. Măcar să fie totul clar și pentru mine. Că pentru tine se pare că e. Hai, hai. Ce mai aștepți? Treci și fă o cafea.

Valentina a icnit. Îi amortiseră picioarele. Ce bine ar fi fost să îi amortească și sufletul, să nu mai simtă, simtă, simtă, tot ce și-a dorit toată viața a fost să simtă. Ironic. Și s-a ridicat. A întins mâna să își ia furoul de pe pernă. Încet, greoi. Avea doar 41 de ani, dar se mișca atât de greu, de parcă ar fi avut 126. Sau 574.

— Nici gând. Să umbli dezbrăcată prin fața mea. Vreau să te văd dezbrăcată.

— Bine, Adrian.

Avea voce stinsă. De abia reușea să articuleze cuvintele. O durea. Durerea lui Adrian o durea mai tare decât a ei. Nu meritase așa ceva. Iubirea ei. Viața ei. Liniștea ei.

Erau atât de fericiți și liberi... Oamenii întorceau capul după ei. Și acum, după atâția ani de căsnicie, mergeau mână în mână pe stradă, ori se pupau peste pahare când mergeau la restaurant și mereu cei din afară aveau senzația că ei doi sunt într-o lume doar a lor. Șușoteau, râdeau, el îi atingea piciorul cu piciorul lui pe sub masă și râdeau de mama focului, de începeau și ceilalți din jurul lor să râdă. Erau închiși într-o bulă de fericire, lumină și liniște unde ceilalți nu aveau acces. Și chiar așa era. Pentru că, se știe: câți îndrăgostiți, atâtea lumi. Iar

Valentina și Adrian nu doar se iubeau, ci încă erau îndrăgostiți unul de celălalt.

Era pentru prima oară când Valentina stătea dezbrăcată în fața soțului ei și îi era rușine. Îi era rușine de privirea lui scârbită, de animal, care întâi se împerechează și apoi ucide. Își duse mâinile în dreptul sânilor, să îi acopere cu palmele.

— Tu nu auzi? Îți e rușine de mine acum? Dar de el nu ți-a fost? Când te-ai dezbrăcat în fața lui și ți-ai deschis cracii, când te-ai udat toată, când ți-a dat limbi în pizdă și te-a futut, probabil în cur, când ți-a dat muie și te-a umplut de spermă? Apropo, a ejaculat în tine? Ce pula mea taci? Ți-am spus că vreau să știu tot. Unde a terminat?

— În gură și pe față. Și nu m-a futut în cur.

— Aș, detalii. Câte numere?

— Trei.

— Potent băiatu'. Fute mai bine decât mine?

— Adrian, noi doi nu ne fudem. Noi doi ne iubim.

— Băi, mă lași cu telenovelismele ăstea? Te-a futut mai bine decât mine?

— Nu.

— Deci nici măcar nu fute mai bine ca mine. Are mai mulți bani. De aia?

— Adrian, știi bine că nu e așa.

— Io nu mai știu nimic. Dar să lăsăm patetismele. Ai avut orgasm? Ai avut, în pula mea, orgasm? Ce taci ca o mută? Răspunde!

— Adrian, mă doare! Mă învinețești. Dă-mi drumul. Aaaaaau! Îmi smulgi părul!

— Dă-te-n pula mea de curvă! Ce, nu te vrea cheală? Zi! Rapid! Ai avut orgasm?

— Da, a icnit Valentina.

— Să nu dea dracu' să plângi. Hai, fii femeie puternică, așa cum te-ai lăudat mereu că ești. Tu, care vorbești doar despre

asumare, responsabilități, bine și iubire. Pizdele puternice, ca tine, cărora le place pula, nu plâng așa ușor. Câte orgasme?

— 7! Bine?!?!?!?! Şaaaaaaaapteeeeeeeeeeeeeee!

— Aham. Ce mândru trebuie să fi fost, jegu' pulii. Bucătărie. Cafea. Acum! Dezbrăcată!

Valentina mai mult s-a împleticit decât a mers până la bucătărie. A început să plângă. Surd. Nu voia să o audă Adrian. Nu voia să o audă nimeni. Voia să poată să creadă că a dispărut.

Câteva lacrimi au căzut în borcanul de cafea. Și-a șters rapid ochii. Avea dreptate, Adrian. Nu avea dreptul să plângă. Nu acum.

„Să nu fiarbă apa. Să nu fiarbă apa.“ Nu voia să se întoarcă în sufragerie. Nu știa cum va face față întrebărilor lui. Durerii care țâșnea din voce, ochii, mișcări. Cuvintele lui nu erau făcute din litere. Din durere. F-I-E-C-A-R-E. Și teama. Teamă ei. Teamă că Adrian o va părăsi. Și așa ceva nu era posibil. Așa ceva ar fi ucis-o.

Dacă ar fi fost într-un film, ar fi făcut freeze exact în acel moment. Nu. Dacă ar fi fost într-un film, probabil ar fi inventat o scenă în care ea s-ar fi trezit dimineata, learcă, respirând greu, îngrozită, ar fi privit în dreapta, l-ar fi văzut pe Adrian, l-ar fi sărutat pe cap și l-ar fi strâns tare, tare în brațe și i-ar fi spus că îl iubește, iar ei și-ar fi spus că nu a fost decât un coșmar în care ea îl înșelase pe Adrian, el aflase și o părăsise. S-ar fi cuibărit în brațele lui, tare, tare, iar el ar fi pupat-o pe creștet: „Shhhhh. Sunt aici. A fost doar un coșmar. Dormi, iubita mea, dormi.“

Dar nu era niciun film. Trebuia să se întoarcă în sufragerie. A luat ceștile. Îi tremurau atât de tare mâinile, încât a vărsat jumătate pe jos. În alte condiții, s-ar fi dus după mop și ar fi frecat covorul cu Vanish, să nu lase vreo pată. Îi plăcea curătenia. Ordinea. Cearșaful trebuia să fie perfect întins. Altfel o durea capul. Ce ciudată...

Amanda. Numai ea o înțelegea. Pe Amanda o iubea cel mai mult dintre toate colegele ei. De fiecare dată când avea o problemă, Amanda o echilibra. Era inteligentă, frumoasă și deloc dramatică. Lua lucrurile exact așa cum erau. Era șefa ei, dar niciodată Valentina nu simțise asta. Amanda era naturală și total lipsită de orice dorință de ascensiune socială sau profesională. Muncea pe rupe, când era cazul, dar și când se lăsa cu câte un chef ele două închideau petrecerile. Erau în stare să danseze zece ore încontinuu. Și să bea toată noaptea fără să se îmbete. Dansau pe mese, cântau până răgușeau, iar a doua zi erau primele la micul dejun. Povesteau peste cafea și râdeau ca niște zeițe.

Erau atât de relaxate, că și aerul părea mai lejer în jurul lor. Iar Amanda era una dintre puținele persoane alături de care Valentina putea să stea în tăcere, fără să simtă apăsare. Ar fi vrut ca Amanda să fie lângă ea în momentul ăla. Să îi spună ceva. Pentru că orice i-ar fi spus Amanda ar fi fost un adevăr care nu ar fi durut. Care ar fi ajutat-o să vadă totul mai clar și mai puțin grav.

Doar Amanda înțelegea că pentru Valentina cele mai relaxante momente erau cele de sâmbătă după masa, când termina de făcut curățenie și mâncare, Adrian era deja pe canapea și se uita la vreun film, ea se punează cu capul pe picioarele lui, cu cartea în mână și, înainte să înceapă să citească, privea în jur. Era curat și ordine. Și miroase a balsam de rufe. Putea să se relaxeze.

Și mai mirosea a pielea lui Adrian. Își afunda nasul în genunchiul lui, inspira cu putere și apoi i-l săruta. De multe ori adormeau așa, iar când se trezeau era deja seară. Plecau în oraș la o bere sau la un film. Dacă era iarnă și ninsese, se duceau în fața blocului și făceau om de zăpadă și se băteau cu bulgări până le îngheța și sufletul în ei. Apoi se întorceau în casă, Valentina fierbea niște țuică și stăteau la povești în bucătăria

aia mică și intimă. Valentina se rezema cu spatele de perete și își punea picioarele pe dulapul din față, Adrian își trăgea scaunul lângă frigider, stătea picior peste picior și povesteau ore întregi. Despre tot. Despre filme și piese de teatru, despre muzică și cărți, despre viață și sensul ei, despre iubire și cum ea e tot ce contează pe lumea asta.

Când venea vorba de Dumnezeu, se aprindeau. Pentru că Adrian era un ateu convins, iar Valentina credea cu toată ființa ei în divinitate. Bine, nu în Dumnezeu cel despre care vorbea religia. Nu credea că Dumnezeu pedepsește și trimite oamenii în Iad. Valentina știa că Raiul și Iadul sunt în oameni. Iar Dumnezeu e doar lumină, căldură și iubire. Valentina credea în puterea gândurilor bune. Când mânca, mulțumea mâncării. Iar Adrian se îndrăgostea de ea de fiecare dată când făcea asta. Pentru că îi iubea candoarea, naivitatea și bunătatea. Dar, până la urmă, diferențele ăstea de opinie în ceea ce privește divinitatea nu contau așa de mult, pentru că amândoi iubeau viața. Nu ucideau nici păienjenii din casă. Când îi găseau, așa cum făceau cu orice gănganie, îi luau într-o bucată de hârtie și le dădeau drumul afară.

Vorbeau și vorbeau până unaia i se făcea somn, de obicei lui, și se duceau în pat. Uneori făceau dragoste. După ce aveau orgasm, Adrian îi mângâia sprâncenele și i le săruta. Iar ea îi săruta mâinile. Fiecare deget în parte. Și apoi fruntea. Și apoi obrații. „Noapte bună, iubirea mea“. „Noapte bună, dragoste“. Ea se ghemuia în el, el o strângea tare, tare în brațe, la pieptul lui parcă se făcea și mai mică, iar dimineața se trezeau cur în cur, dar cu picioarele încolăcite.

Dar acum nu o mai interesa de nicio pată. A pus cafele pe măsuța din față canapelei și s-a așezat pe fotoliu, exact în dreptul lui Adrian, cu picioarele lipite unul de celălalt, trunchiul ușor aplecat în față și privindu-și genunchiul stâng. Apoi pe cel drept. A întins mână, a ridicat ceașca, încet, și a băut

o gură. Și-a ridicat privirea din genunchi și l-a privit în ochi, ca un condamnat care imploră îndurare.

Însă când a început să vorbească avea vocea calmă și puternică. Sigură. Fără ezitare. Așa era când rostea adevăruri. Când spunea exact ce simțea.

— Știi... Te-am așteptat un an. Să îți treacă toate rahaturile ălea din cap cu libertatea și teama de a te lega și de a iubi. Îți era o frică de te căcai pe tine. Am înțeles. Nu mai trăiseși așa ceva. Era necunoscut. Dar am văzut în tine, din prima seară, toată bunătatea și blândețea pe care o căutasem toată viața. Și am știut de atunci că nu aș putea să accept mai puțin. Nu aș mai fi putut face niciodată un compromis. Oricât de singură m-aș fi simțit.

Crezi că întâmplător ți-am povestit despre *Dragoste în vremea holerei*?

Și eu, eu am insistat să vii și să ne cunoaștem. Și apoi eu am sunat, și am trimis mesaje, și ți-am scris pe Facebook. Ca să nu uiți că mă iubești. Atât de ușor te mințai pe atunci. O comedie, o pizdă pe care o futeai și a doua zi îi zâmbeai drăguț, zâmbetul ăla „ce frumoasă ești, ce bine a fost, dar acum poți să pleci“.

Și scrisoarea aia pe care mi-ai trimis-o după ce ne-am întors din Vamă. *Nu te vreau, dar nici nu te alung*. Poezii, metafore, totul abstract. Pentru că îți era teamă. Pentru că aveai impresia că ar fi trebuit să mă duci în spate. Nu ți-am spus atunci, dar am zâmbit în colțul gurii, ca omul resemnat și care știe despre tine mai multe decât știi tu: „*Băiete, n-am nevoie să mă cari. Mi le duc pe toate. Știu să îmi car până și zilele în spate. Da. Sunt tristă uneori. Chiar nefericită alteori. În alte zile râd. În altele sunt apatică. Am zbateri și frământări. Dar nu trebuie să mi le duci tu. Îți e cumva teamă să te îndrăgostești? Guess what: oricum se va întâmpla. Poate nu de mine. Poate de alta. Dar se va întâmpla din nou, într-o zi. Și, dacă te opui, e cu atât mai rău. Și mai greu. Ești un laș. Un înfrânt. Dar n-am ce face. Te iubesc. Și sunt furioasă pe*

tine.“

Eram atât de furioasă! Pe mine mai mult decât pe tine. Pentru că aveam impresia că nu sunt în stare de nimic. Orice aş fi făcut ori spus, nu era îndeajuns de bun pentru tine. Nu puteam să te cuceresc. Nu puteam să te fac să mă iubeşti.

Am ieşit la câteva întâlniri, am avut câţiva bărbaţi, da, eu i-am avut, pentru că nu mă puteam da nimănui. Tu erai mereu acolo. Şi, până la urmă, am renunţat. Atunci am aflat că nu mi-ar plăcea să fac *menage a trois*. Că vreau să fiu a unui singur bărbat. A ta. Pentru că, de fiecare dată când simţeam aşternuturile de pe paturile altor bărbaţi, îmi era greaţă de mine. Scârbă.

Plecam acasă, mă spălam şi apoi mă priveam în oglindă. Dezbrăcată. Mă întorceam pe toate părţile. Aş fi vrut să îmi smulg carnea. Îmi spuneam că sunt dezgustătoare, grasă şi de aceea nu mă placi. Mă scuiam în oglindă. Strângeam cât mai multă salivă şi mă scuiam. Şi mă luam la palme: „*Meriţi, cretino. Asta meriţi: să fii scuipată şi palmuită*“. Şi plângeam în hohote. Cu ciudă. Şi mă uram.

Iar în ziua aceea eram în pat, la ai mei, acolo unde mergeam de fiecare dată când nu mai reuşeam de una singură să îmi ling rănile. Să mă cuibăresc în braţele tatălui meu şi mama să îmi facă spanac şi şniţele din piept de pui. Să simt că sunt iubită. Că şi eu contez. Să mă plâng şi să plâng în braţele cuiva. Să îmi dau şi eu voie să fiu patetică, fără să îmi fie scârbă de mine. Fără să mă dispreţuiesc şi să îmi spun că sunt laşă. Acolo putea să îmi fie milă de mine. Acolo eram iubită.

Era unul dintre puţinele momente în care mă simţeam liniştită. Citeam Pamuk, *O viaţă nouă*, şi mi se părea că atinsesem un punct de echilibru. Fin. Aşa a fost de fiecare dată în anul ăla. Cum mi se părea că găsisem un echilibru între mine şi noi, apăreai şi îmi dădeai una în moalele capului. Vrei, vrei să ţi-o spun? I-ai dat şi titlu. Să fie artistic: *Spovedanie de la el, ăla*

cu pricina. Mereu îmi futeai filmul în perioada aia. Pentru că nu aveai curajul să îmi spui clar ce simți.

Într-una din nopțile din anul ăla am murit. Atunci, când tu m-ai sunat la cinci să îmi spui că-s o egoistă și că tu plângi și că nu mai poți să trăiești așa. Și că îți fac rău pentru că nu am înțeles că tu mă iubești, chiar dacă nu putem fi împreună. Iar, și iar și iar. Asta îmi repetai încotinu. Că nu putem fi împreună. Ție ți-o spuneai. Pentru că te simțeai vinovat și nu puteai să suporti vina de a face rău. Voiai să te iubească toți. Să îți spună că ești cel mai frumos, deștept, talentat. Pentru că nu credeaai în tine. Pentru că tu nu îți puteai spune toate astea. De asta voiai mereu confirmări. De asta vrei și acum confirmări. Dar pentru mine nu a contat. Tot ce urai mai mult în tine eu iubeam. Fără grade de comparație. Pur și simplu te-am iubit mereu și nesigur, și vulnerabil, și fragil, și nehotărât și crud. Orice ai fi făcut, nu puteam să nu te iubesc. Pentru că voiam să te iubesc. Și nu mi-am dat voie să renunț la noi.

Și am strâns din dinți, am tăcut și te-am iubit în continuare când mi-ai spus că nu sunt ceea ce vrei. M-a înțepat inima. Aș fi vrut să se deschidă pământul și eu să mă prăbușesc în el, cu tot cerul ce îmi căzuse în cap. Dar am zâmbit și am înțeles.

Și nopțile în care dormeam singură, iar patul nostru era atât de mare, încât nu știam cum să mă mai întind, în câte părți să mă rup ca să nu mai simt atât de dureros prezența absenței tale.

Am suportat zilele și nopțile la rândul în care nu veneai acasă. Te iubeam. Aveam încredere în tine. Și nu voiam să intervin în niciun fel în procesul tău de devenire. Nu voiam să ajungi la un moment dat să îmi reproșezi că din cauza mea nu ai trăit tot ce aveai de trăit.

Dar ți-am înțeles și nevoia de aparențe. Aia era lumea în care trăiai. Cel mai frumos. Cel mai deștept. Cel care spune mereu bancuri și toată lumea râde și aplaudă.

Crezi că nu știam ce zbateri ai? Crezi că nu știam cât suferi pentru că habar nu aveai cine erai? Crezi că nu vedeam cum alergai înnebunit de la Alexandru la mine, și apoi înapoi, la oamenii ăia goi, sperând să te regăsești undeva? Să îți spunem noi cine ești. Sau cum ar trebui să fii.

Crezi că nu știam cât te învinovățeai pentru că nu reușeai nicicum să te așezi locului? Aveai impresia că niciunde nu-i locul tău. Crezi că nu știam ce frică îți era de viață? Știam tot. De aceea am strâns din dinți în toate lunile ălea. Atunci am aflat ce înseamnă să crezi. Lumea ta se prăbușește zi după zi, în jurul tău, dar simți în străfundurile ființei tale că într-o zi va fi bine și că nu trebuie să renunți. Logic, rațional, totul îți spune că ești nebun. Iar tu te încăpățânezi și mergi mai departe. E o scânteie acolo, în suflet, o voce timidă care îți șoptește să nu te lași bătut, că totu-i cu un rost. Totul are sens. Pentru că am vrut să dau un sens la tot ceea ce se întâmpla. Am ales să cred. Din momentul în care te-am văzut, am știut că nu mai am ce să aștept în afară de tine.

Nu am făcut copii, da. Nu am vrut. Nici tu nu ai vrut cu adevărat. Îți ajungeau cei ai prietenilor noștri ca să îți faci mofturile.

Nu-s reproșuri. Deloc. N-am ce să îți reproșez, acum, privind în urmă. Cu toate câte trăiam, deloc ușor de dus, era în mine o bucurie a omului care crede. Știam că până la urmă îți vei da seama că mă iubești și nu te vei mai teme.

Și te iubesc și acum. Îmi e dor de tine când merg la serviciu, când îmi cumpăr flori din piață, când iau prânzul cu colegele. Tu înțelegi că, după toții anii de căsătorie, îmi e dor de tine?

— Dar ăstea s-au întâmplat demult! Încă mă mai judeci? Nu ai trecut peste? De ce nu mi le-ai spus atunci?

— Ce rost avea? Spune-mi. Ce rost avea? Oricum erai hotărât că nu mă vrei. Mereu era după cum îți doreai tu. Așa îmi spuneai. Nu aș fi făcut decât să mă umilesc și mai mult. Un

strop de demnitate trebuia să păstrez și eu. Și așa de abia reușeam să îmi păstrez echilibrul, în cele mai multe dintre zile. Pot să număr pe degete de câte ori am purtat tocuri în perioada aia. Îmi era teamă că o să mă prăbușesc. Credința și demnitatea. Atât mai aveam.

Și nu voiam să te rănesc. Nu voiam să îți creez mai multe zbateri decât aveai deja. Și apoi tot tu m-ai vindecat, cu iubire.

Bineînțeles că am trecut peste. Ba chiar ți-am mulțumit că ai făcut totul așa. Pentru că de abia când te-am întâlnit am înțeles cu adevărat că în iubire nu există orgoliu. Și a trebuit să distrug tot ceea ce știam că sunt.

Mă dădeam ușor înainte să apari tu. Să mă aibă toți. La întâmplare. Eu nu mai voiam nimic. Funcționeam din inerție, de parcă era mereu toamnă înspre iarnă, perioada pe care o urăsc cel mai mult. Mă gândeam cu groază, în fiecare zi, că se face șase și trebuie să mă întorc acasă. Să intru în mormântul ăla unde urlă liniștea. Să mă trezesc și să nu aud niciun sunet. Nici la televizor nu dădeam drumul. Dacă-i liniște, liniște să fie. Nu voiam să mă mint în vreun fel. Aș fi vrut să fie cineva acolo, să îmi rostească numele. Îmi era teamă să nu uit cum mă cheamă. Să ajung acasă, să privesc în jur și să mă întreb: „Bun. Și acum?”. Și acum să bem.

Beam, învărteam bărbați prin cearșafuri, vomitam aproape în fiecare seară băutură și gust de piele străină și eram mahmură aproape în fiecare zi. Toți bărbații erau fără fețe. Necunoscuți. Au fost mulți. Probabil. Nu știu. Nu i-am numărat niciodată. Pentru că nu îmi păsa. Ei nici nu existau. Doar tu.

Și nici nu știam că tu ești tu. Simțeam doar că vei apărea în viața mea. Nimic nu mai exista în afară de tine, așa cum nu te știam pe atunci. Nu mai aveam o lume în care să trăiesc, pentru că tu nu erai. Acum, că mă uit în urmă, ceea ce m-a ajutat să merg mai departe a fost speranța că într-o zi voi întâlni bărbatul potrivit. Nu, eu nu puteam să cred în ceea ce era scris

în cărțile de psihologie motivațională, că trebuie să ne fim suficienți. Că nu suntem niciodată singuri. Cum să cred, când în mine și în jurul meu urla singurătatea? Îmi era dor de tine. Exact de tine. Am știut-o după ce te-am cunoscut. Am știut că pe tine te-am așteptat.

Atunci a fost cea mai lungă și grea iarnă. Nu știu dacă din ultimii 100 de ani, așa cum spun ăia mereu la meteo, dar cu singuranță din ultimii... 34 aveam atunci, nu?

Iar în noaptea aia m-ai sunat. Ațipisem. M-am trezit la al 15-lea apel. Și mi-ai urlat în telefon. Ai urlat că nu mă gândesc decât la mine. Că tu ce ai face dacă eu aș muri?

Și nu, nu îți păsa că eu aș fi murit. Te gândeai doar la faptul că te-ai fi simțit vinovat, că aș fi făcut-o din cauza ta și că ar fi trebuit să trăiești cu asta și ar fi fost greu.

Ghici ce? În viață e destul de greu pe alocuri. Așa faci diferența între învingători și zombălăi. Știi bine ce scump îi costă pe învingători zâmbetul. Doar ei știu să râdă din tot sufletul. Tocmai pentru că știu ce poate veni. Și atunci, cum prind un moment de bucurie, îl înhață. Se agață de el. Ca un bolnav incurabil căruia îi dai un medicament nou ce l-ar putea vindeca. Habar nu are dacă e așa. Dar trebuie să încerce. Să rămână în viață. Și îl prețuiesc. Și doar ei sunt cu adevărat liberi și fericiți. Pentru că doar ei acceptă că suferința e parte din viață și e inutil să o alungi. Există. Orice ai face. Și dacă te tot lupți cu ea, când mai ai timp să te bucuri? Doar învingătorii știu că, în afară de moartea în singurătate, orice altceva e o glumă și trebuie tratat ca atare.

Iar din ziua în care m-ai cerut de nevastă, nu am făcut decât să trăiesc. Fără să mă mai întreb nimic. Mă bucuram că sunt în viață. În viața noastră.

Și îți spun toate astea acum ca să înțelegi că știu ce-i durerea aia cruntă, când n-ai la cine să urlî și atunci urlî la Dumnezeu. Și tocmai pentru că înțeleg durerea și îmi asum totul, aș vrea să

stăm de vorbă mâine, lucizi și raționali. Să găsim o soluție.

— Soluție? Vrei soluții? Tu ești chiar nebună. Păi am găsit eu soluția. Plec. Și, știi, eu nu te-am înșelat niciodată! Cum? Cum poți să iubești un om și să îl înșeli? Cum poți să îmi spui toate astea, să simți toate astea și să te fuți cu un altul?

— Pentru că toată viața e un cerc. Și dacă rămâne un singur loc unde nu se închide, ăla nu îți dă pace. Iar când te reîntorci acolo și te reîntâlnești cu tot ce a fost, trebuie să îl închizi. Despărțirea noastră a fost bruscă. Dormea când mi-am luat bagajele și am plecat.

— Și te-ai gândit să închizi cercul pe verticală? În pat? Sau pe unde dracu' v-ați mai futut? Nu îl poți închide vorbind? Nu?

— Am fost tentată... Dar nu putem renunța la tot ce suntem, Adrian, așa, fără să stăm de vorbă. Trebuie să existe o soluție. Trebuie. Noi am găsit mereu soluții. La orice. Noi suntem Adrian și Valentina.

— Suntem o pulă! Suntem o minciună. Asta suntem.

— Nu e adevărat, Adrian. Știi bine că te iubesc. Știi!!! Te implor, hai să vorbim mâine. Te rog. Nu pleca.

— Ei bine, uite că ai și tu un vis care nu s-a realizat. Eu nu îmi trăiesc viața alături de curve și femei de doi bani ori comune. Când te-am întâlnit, am crezut că ești o zeiță. Singurul adevăr din viața mea. Sunt un dobitoc. Un dobitoc! Nu. Nu. Eu n-am nicio vină. Eu doar te-am iubit. Tu, tu meriți să mori. Sau nu. Ar fi prea ușor. Meriți tortură. Să suferi și să arzi. Dar nu pot. Că eu nu-s jigodie, ca tine. Și, orice mi-ai face, încă te mai iubesc. Ba nu! Nu! Nu! Te urăsc, curvă nenorocită! Va trece. Va trece. Va trece. Mâine vin să îmi iau lucrurile și aș vrea să nu fii acasă când se întâmplă. O să las cheile la tanti Sanda.

— Și ei ce îi spui?

— Adevărul! Ce, îți e rușine? Îi spun că iubita mea soție m-a înșelat și eu nu pot trăi cu asta, așa că o părăsesc. Nu știu. Nu înțeleg nimic. Vreau să plec și mă doare de mă cac pe mine și

nu reușesc să mă mișc din loc. Cretino! De ce ai făcut-o? Decedecedecedecedeeeeeeeeceeeeeee? Ce? Mai tare. Hai, că poți. Ce, când te futea nu urlai de plăcere? Hai, urlă și acum.

— Credeam că încă îl mai iubesc, a urlat Valentina de s-au trezit toți îngerii păzitori, chiar și ăia care încă puteau să mai doarmă ceva ani ori vieți. Am trăit ceea ce am crezut că aș fi vrut să trăiesc atunci. Și apoi mi-am dat seama că n-am ce să iubesc la el, că îmi e milă de el. Pentru că e un om care încă suferă. E un om pierdut. E un om rău și egoist și mincinos.

— Aşa, şi ți-ai dat seama de asta după câte futaiuri? Ăla e un diavol! Chiar ai uitat? Ți-a făcut numai rău. Eu, eu te-am iubit! Nenorocito! Știi cum mă doare? Știi? Eram unul. Ne-am născut unul pentru celălalt. Am avut tot. Am fost tot. Am aflat ce înseamnă totul. Ce ai făcut? Ce căcat ai făcut?

— Am greșit, înțelegi? Am greșit! Nu știu de ce am făcut-o! Nu știu!!! Nu îl iubesc. Nu îl vreau. Doar pe tine te iubesc. Iartă-mă. Te implor, iartă-mă!

— Nu! Nu pot să te iert și nu te înțeleg. Pentru că eu nu ți-am greșit niciodată. Pentru mine nu a mai existat, după ce te-am întâlnit, nimeni altcineva. Chiar atunci, în anul ăla în care mă căcam pe mine de frică și nu voiam să te las să te apropii. Nimeni. Nu mă mai puteam culca cu nicio femeie. Mă gândeam numai la tine. Știam că te iubesc, dar îmi era teamă. După ce te-am văzut prima oară acolo, în fața casei tale, când mi-ai sărit în brațe și ne-am privit 15 minute în ochi, am știut că de abia atunci mă nasc. Am știut. Și doar gândul că aș putea atinge o altă femeie sau aș simți o altă piele decât a ta m-a scârbit din acel moment. Mă cutremura gândul ăsta. Așa că nu! Nu pot să te iert. Și sper să nu te mai întâlnesc în vecii vecilor. La propriu. Acum, hai, la treabă.

A violat-o acolo, pe marginea patului. Nici nu s-a dezbrăcat. Cu pantalonii în vine, brutal. Ca un animal. Cu putere. Nu a crutat-o. A ejaculat în ea. Valentina nu a scos niciun sunet. Ca și

cum nu ar fi existat. Ar fi vrut să nu existe. O dureaua totul. Nu știa. Nu știa că soțul ei putea să fie atât de crud și violent. Dar și ea fusese o jigodie. Avea dreptate. El avea dreptate. Acum ea trebuia să suporte.

Ușa s-a trântit exact pe inima Valentinei. Era primul moment din viața ei când nu știa. Nu știa cum avea să fie până la urmă. Stătea în mijlocul patului și se bălăngănea. Nu se putea gândi la nimic. Un gând. Unul singur dacă ar putea să prindă în momentul ăsta. Nu i-ar da drumul. Facebook, Dostoievski a spus cum se fac ardeii umpluți?, cum era, cum era, Las ochii mamă, las să plângă, margarete, hortensii, mare, Adri, Adri, ana are mere, dar nu e vremea lor, așa că ana are mere din import sau din ălea pline de chimicale, așa că ana o să mănânce multe chimicale și ana o să facă într-o zi cancer și ana o să moară. O să moară ana. Pentru că ana e om, ca ea și ca Adrian. Și o să moară și ei. Iar... iar...

Așa o întâlnise Adrian. Gândindu-se la moarte. Zi după zi, după zi. Și vrând să găsească o soluție ca să trăiască. Din seara aia în care Matilda și îngerul ei păzitor o salvaseră, se agățase de viață. Credea puțin câte puțin. Același puțin în fiecare zi. Într-una era perechea aia de pantofi verzi cu toc rotund și colorat. În altă zi era o piesă de teatru. În alta, o lansare. Și mai era și editorul care nu o lăsa să moară pentru că îi cerea mereu să termine câte o carte. Și soția editorului care o invita să vorbească la lansările cărții ei. Țineau la ea și o simțeau. Niciodată nu le vorbea deschis despre ea, dar îi citeau toate cărțile. La prima mână. Dacă ei nu mai știau, cine dracu' să știe?

În ziua când îi scrisese prima oară Adrian, pe Facebook, era la sală. Așa încerca să compenseze tot răul făcut de cele două pachete, aproape trei, fumate în fiecare zi și alcoolul mult, atât de mult încât îi era teamă că o să devină alcoolică. Îi era mereu teamă că va încerca din nou. Se gândea mereu la moarte. Încerca să se pregătească. Citea tot felul de cărți unde scria că,

de fapt, moartea nu există și că e doar o transformare. Dar dacă ar fi întrebat-o cineva dacă vrea să o ia de la capăt, ar fi spus din tot sufletul „nu”. Doar să se termine odată. Cât a mai rămas, dar să treacă.

Și, orice ar fi spus cărțile ălea, ea spera din tot sufletul ca atunci când va fi murit să se termine de tot. Altă viață? Una mai bună nu își putea imagina. Nu putea crede că într-o zi, în altă viață, ea ar fi putut să fie bine.

Iar una mai rea... Oare cât de nepăcătos ar trebui să fie un om ca să aibă o viață mai bună? Ce ar trebui să nu facă? Că de făcut făcuse tot ce crezuse că-i bine. Și numai ea știa cât o costa tot binele ăla. Veneau și îi povesteau, i le puneau pe suflet. Ea nu-i judeca. De aceea veneau la ei. Îi înțelegea și mereu știa ce să spună ca să îi salveze puțin. Să le spună o vorbă bună exact în momentul acela, cel mai greu.

Și asta o costa cel puțin câte o criză cardiacă o dată la șase luni. Și crize de fiere și migrene. Pentru că fiecare problemă de-a lor devenea și a ei. Altfel nu i-ar fi putut ajuta. Ea nu se putea detașa. În fiecare poveste era vorba despre ea. Și de fiecare dată se termina cu bine. Habar nu avea a cui era vocea aia care le spunea tuturor că o să fie bine, că nu sunt vinovați pentru alegerile altora, că tot ceea ce contează e să trăiască și pentru asta viața îi va scoate la mal și atunci totul va fi meritat. Poate despre ea vorbea, de fapt. Poate îi mințea.

Și poate din cauza asta era furioasă pe Dumnezeu. Îl blestema și îl scuipa în fiecare seară. Îi spunea să dispară din viața ei, că oricum nu îi făcuse niciun bine. Ea. Ea își făcuse fiecare bine, încercând să scape din căcatul în care o băgase el, Dumnezeuul lor.

Îi era teamă să meargă acasă. În fiecare seară. Câteodată citea sau scria și asta o făcea să nu se mai gândească la tot ce era și nu ar fi trebuit să fie. Nu așa. Sensul. Sensul. Trebuia să existe un sens. Trebuia să aleagă să creadă în sens. Futu-le

mama lor de alegeri! De ce trebuia să fie așa de greu? De ce nu putea pur și simplu să creadă? Ca bunica ei. De ce trebuia să fie atât de greu să alegi să crezi? De ce toate zbaterile și frământările ăstea? Așa a înțeles că viața nu are un sens decât dacă tu alegi să îi dai unul. Și odată ce ai făcut asta nu te mai întrebi care e. Dar nu putea face asta mereu. Pentru că nu era o credincioasă.

Dar nu pe ăștia îi iubea Dumnezeu cel mai mult? Pe ăștia care plătesc pentru credință cu insomnii, creieri electrocuțați, hipertensiune? Cu serile ălea în care nu putea să facă nimic. Se plimba prin casă, ca un leu în cușcă, și urla. La ea și la Dumnezeu. Urla și scuipa și blestema. Și nu putea face nimic altceva. În serile ălea nu putea nici să bea. Își punea whiskey în pahar și după două guri îl vărsa în chiuvetă. Se dădea cu capul de pereți. Se lipea cu fruntea de gresia rece. În momentele ălea se simțea înfrântă. Nu putea nici să își dorească să moară.

Nu putea să scrie. Era blocată. Și, cel mai rău, nu putea să plângă. S-ar mai fi limpezit.

Se chinuia. Se screea. Se așeza pe canapea, deschidea laptopul și se holba la pagina albă din word. Tasta două trei cuvinte. Sunau fals. Fără esență. Ridicol.

Apoi se ridica, se ducea în fața oglinzii și se chinuia să plângă. Își strângea stomacul, ochii și se gândea că mama ei o să moară. Își imagina că primea un telefon în miez de noapte și îi spuneau că maică-sa a murit. Și izbucnea într-un râs isteric. Hăulea. Nu râdea. Urla. „Hahahahahahahahahahaha!“. Ca o nebună. Iar când se oprea, i se înverzeau și mai tare ochii, luau foc și se scuipa în oglindă: „Cretina dracului! Te urăsc!!! Ești un jeg de om! De nimic nu ești în stare“. Și apoi cădea la pământ. Cu fața la pământ și privea în gol. Avea o mie de gânduri care îi alergau prin cap. Parcă erau la proba de viteză. Și nu reușea să prindă niciunul.

După ceva timp, se ridica, greoi, și se reășeza pe divan. Se

conecta la Tinder. Unlike, unlike, unlike. Selfie-uri, bărbați penibili care își puneau la poza de profil mușchi și tatuaje și ei oglinziți în ochelarii de soare Ray Ban. Sau cu ei la volanul unei mașini luxoase. Și fața lor nu exprima nimic. Banală. Vulgară. Niciun pic de esență. Nicio sclipire pe față, în ochii lor. Frunți mici, apăsate de un păr gelat. Mâini urâte, care nu aminteau de nimic. Iar ea voia un bărbat ale cărui mâini să vorbească. Aroganță. Aparențe vulgare. Niciun pic de esență. Un nas deosebit. O privire care să te țintuiască.

Bărbatul și după asta îl recunoști, în afară de mâini și frunte: după poza de la profil. Ce să facă? Era și ea un om al timpului ei. Conectată la rețele sociale. Comunicare?! Ha!

Și apoi cuvântul acesta, *socializare*. Îl detesta. I se părea ceva ce trebuie să faci. La modă. Cool. Lipsit de sens. Să mergi cu ei, cei mulți. Ei, cei mulți, zombălăii. Idioții. Spălații pe creiere.

Proștii! Cu oamenii comunică, nu socializezi. Pe oameni îi cunoști. Iar pentru asta trebuie să vorbești și să îi asculți. Iar când socializezi nu ai timp să faci asta. Când socializezi trebuie să te vinzi. Cunoștea oameni care într-o frază de cinci cuvinte foloseau de trei ori pronumele „eu“. Cât de nefericți, neimportanti, neiubiți, nebăgați în seamă se simțeau?

Și oamenii vând doar ceea ce par. Ceea ce vor să arate celorlați. Iar pe ea nu o interesa asta. Dimpotrivă. Voia să știe ceea ce oamenii nu își spuneau nici măcar lor înșiși. De teamă. Dar ea le citea în ochi. Iar în zilele de furie le spunea ceea ce ei evitaseră să își spună de-o viață. Ceea ce înfundaseră cu grijă în sufletul lor, având impresia că pot fugi de ei. E așa de greu să vezi adevărul. Să îl știi, mereu. Să vezi un om și să îl știi. Să nu te poată surprinde. Să știi ce alegeri va face. Să știi ce îl apasă și ce îl bucură. Să știi exact ce și cum să îi spui ca să îl pui la pământ sau ca să îl faci să meargă mai departe.

Da, avea zile când rănea așa, la întâmplare. Ea știa prea

bine că adevărul nu poate fi spus oricui, oricum. Nu toți îl pot duce. Oamenii preferă să se mintă. Să rămână în suprafață. Să înoate la mal sau în plută, să stea la suprafața apei, nu care cumva să îi prindă ceva de picior. Acolo, în adâncuri, sunt creaturi periculoase, tenebre, locuri întunecate și neștiute. Dar ei habar nu au că numai acolo pot găsi perle, corali, culori nemaivăzute, pești din altă lume, minuni ce nu există la suprafață. Vor să audă minciuni frumoase cum că realitatea nu există, ci ei o construiesc așa cum doresc. Simulează viața.

Cei mai mulți oameni trăiesc o minciună până la moarte. O iluzie. Dar asta le dă starea de bine de care au nevoie ca să treacă prin ani. Sau pe lângă ei. Iar ea avea zile în care nu reușea să se abțină. Când pur și simplu nu îi mai suporta, cu toate căcaturile și minciunile lor. Cu fuga lor înspre nimic. Fugeau toți înspre nimic, înnebuniți. Și nu știau de ce ori înspre ce fugeau. Mergeau cu valul. Atât. Nu s-ar fi oprit o secundă în loc, să privească în ei, să vadă dacă drumul lor chiar e acela pe care merg. Al tuturor celorlalți. Niște vampiri înfometați. Speriați că vor muri într-o zi. Și habar nu aveau ce îi sperie în halul ăsta.

Și vorbeau, vorbeau, vorbeau. Gol. Nimic. Vorbe goale auzite de la alții care, pentru ei, nu însemnau absolut nimic. Papagali. Roboți. Niciun pic de viață. Să vibreze ceva în ei. Ceva autentic. Doar al lor.

Ce ironic. Tocmai ei, care omorâseră orice urmă din viață din ei, judecau cel mai tare oamenii care se sinucideau. Ei, ucigașii de viață. Avea zile când îi detesta. Și atunci lovea în toți. Pe fiecare acolo unde știa că îl doare mai tare.

I se făcea scârbă când îi auzea vorbind de filme și cărți comerciale, care te anestează pe moment. Așa cred ei. Și apoi se miră când îi lovește durerea: *zbaaaaang!* Normal. Și nu știi de unde le vine. Și cum să reacționeze. Și pe lângă toată durerea aia, apare confuzia. Întunericul în care bâjbâie și nu mai văd

calea.

Ei îi plăceau dramele: Innaritu, Akin, Almodovar, Bergman. Era viața. Printre atâtea simulări motivaționale, *ești ceea ce gândești*, filmele ălea veneau și îți arătau că viața e mai mult. Pentru că voia, într-un fel, să fie pregătită pentru orice situație. Chiar dacă nu ar fi trăit-o, să știe că se poate și așa.

Viața e și dramă. Viața e și singurătate. Viața e și despărțiri care îți secționează sufletul. Viața e și dependenți de droguri, alcool, copii rămași ai nimănui, oameni care mor de cancer ori alte boli incurabile, în sărăcie.

Și își amintea că viața era și acolo, în cartierul din orașul ei, unde vedeai pe jos ace și seringi ale drogaților. Și mai auzai de câte unul care fusese la dezintoxicare, a ieșit și după o lună a început din nou să își bage în venă.

Și tipa aia, cu SIDA, dependentă de heroină și tot felul de mizerii care îți fut creierul și te fac neom, și a rămas însărcinată, iar copilul s-a născut cu HIV. Și tipa, până la urmă, a murit, iar copilul a ajuns la casa de copii. Ce o mai face? L-or da afară când împlinește 18 ani. Și poate o să devină aurolac. Sau tâlhar. Sau drogat. Cine știe? Și aia e viață, proștilor.

Da. Alegi. Mereu alegi cum vrei să trăiești. Asta dacă știi că poți alege. Dar ce facem? Pe ăia de nu știu îi renegăm? Îi lăsam să moară? Le dăm un șut în cur și ne facem că nu îi vedem? Există. Suferința există. Asta nu înțeleg majoritatea, ăia de socializează, selfiștii, zombălăii, că orice există merită să fie văzut. Asta dacă vrei să ai o viață întreagă. Să fii parte din viață, în întregul ei. Și în întregul ăsta îți construiești viața ta. În parte cum vrei. În parte cum îți e dat.

Valentina credea în dat și în liber arbitru. Credea că există anumite aspecte pe care nu le poți schimba. Credea că orice îți dorești îți poate ieși în cale. Dar apoi depinde de tine dacă îmbrățișezi oportunitatea. De exemplu, ea își dorise ani de zile un Ford Ka. Promise ceea ce dorise. Nu însă în momentul în care

și-l dorea.

Poate ca să treci liniștit prin viață asta trebuie să faci. Să visezi și apoi să trăiești. Fără să aștepti cu nerăbdare să ți se împlinească visul. A apărut, l-ai închis acolo, în sufletul tău, și îl lași la dospit. Iar când e momentul, iese de la cuptor parfumat și aburind.

Și, deși știa că orice vis i se îndeplinise până atunci, pur și simplu existau zilele ălea în care se simțea rău. Parcă îi era sufletul bolnav. Și, într-un fel, îi plăcea. Să simtă. Orice, numai să simtă. Poate asta se întâmpla. Poate stările ăstea apăreau doar pentru că în acele zile nu avea ce să simtă. Totul era plat. Banal. Zile la rândul. Și la un moment dat ea se răzvrătea.

Recunoștea serile ăstea încă de dimineață, de când se trezea. Pentru că deschidea ochii și ar fi vrut să nu se ridice din pat. Să stea așa, inertă, și să privească tavanul. Prin el. Prin tot. În gol. Atunci avea senzația că își ducea zilele în spate. Și în zilele ălea timpul trecea greu. Și te culci, și speri ca Scarlett O'Hara să aibă dreptate și a doua zi îi spui: „Muie, Scarlett. Replica aia trebuie să o spui în timp ce te bălângăni în colțul camerei, cu ochii holbați de groază“.

Zilele i se puneau pe umeri și ea se ridica. La serviciu putea să se mintă că nu e singură. Mai râdea, lua prânzul cu colegele ei, le mai asculta vorbind și apoi se făcea seară. Își lua poșeta și îi era groază. Știa ce o așteaptă acasă. Nimicul. Asta o aștepta. Norocul ei că învățase că viața-i pe momente și nimic nu-i definitiv. Poate nici moartea.

Dar era ceva...ceva mai mult... care o făcea să meargă la sală, să își cumpere flori, ba chiar se reapucase de curățenia de sâmbătă dimineața. Ca pe vremuri. Cu muzica dată la maximum, din când în când se oprea și dansa în oglindă, își lega mai tare baticul și iar se punea pe freat de gresie și faianță. Că îi spusese Alice, prietena ei de la Craiova, într-una din serile în care Valentina era beată și îi scrisese că iar au venit

dracii peste ea și trebuie să le facă față cumva. I-a spus atunci Alice să mai lase naibii suferințele și să frece gresie și faianță. Și i-a scris Adrian în seara aia și parcă s-a aprins o lumină. A simțit.

Adrianadrianadrianadrianadrian. De ce? De ce? Nu înțelegea. Nu. Nu era vorba despre închiderea cercului. Prostii. A ales. Și a regretat imediat ce Andrei a ieșit din ea și i-a simțit sperma pe abdomen.

Nu se schimbase. La fel de apatic. De parcă s-ar fi spălat pe dinți. Că putea. Că ea i se dăruise era ceva gratis și... mai bine așa. A avut șapte orgasme doar pentru că își cunoștea foarte bine corpul și știa cum să se miște ca să ajungă acolo. Dar nu pentru că el ar fi fost un amant nemaipomenit. Nici nu se compara cu Adrian.

Dar ochii ăia de drac... Umbra. Umbra de care spunea Verena Kast: „suntem fascinați de cei în care intuim aspecte ale umbrei“. Toată răutatea, minciuna, cruzimea pe care și le refulase. Asta vedea în el și o fascina. Și nu voia așa ceva. Le accepta. Existau. Dar nu le voia. De aceea plecase din camera de hotel unde era cazată, fără să scoată vreun cuvânt. Știa că orice i-ar fi spus, oricât i-ar fi explicat, nu ar fi înțeles. L-a rugat doar să nu mai fie acolo când s-ar fi întors.

S-a dus și și-a cumpărat un buchet de cale albe. 30. Atâtea avea țiganka. Le-a luat pe toate. Și o rochie albă. Și lui Adrian un tricou verde și o pereche de blugi. Se simțea murdară. Voia să uite cumva că îl înșelase pe Adrian.

Adrian, singurul bărbat pe care îl iubise în toată viața ei. Ce să facă acum? Cum să îi spună? Nu, nu o să îi spună. Nu are rost. Ea va trece cumva peste. Va merge la psihoterapie. Cumva, cumva o să treacă peste. Dar să îl mintă. Cum să îl mintă pe Adrian? Niciodată nu făcuse așa ceva. Nu.

O să îi spună și apoi... apoi Adrian sigur o va înțelege și o va ierta. Sigur.

Nu, nu îi va spune. Dacă Adrian o părăsește, ea nu mai poate trăi. Pentru că ea nu mai are o viață a ei. Orele ălea în care scria și era într-o altă lume nu erau îndeajuns pentru a o ține în viață. Ar renunța și la scris. La tot. La părinți. La fratele ei. La Matilda. La Amanda. Orice, numai să nu o părăsească Adrian.

„*Mi-a plăcut la nebunie cum ne-am futut*“. Când a citit mesajul, i s-a întors stomacul pe dos. A vomitat. Acolo, în mijlocul străzii. Lumea se uita la ea. S-a șters cu dosul palmei și a intrat în primul magazin să își cumpere o sticlă cu apă și gumă de mestecat.

Ar fi trebuit să mai rămână până a doua zi în București. Nu. Nu. Voia acasă. Voia în brațele lui Adrian. Să se simtă în siguranță. A luat primul taxi liber pe care l-a găsit și s-a dus la hotel. Andrei încă nu plecase:

— Ce mai cauți aici? Ți-am spus să nu te mai gălesc când mă întorc.

— Nu pot. Nu pot să te mai pierd încă o dată. Pur și simplu nu pot. Dacă trebuie, te răpesc. Dar nu te mai las să pleci. Am făcut asta o dată și am greșit. Tu ești viața mea. Numai tu.

— Dar tu nu ești a mea și mi-e scârbă de tine. De noi. De ceea ce s-a întâmplat. Îți bați joc de femeia aia minunată care te iubește așa de mult.

— Nu îmi pasă. Tu. Doar pe tine te vreau.

— Vezi? Asta e problema. Tu vrei. Tu habar nu ai să iubești. Tu doar vrei. N-aș fi niciodată fericită lângă tine.

— Îți ofer tot ce îți dorești. Mergem și cumpărăm casa ai pe malul Mediteranei la care ai visat întotdeauna! Tot ce visezi. Tot!

— Ai înnebunit??? Îmi iubesc soțul. Așa cum nu te-am iubit pe tine niciodată. El e viața mea.

— O să îl uiți. Îți promit. Ne plimbăm prin toată lumea. Ne distrăm.

— Nu... Nu are niciun rost. Nu poți înțelege. Prefer să îmi petrec toată viața într-un apartament de 30 de metri pătrați lângă omul pe care îl iubesc, decât să fiu curva ta toată viața. Înțelegi? Nu. Nu înțelegi. Hai, tai-o de aici!

— Nu. Tu nu înțelegi. Tu nu mai pleci din viața mea. Nu mai vreau să trăiesc fără tine. A fost groaznic după ce ai plecat. Groaznic. Am stat beat o săptămână întreagă. Prin birturi. Nu puteam să mă întorc acasă și tu să nu fii acolo. Pentru că nu mai era acasă după ce ai plecat.

— Minciuni. Numai minciuni. Mereu. Cum am putut să fiu atât de proastă și să stau lângă tine? Să vreau să mor pentru că nu am rămas împreună? De ce? Aș vrea să nu existi. Te urăsc. Înțelegi? Te urăsc din tot sufletul meu. Ești cel mai mare jeg pe care l-am cunoscut. Nu mai poți să trăiești fără mine? A fost groaznic? Te-ai și căsătorit. Mincinos împuțit ce ești! Dispari acum! Din fața mea. Din viața mea. Dispaaaaaaari!

— Din inerție. Tot ce am făcut am făcut din inerție. Ana nu există. Nu o iubesc. Doar pe tine. Pe tine!

— Ești un jeg de om. Ana e o ființă minunată și nu o meriți. Sper să divorțeze ea de tine, până nu apuci să sugi toată viața din ea. Pentru că tu asta faci. Sugi viața din oameni. Din asta te hrănești. Îi aduci în pragul nebuniei și apoi îi privești râzând ca un monstru. Nu, tu nu râzi. Tu hohotești. Batjocoritor. Faptul că am plecat de lângă tine a fost cea mai bună decizie. Tu nu știi să râzi. Să zâmbești. Să mângâi. Nu ești om! Nu știu ce naiba ești. Drac. Asta ești. De multe ori m-am gândit cum ar fi fost viața mea lângă tine și mă treceau fiori. Mă îngrozeam. Îmi venea să vomit. Și îmi mulțumeam că am plecat.

— Nu știam altfel! Nu știam cât te iubesc.

— Problema ta. Eu acum sunt fericită cu Adrian!

— Da??? De prea multă fericire mi-ai spus la ce hotel și ce cameră te-ai cazat? De prea multă fericire ne-am futut acum? Tu niciodată nu o să poți să spui „nu“ vieții. De fiecare dată

când îți va scoate în cale o experiență care știi că te-ar scoate din cotidian, o să spui „da“. Iar eu am fost important în viața ta. Poate încă sunt. Poate încă mă iubești și trebuie doar să petrecem ceva timp împreună ca să îți dai seama de asta. Hai să fugim. Hai!

— Ești nebun. Nu te iubesc! Tu mă asculți? NU TE IUBESC! Și îmi pare rău că s-a întâmplat mizeria asta. Hai, tai-o de aici! ACUUUUM! Dispari!

— Valentina, tu ești viața mea. Doar tu. Îmi pare așa de rău că te-am pierdut atunci! Dar nu știam. Nu știam cum să îți arăt că te iubesc. Și avortul. Nu știam să iert. Nici acum nu știu. Dar vreau să învăț. Pentru tine, pentru noi, din iubire pentru tine. Vreau să mă lași să te iubesc, fără orgolii, fără minciuni. Tu ai înțeles, ai fost singura care a înțeles și m-ai iubit necondiționat. Dar când am aflat că ai avortat, pur și simplu nu am mai văzut nicio șansă. Pentru mine. Am crezut că nu am nicio șansă să fiu iertat, simțeam că greșisem tot. Doar asta am simțit toată viața, că sunt o greșeală. A părinților mei, a societății, a lui Dumnezeu. Că sunt un rebut al vieții și trebuia să trăiesc așa, defect. Voiam și eu și speram, ca orice om, ca până la urmă viața să îmi întindă o mână. Vreau doar să înțelegi și să mă ierți. Și să îmi mai dai o șansă.

— Ți-am dat zeci de șanse cât am fost împreună. Ți-ai bănut joc de ele.

— Așa e. Știu. Dar eram atât de orgolios... De aceea nu îți răspundeam la telefon, de aceea nu te-am sunat, de aceea nu te-am rugat în genunchi să te întorci înapoi. Pentru că nu am știut niciodată să fiu altfel decât orgolios. Era modul prin care voiam să le arăt tuturor că și eu exist. Trebuia să contez și eu în vreun fel în fața celorlalți, și acesta a fost cel mai la îndemână mod. Doar îl vedeam peste tot, în familie. La bunica, la mama. Și ceea ce ai învățat în 34 de ani nu poți schimba într-un singur an. Nu ai cum. Iar când mi-am dat seama, era prea târziu. Nici nu știu

de ce m-am căsătorit. Sau cum. Nu îmi amintesc nimic din ziua și noaptea nunții. Când am cerut-o de soție pe Ana, eram beat. La fel când ne-am căsătorit.

— Bine că am avortat. Altfel copilul nostru creștea într-o familie de bețivani. Pentru că asta mă aștepta și pe mine. Mereu ai așteptat ca altceva ori altcineva să te salveze.

— Da. Pentru că nimeni n-a făcut-o vreodată. Și auzisem de la alții că se poate și așa. Și, știi, cred că e bine ca uneori în viață, după ce tot lupți, să te mai salveze din când în când și altcineva. Nu știu cum e.

— Dar tatăl tău și mama ta ți-au dat tot.

— Da. Bani. Dar timp? Dar afecțiune? Dar mângâieri? Dar povești de noapte bună? Dar să mă întrebe dacă îmi iubesc prietena? Dar să mă întrebe cum mă simt? Sunt bine? Mi-e bine sufletul? Răceală. Și absențe.

— Te rog să mă ierți. Dacă la 34 de ani nu ai un serviciu, nicio sursă de venit și ești un bețivan, nu e vina părinților. Vine un moment în care îți iei viața în spinare și ți-o duci.

— Am încercat o perioadă. Și tot rău s-a terminat. Mi-a furat aia banii și am rămas singur. M-a părăsit în Ajun de Crăciun. Știi bine. Nu mă plâng. Spun. Ți spun. Te implor. Am dat tot, am făcut tot ce am putut. Și chiar reușisem. Și apoi s-a năruit totul și nu mi-a mai păsat. Dacă oricum se năruiește totul, orice ai face. Ce rost? La ce bun? Și apoi ai apărut tu. Dar odată ce ți-ai pierdut credința, chiar dacă ți se arată Dumnezeu și te mai și lasă să îl atingi, îți vine greu a crede. Ți trebuie timp. E cel mai greu să te încrezi din nou după ce ai pierdut credința. Și într-un fel ai făcut bine că ai plecat. De abia apoi mi-am dat seama că tu erai singura mea șansă la mântuire.

— Nu! Tu ești singura ta șansă la mântuire. Și ai primit-o acum pe Ana. Care e un înger. De ce nu o lași să te iubească? De ce o chinui? De ce îți bați joc de ea? Tu nu mă iubești. Ești bolnav de mine. Ești obsedat.

— Sunt drogat cu tine. Și nu mai am cale de scăpare. La tine m-am gândit mereu, zi de zi. Oricât de beat aș fi fost, pe tine nu te puteam uita. Îți simțeam pielea, mirosul, genele pe fața mea. Și atunci beam și mai mult. Știi de câte ori i-am spus Anei „Valentina”? Nici nu vreau să știu de câte ori ți-am rostit numele în somn.

— Andrei, îmi pare rău de tine. Mi-e milă de tine.

— De ce mă privești cu scârbă? De ce?

— Nu e scârbă. E milă. Tu nu mai poți fi salvat de tine. Și acum îmi spui că mă vrei. Că ești drogat. Că rănești conștient un om care te iubește. Dacă aș fi în locul Anei, acum aș pleca.

— Și bine ar face. Îi las casa, mașinile, bani în cont. Nu mă interesează nimic. Eu te vreau doar pe tine.

— Tu, tu, mereu tu și ce vrei tu. Nu! Dar dacă îți dorești așa de mult să iasă din viața ta, de ce nu divorțezi?

— Pentru că nu îmi pasă. Doar pentru tine aș face asta. Altfel, nu mă interesează ce se întâmplă cu viața mea.

— Vezi, Andrei? Cum să mă iubești când nu te iubești? Cum să știi ce e iubirea dacă nu o simți pentru tine? De ce să îmi pui pe umeri salvarea ta, fericirea ta? Nu vreau să fiu responsabilă pentru asta. Și niciun om nu merită să fie responsabil de visurile și fericirea unui alt om. Andrei, de ce nu iei tu o pauză de la tot și pleci vreun an într-o călătorie?

— Nu! Fără tine nu plec niciunde. Hai să plecăm împreună. Hai!

— Ești nebun. Nebun. Nu înțelegi că îmi iubesc soțul? Îmi iubesc viața? Sunt fericită! Sunt întreagă. Sunt tot ce am visat să fiu. Și asta și pentru că Adrian există în viața mea. Iar ceea ce tocmai s-a întâmplat e cea mai mare greșală a vieții mele. Ești cea mai mare greșală a vieții mele! Vreau să nu te fi întâlnit niciodată. Pleacă! Ieși! Te urăăăăăăăăsc!

Andrei sări din pat. Avea ochi de nebun. Îi era frică. Valentinei îi era frică.

— Ce faci? Ești nebun?

— Da. După tine. O să murim amândoi.

Sări ca un animal asupra ei, îi puse o mână la gură, iar cu cealaltă îi prinse mâinile la spate. O trânti pe pat. Îi puse perna pe față. Stătea deasupra ei și murmură: „A mea. Doar a mea. A mea“. Valentina se zbătea. Trebuia să trăiască. Trebuia. *Adrian... Adrian...* A reușit să se rostogolească și să iasă de sub el. A căzut lângă pat. I-a auzit respirația. Grea. Sacadată. Și apoi l-a auzit plângând.

— Mă scoți din minți!!! Eu nu mai pot trăi fără tine. Nu mai pot!

— Problema ta, icni Valentina în timp ce încerca să se ridice. Mori!

Se țină de pereți până ajunse în baie. A stat acolo vreo 20 de minute. Când a ieșit, Andrei nu mai era.

S-a așezat pe marginea patului, exact pe dungă. Voia să se simtă cât mai mică. Că ocupă cât mai puțin spațiu. Voia să dispară, să nu mai existe. Ce făcuse? Ce făcuse? Cum va trăi cu asta? Cum???

Se ridică încet, își adună lucrurile și se pregăti de plecare. Sună la recepție. Trebuia să plece acasă. Acasă, la Adrian.

— Vă rog să îmi faceți nota și să îmi chemați un taxi. Pentru gară, vă rog.

Capitolul 3

La graniță

*Câți îngeri sunt în jurul meu
La început toți am fost îngeri
Dar unii am vrut să ne facem oameni
Și apoi am uitat că am fost îngeri. Iar cei care au rămas sunt
îngerii păzitori ai îngerilor care au ales să devină oameni
Vom trăi atâtea vieți până ne vom aminti
Apoi, lumină!*

Adrian, Adrian, Adrian. Iubitul meu. Singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată. Adrian, Adrian. Rostea încet, ca pe o formulă magică care l-ar fi adus înapoi.

Valentina privea în jur, de acolo, din mijlocul patului, și nu mai recunoștea nimic. Casa ei. Cărțile. Tablourile. Vazele. Parfumurile. Dulapurile. Se uita în oglindă și nu se vedea. Parcă dispăruse. Nimic. Vedea totul ca printr-o sită. Blurată. Și sacadat. Ca în filmele de groază.

Din când în când, se bruia imaginea. *Brrrrrrrr*, i se electrocutau creierii și vedea cu pureci. *Brrrrrrrrrrrrrr*. Și se zgâlțâia toată. Nu înțelegea ce i se întâmplă. Simțea durerea cum îi mocnea în plexul solar. A încercat metoda pe care o folosea mereu când simțea îndoială, ori bucurie prea mare, ori durere: și-a pus mâinile pe stomac și a început să se mângâie. Să își încălzească plexul solar. Nu funcționa. De data asta nu funcționa. Nu funcționa. Era îngrozită.

Alexandru. Să îl sun pe Alexandru. El e nașul nostru. Ne știe

pe amândoi. El ne știe. El va ști ce să fac. Cu siguranță. Da, da. Alexandru ne va salva. Sau nu. Pe Matilda. Da. Sau Amanda! Nu poate aștepta până mâine. Nu. Cea mai potrivită e Amanda. Sigur o să îmi spună ceva care mă va ajuta să respir până dimineață și până ajung la birou și îi povestesc tot. Tot. Și Amanda sigur îl poate aduce înapoi pe Adrian. Sigur, sigur.

Pentru că Amanda a ajutat-o să slăbească cinci kilograme. S-a ținut de capul ei, zi după zi, două luni, și nu a lăsat-o să mănânce dulceață și biscuiți pilates. Și a slăbit. Și Amanda știe să țină oamenii în echilibru. O să îi spună ceva lui Adrian, ceva știut doar de ea, și Adrian o să o asculte, toată lumea o ascultă pe Amanda, și o să se întoarcă la ea și o să fie din nou împreună. O să fie din nou fericiți. Și ea o să facă orice, oricâți copii, orice vrea Adrian ca el să fie fericit. Numai să se întoarcă.

— Ei dorm la ora asta, Valentina, i-a spus, duios, îngerul ei păzitor.

Avea glasul încă somnoros. Se trezise de curând. Și el era un pic speriat, pentru că știa ce o așteaptă pe Valentina. Îl încerca necredința. Nu, nu avea voie. Acum trebuia să creadă pentru doi. Spuse repede Crezul, în gând. Gata. Știa că va fi bine. Până la urmă. Dar dacă ar fi putut, acum ar fi plâns. Pentru că știa unde se vor duce el și Valentina în următoarea perioadă. Pentru ea plângea. El mai fusese pe acolo, de atâtea ori. Dar era necesar.

„Să mă cauți, Valentina, să mă cauți. Eu voi fi mereu acolo. Dar va trebui să mă chemi tu, altfel nu voi putea veni, oricât voi vrea. Dar va fi bine. Crede-mă. Crede!“, i-a șoptit atât de încet, direct în suflet, încât în acel moment ea nici nu și-a dat seama că l-a auzit.

— Acum suntem doar noi doi, Valentina.

— Nu mă ajută. De data asta nu mă ajută.

— Așa ai spus și data trecută.

— Acum e altceva. Urmează lucruri rele. Mai rele decât au

simțit mulți oameni vreodată în viața lor. Nu pot lăsa durerea asta să vină. Ciorba de burtă se face cu burtă, smântână, păstârnac, ardei, pui ardei? Roșu sau galben? Smântână. Lui îi place smântâna. Lui îi place tot ce curge. Și ardeiul iute. Sau... sau nu. Nu! Aia de perișoare. Da, da. Trebuie să fac ciorbă de perișoare și să îi trimit mesaj, să vină acasă și să mănânce. Că lui îi place ciorba de perișoare. Cât e ceasul? Cât e ceaaaasuuuuul?

— E 2 noaptea.

— La non stop. Acolo au smântână.

— Dar îți trebuie și carne măcinată.

— Da, da. Îmi trebuie carne măcinată. Au la non stop?

— Nu, nu au.

— Și atunci eu cum fac ciorbă de perișoare? Cum? Cum? Te implor spune-mi, cum? Trebuie să aflu cum.

— Acum nu faci. Nu ai cum să faci.

— Bine. Atunci fac curățenie. Frec gresia și faianța. Că în urmă cu zece ani asta făceam când mi-a scris el prima oară. Frecam gresia și faianța.

— Bine. Fă curățenie.

— Faianța. Încep cu faianța. Rosturile. Fiecare placă bine, bine. Să aprind toate becurile, să nu rămână pete.

Valentina s-a ridicat în picioare și s-a dus, clătinându-se, înspre bucătărie. Parcă plutea. Parcă se ridicase câțiva centimetri de la pământ.

— Unde-i cifu'? Unde căcat e cifu'?

Tremura atât de tare și era atât de îngrozită, de parcă de aia depindea toată viața ei. Și chiar așa era. În momente ca acestea, când ești exact pe marginea prăpastiei, cu un picior în aer, și doar în vârful celuilalt te mai ții pe pământ, viața depinde de fiecare decizie. Da, uimitor, în astfel de momente, dacă nu găsești cifu', să faci curățenie, sau ceapa să o toci, sau Biocarpet să freci covoarele, îți poate aluneca și celălalt picior.

— Da, da. Mașina de spălat. Să bag și la spălat. Tricoul ăla. mâine, la cină, după spectacol, vrea să îl poarte. Așa mi-a is. Că vrea să îl poarte. Trebuie să îl spăl.

De acolo, de la pământ, îi privea ca și cum ar fi văzut prima oară o minune. I-a privit. Fix. Și-a holbat ochii. Apoi și-a lipit, rând pe rând, obrații, nasul, fruntea, buzele, urechile, bărbia, de ei. A închis ochii. Și a început.

S-a întors pe spate și stătea ca o răstignită. Urla.

— Hai, hai lângă ușa de la intrare.

— Nu pot merge. Nu mă pot ridica.

— Târăște-te.

— Da, mă târăsc. Ochii... Ochii lui.

— Valentina, șapte. Trebuie să te pregătești să pleci la

serviciu.

— Hî?

— La serviciu. La birou.

De abia a șoptit:

— Îl sun pe Alexandru. Nu. Pe Matilda. Nu. Pe mama.

— Nu suni pe nimeni. Faci duș, te îmbraci și te duci la birou.

— Taaaaaci. Unde-i telefonul meu? Unde e?

— Pe masă, în sufragerie.

— Ajută-mă să ajung acolo.

— Hopa sus!

Cu o mână s-a sprijinit de podea, iar cu cealaltă de perete. Într-un final a reușit să ajungă în sufragerie.

Jumătate de oră a încercat să îl sune pe Adrian. Avea ochii umflați și roșii. Vedeă prin ceață și tremura din tot corpul. Nu știa dacă îi e cald sau frig. Avea frisoane. Transpira și tremura. Simțea inima cum îi bătea în gât. Venele de pe frunte erau atât de proeminente, de parcă erau gata să explodeze. În gât și pe tâmpile. Acolo îi bătea aproape toată inima.

Adrian avea telefonul închis. I-a trimis un mesaj: „Adrian. Sunt soția ta. Nu se poate termina așa. Te iubesc. Te rog. Vino acasă să vorbim. Atât. Vorbim. Și apoi faci ce vrei“.

A privit în gol. Numărul Matildei era la favorite:

— Alo! Alo, Vale! Aaaaloooo!

— Matilda, m-a părăsit. Adrian m-a părăsit.

— Ce tot zici acolo? Ce prostii vorbești?

— L-am înșelat și m-a părăsit.

La capătul celălalt nu s-a auzit nimic.

— Valentina, ia-ți bilet de avion și vino la mine. Nu. Îți iau eu bilet. Măine vii încoace.

— Nu pot. Trebuie să stau acasă. Poate se întoarce. Să mă găsească aici. Ce să fac, Matilda? Ce să fac să îl aduc înapoi? Are telefonul închis.

— Liniștește-te. Te rog. Liniștește-te. Asta trebuie să faci

acum. Nu poți să vorbești cu el în starea asta. Dacă vorbești acum cu el, la halul în care ești, nu faci decât să înrăutățești situația. Dar cum...?

— Dar cum ce? Cum am putut? Pentru că sunt o curvă ordinară. Un jeg.

— Nu. Nu asta voiam să te întreb.

Exact asta voise să o întrebe Matilda. Nu înțelegea de ce. Adrian era bărbatul perfect pentru Valentina. Toți știau asta. Și ei știau asta. Se iubeau. Își dădeau întâlnire. Călătoreau. Povesteau. Râdeau.

— Nu, Vale. Nu mai spune așa. Nici nu contează asta, acum. Acum contează să te liniștești un pic. Nu mai pot vorbi. Au venit unii care vor să ne sponsorizeze școala. Te sun eu mai târziu. Te iubesc. Să nu uiți. Te sun. Cum termin, te sun. Te rog să nu faci vreo prostie. Nu ești singură. Suntem toți lângă tine.

— Și eu te iubesc.

Și numărul lui Alexandru era la favorite. De abia reușea să atingă ecranul, așa de tare îi tremurau mâinile.

— Alexandru, e la tine?

— Da. E aici.

— Cum e?

— Rău. Ca tine.

— Alexandru, te rog. Te implor. Spune-i să vină acasă. Spune-i ceva, orice, și convinge-l să vină acasă. Îl iubesc, Alexandru. Îl iubesc. Știi. Tu știi mai bine decât oricine.

— Știu, Valentina. Știu că îl iubești. Și el te iubește. Dar e varză acum. E în bucătărie și privește în gol. A băut trei cafele. S-a reapucat de fumat.

— Alexandru!!! Ce să fac? Ce să îi fac? Ce să ne fac?

— Acum nu ai ce să faci. Acum trebuie să te liniștești și să mergi la serviciu. O să găsim o soluție mai târziu. Dă-mi timp să mă gândesc. Lasă-l să stea aici câteva zile.

— Dar deseară are spectacol.

— Îl anulează. Nu poate cânta în condițiile ăstea. Și nici nu i-ar face bine.

— Îmi promiți că îl convingi să vină acasă? Îmi promiți? Te implor. Am greșit. Am greșit. Dar fac orice ca să mă ierte și să o luăm de la capăt.

— Îți promit că fac tot ce pot să fiți bine amândoi. Gata. Du-te la serviciu. O să îți facă bine să stai acolo. Eu îmi iau liber azi și cât e nevoie și stau cu el, acasă. Tu stai cu Amanda. Cineva trebuie să aibă grijă de amândoi.

— Cosmina ce face?

— A plecat și ea la serviciu.

— Ai grijă de el, da? Să ai grijă de el.

— Am. Nu te îngrijora. Poate reușesc să vin să te văd săptămâna viitoare

— Da. Poate până atunci Adrian mă iartă și se întoarce acasă. Poate veniți împreună.

— Da. Stai liniștită.

— Te iubesc, Alexandru.

— Și eu te iubesc.

S-a dus la duș. S-a spălat cu apă rece. Să simtă. Trebuia să simtă altceva decât durerea aia care o sfâșia. Și-a luat blugii și o bluză neagră, tenișii, poșeta și a plecat înspre birou. Era nearanjată. Cu cearcăne. Palidă. Îi venea să vomite. Nu avea ce, pentru că nu mai mâncase de ziua trecută, de la prânz. „Lasă, că Alexandru sigur îl va convinge să vină acasă. Sigur, sigur. Adrian îl ascultă pe Alexandru“. Numai asta și-a repetat până a ajuns la birou. Nu a văzut că era roșu. Mașina s-a oprit la câțiva centimetri:

— Băăăi, ești cretină? Tu nu vezi că e roșu??

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Nu înțelegi că îmi pare rău?

Era atâta durere pe fața ei, încât șoferul s-a potolit imediat:

— Nu-i nimic, doamnă. Mă scuzați că am ridicat tonul.

— Dumneavoastră să mă iertați.

A început din nou să plângă. Mergea și plângea. Când a ajuns la birou, Amanda nu venise. S-a așezat în fața calculatorului. A încercat din nou să îl sune pe Adrian. Telefonul era tot închis. Nici nu și-a dat drumul la calculator. Stătea pe scaunul de la birou, cu poșeta pe umăr și privea în gol.

— Valentina, ce dracu' e cu tine?

Valentina a privit-o curioasă, de parcă nu o recunoștea. Parcă o vedea pentru prima oară. Îi auzea vocea de parcă erau în încăperi diferite. Înfundat. Sunetele treceau printr-un perete de vată.

— Adrian a plecat. L-am înșelat și a plecat.

Amanda s-a prăbușit pe scaun. A stat așa, câteva minute, și a privit-o în tăcere pe Valentina. Cu durere. Uimire. Apoi a tras o gură de aer:

— Hai să luăm cafea și mergem la bucătărie, să vorbim.

Se cunoșteau de zece ani, de când Valentina se angajase în multinațională. Au trecut vreo trei ani până să se împrietenească. Amanda era magnetul echipei. Când o priveai, nu ai fi putut spune dacă e frumoasă. Era carismatică. Nu îți puteai lua ochii de la ea.

Deși era șefa lor, nimeni din echipă nu simțise vreodată din partea ei vreun semn de autoritate. Acolo nu existau șefi și subalterni. Erau toți colegi și prieteni.

Se legaseră pe tăcute. Doar s-au trezit într-o zi că stăteau de vorbă pe terasa unei vile, în timp ce Adrian și Marius, soțul Amandei, spuneau bancuri și vorbeau despre fotbal în sufragerie, de parcă se cunoșteau de o viață.

Atunci îi spusese Amanda prima oară Valentinei că ar fi bine pentru ea să fie un pic mai temperată. Nu ipocrită, ci mai diplomată. Că nu toți o iubesc și înțeleg și nu vrea ca oamenii să o judece greșit. Pentru că ea, Amanda, știa cât e de bună și iubitoare Valentina și tocmai de aceea ar fi durut-o dacă alții ar fi judecat-o.

Multe zile după, Valentina s-a gândit mult la ceea ce îi spusese Amanda. Și-a dat seama că avea dreptate. De multe ori o lua gura pe dinainte. Și nu era bine. Ea nu era așa. Și putea evita asta dacă făcea exact cum îi spusese Amanda: „Respira de câteva ori și număra până la zece“. A ascultat-o.

În aceeași noapte, după alte câteva pahare de vin, Amanda i-a spus că da, durerea aia pe care numai Valentina a văzut-o în ochii ei era faptul că nu puteau să aibă copii. Că ea și Marius încercaseră de toate, fuseseră la doctori din toată Europa și nu reușiseră. Și, probabil, nu vor putea să aibă niciodată copii. A acceptat. Și a mers mai departe. La început să gâндiseră chiar să adopte unul. Și apoi și-au dat seama că e bine așa. Că așa a fost să fie. Uneori e bine să îți spui că așa a fost să fie și să mergi mai departe.

Da, din când în când mai ai coșmaruri, îți reproșezi că, poate, nu ai făcut tot ce ai fi putut face, că ai renunțat prea ușor, te întrebi de ce ție?, cu ce ai greșit?, dar trec și momentele ăstea. Așa e viața. Nu știa de ce. Dar viața e și despre sentimente de vină, reproșuri și regrete. Important e să nu le iei prea în serios și să mergi mai departe. Asta nu înseamnă că te minți. Doar că vrei să trăiești cum știi și poți mai bine. Iar asta nu-i o vină. Asta înseamnă să fii un luptător. Un învingător.

Iar acum, după zece ani, Amanda era și mai frumoasă decât atunci când o cunoscuse Valentina. Cu părul lung, blond natural, cârlionțat, cu trup de adolescentă de 16 ani, fâșneată, cu mers sportiv, un pic împiedicat, non-șalantă și naturală, plină de viață. Trecuse timpul și peste ea. Ridurile din jurul ochilor și al gurii erau mai proeminente. Firele albe nu se vedeau datorită culorii. Nu erau multe. Exact câte îi stau bine unei femei de 43 de ani. Și privirea i se mai domolise un pic.

Durerea se mai vedea, uneori, când credea că nimeni nu o observă. Când vedea câte un copil pe stradă. Când unele colege își aduceau copiii la birou și ei se lipeau de Amanda. *Ei, asta e...*,

își spunea în gând. Așa că îi „adoptase“ pe cei din echipa ei. Nu îi cocoloșea, dar le lua mereu apărarea în fața altora, mai ales când greșeau, le dădea cele mai bune sfaturi și era mereu lângă ei când aveau nevoie. La ea se spovedeau toți. De la ea luau toți bani împrumut când aveau nevoie. Ei îi cereau sfaturi. Atunci când greșeau, Amanda îi dojenea, dar cu dragoste. Și la sfârșit le zâmbea și le spunea: „No, bem și noi o cafea? Că am obosit. Și hai jos, să fumăm și o țigară“.

Nu era frustrată pentru că nu putea fi mamă. Își manifesta spiritul matern cu cei din jurul ei. O durea, da. Mai puțin decât la început.

Când l-a cunoscut pe Adrian, Amanda a luat-o de umeri pe Valentina, a privit-o în ochi și i-a spus:

— În sfârșit, Valentina. Da! Numa' că de data asta nu mai pleci tu nicăieri. Să vină el aici.

— Păi, vine.

— Așa. Da!

Și a pupat-o pe Valentina pe frunte.

— Strălucești, Valentina.

— Normal. Îl iubesc. Și mă iubește.

Amanda l-a mirosit imediat pe Adrian. Știa că e încă un om nesigur, vulnerabil, care brava, încercând să mascheze astea. Dar îi mai simțise bunătatea și iubirea pentru Valentina.

Și simțise ceva, când îi văzuse împreună. Un fel de pace. Ca atunci când vezi o operă de artă și simți că totul e perfect. E la locul lui. Că fiecare culoare e cea potrivită. Că nu putea fi altfel. Era clar pentru ea că era cel mai potrivit bărbat pentru Valentina. Și viceversa.

Despre Valentina știa cât îl iubea pe Adrian de când îl cunoscuse. Știa despre fiecare mesaj, tăcere, mail, telefon dintre ei doi. Ea, Alexandru și Gina. Și doar ei trei știau despre articolul ăla pe care îl scrisese Valentina după ce Adrian plecase prima oară de la Timișoara. După ce îi spusese că ea nu e ceea

ce vrea el. Articol pe care Amanda, Alexandru și Gina o sfătuiseră să nu îl publice. Și bine făcuseră:

„Ești un prost fricos și laș. Ai fost în stare să pleci și apoi să te uiți la vreun trailer, ori să vorbești cu vreo pizdă pe messenger, ori să vezi o comedie, orice care să te facă să nu te mai gândești. Orice, numai să nu simți adevărul. Oricât i-ai râde în față, suferința există. Și adevărul. Iar dacă tu le iei peste picior, ce să vezi? Exact la asta se așteaptă și te vor juca pe degete. Ceea ce ți se și întâmplă. Nu vezi că ești în derivă? De aia! Când negi părți din tine, te-ai pierdut. De asta nu ai liniște.

Nu. Nu-s o pizdă bunocă. N-am părul lung și nici nu o să îl am. Nici măsuri de manechin. Și nici cracii până-n gât. Ah, iartă-mă. Așa mă imaginezi? Te-am deza... Nu, fraiere. Tu te-ai dezamăgit. Pentru că nu mai ești în stare să trăiești ce îți e necunoscut. Să vezi necunoscutul. Tu vezi doar ce știi.

Eu nu te-am dezamăgit. Pentru că niciun moment nu m-ai văzut. Doar pe tine. Te-ai oglindit. Dar eu nu-s nici baterie și nici oglindă. Io-s o femeie. Femeie, în pula mea! Cu furou, evantai și țigară în colțul gurii. Am fost blândă și bună? Bineînțeles. Că așa-i iubirea. Te-am mângâiat. De asta aveai nevoie. Asta ți-am dat.

Să mă ierți că am vrut să fii bine. Știu. Ar fi trebuit să îți fut două palme și să fiu inabordabilă. Nepăsătoare. Aș fi putut. Atunci m-ai fi vrut. Pentru că nu m-ai fi putut avea. Ce ai te plictisește.

Dar io-s nouă. În fiecare zi. Sunt infinită. În fiecare zi. Știu să mă lupt. Ai fi știut, dacă ai vrut să mă vezi. Dar ți-ai luat ce ai avut nevoie și ai plecat. Crezi că m-a impresionat privirea ta drăgăstoasă când îmi aranjam fusta în timp ce urcam în mașină? Crezi că nu știu că mi-ai aruncat o fărâmbă de compasiune, așa, pentru că te simțeai dator? N-ai înțeles nimic. Nu ofer ca să primesc. Ofer pentru că iubesc. Asta mă face fericită. Crede-mă. Aș fi putut să nu îți dau nimic. Să mă doară

în cur. Să stau tolănită pe colțar și să te aprob. Ori să îți dau peste bot cu zâmbetul ăla: *Ha, ce fraier ești. Habar nu ai.* Zâmbetul ăla pe care doar eu îl știu. E perfect. Nici nu ți-ai fi dat seama ce gândesc, de fapt.

Și dacă aș fi fost una dintre pizdele cu care ești obișnuit, acum mi-aș spune: *Vaaaaai, ce prost, nu mă merită.* Ba tocmai asta mă doare. Că ești primul, singurul până acum care mă merită. Și am fi o operă de artă împreună. Ca Florența. Atât de frumoși. Eu ne-am văzut. Separat și împreună. Și știu.

Ești un dobitoc. Ai văzut adevărul, l-ai recunoscut și ai fugit de el. Și noi am găsit fericirea într-o noapte de vară. Numai că eu, spre deosebire de tine, nu mai pot nici să mor, nici să trăiesc.

Și pentru că nu pot face nimic, o să mă tatuez. În locul perfect. Care a devenit perfect, tocmai pentru că m-am tuns: *Am găsit fericirea într-o noapte de vară/Acum n-am cum să mor/N-are ce să mă doară.*“

L-ar fi rănit.

Așa era Amanda. Dădea cele mai bune sfaturi. Și la fel făcea și cu viața ei. Se gândea, se sfătuia cu ea însăși și apoi acționa. Trăia cum vorbea. Nu spunea mereu ce gândea, ci își măsura cuvintele. Știa să fie diplomată. Iar când era vorba de cei apropiați, spunea ce gândea, dar în așa fel încât să nu îi rănească, iar ei să creadă că ideea fusese a lor. Era o olteancă deșteaptă, pătimașă, sensibilă și echilibrată. Tocmai de aia se putea juca exact cum voia cu emoțiile ei. Nu o dominau. Decât dacă ea le dădea voie.

Stăteau față în față la masa din bucătărie, Valentina privea paharul cu cafea și Amanda o privea pe Valentina:

— Știi că am fost la București, să lansez cartea, acum o lună.

— Da.

— Eram într-un restaurant. Și la un moment dat au intrat Andrei Popescu și soția lui. Ea m-a recunoscut. Au venit la masa

mea. Am povestit un pic și apoi, seara, au venit la lansare. După, ne-am dus mai mulți într-un pub, să bem ceva. Ana, soția lui, a plecat acasă pentru că era obosită. Au plecat toți pe la cinci. A rămas doar Andrei. Am povestit un pic. Nimicuri. Despre afacerile lui, despre cărțile mele, despre ce țări am mai văzut. M-a întrebat la ce hotel stau. I-am spus. M-a întrebat și numărul camerei. I-am spus și asta. După vreo jumătate de oră, ne-am luat la revedere și am plecat înspre hotel. La șapte dimineața m-am trezit cu el la ușa camerei. Și de acolo...

— Ți-ai dorit să se întâmple asta?

— Da. În acel moment, da.

— Știi de ce?

— Nu. Nu îmi e clar.

— Bine. O să știi la un moment dat.

— Tu știi, Amanda?

— Nu pot să știu ceea ce tu nu știi despre tine. Bănuiesc că voiai să închezi cumva relația asta. Pentru că nu s-a terminat așa cum ar trebui să se termine orice relație: cei doi își dau mâna și pleacă mai departe. La voi a fost cu fugă și multe lucruri nespuse. Nu v-ați iertat niciunul pentru avort, pentru felul în care ați trăit unul lângă celălalt. Nu v-ați iertat nici pe voi înșivă, nici pe celălalt. Și poate te-ai culcat cu el doar ca să îți demonstrezi că e bine că s-a terminat. Să te convingi. Și așa să pui punct. Și ești impulsivă.

— Adică l-am pierdut pe Adrian pentru că sunt un animal? Pentru că nu am fost în stare să îmi înfrânez simțurile? Nici măcar nu mi-a plăcut, Amanda.

— Nu, nu l-ai înșelat pentru că ești un animal. Ci pentru că ai avut un moment de slăbiciune. Dar, repet, asta e ceea ce cred eu. Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în tine, de ce, numai tu poți ști. Dar acum va trebui să te liniștești ca să poți gândi totul la rece și să poți sta de vorbă cu Adrian matur și echilibrat, atunci când va decide că a venit momentul să vorbești.

— Crezi că va face asta? Crezi că va vrea să vorbim?

— Bineînțeles. Adrian te iubește mai mult decât orice pe lumea asta. Ești viața lui. Dar acum e foarte rănit. Și el trebuie să se liniștească, să gândească și să simtă limpede. Să își dea seama că vrea niște răspunsuri. Să își dea seama că o căsnicie poate fi salvată, chiar când unul dintre cei doi a înșelat, dacă partenerii se iubesc. Când iubești, dai întotdeauna o altă șansă. Și ierți, până la urmă. Dar pentru asta e nevoie de timp. Și răbdare. Și să știi că și celălalt te iubește. Altfel, ierți, dar nu te mai împaci. Ierți doar pentru că vrei să fii tu liniștit. Când iubești, vrei să mergi mai departe alături de celălalt și să fiți amândoi liniștiți. Iar pentru asta e nevoie să se pună întrebări, să se dea răspunsuri, să se discute. Cu calm. Și răbdare. Iar în momentul ăsta niciunul nu puteți face asta. Așa că e mai bine că a plecat. Fără să își dea seama, a luat cea mai bună decizie pentru amândoi. Acum hai să te machiez un pic, că arăți ca naiba, iar în juma' de oră ajung furnizorii. Și musai să obținem niște prețuri bune de la ei. Altfel ne iau șefii la întrebări și n-am chef să le ascult aberațiile, într-o ședință ce va dura două de ore. Ah, și diseară vii să dormi la noi.

— Nu, Amanda. Nu vreau să vă deranjez. Mă duc acasă.

— Nici să nu te gândești. Cum adică să ne deranjezi? Vine Marius să ne ia. Luăm o sticlă, două de vin, Marius ne face niște paste și noi stăm la povești pe balcon. Au anunțat ploaie de meteoriți. Va fi senin.

— Se pare că totul se prăbușește zilele astea.

— Totu-i cu un rost, dacă vrei să îi dai unul. Iar tu vrei. Gândește-te la asta. Ceea ce se întâmplă are un rost și e pentru binele tău și al lui Adrian. Și o să stai la noi cât va fi nevoie. Cât simți tu că vrei să stai.

— Bine. Vedem.

— Nu vedem nimic. Așa facem.

Valentina se agăța cu ochii de Amanda, care simțea ce

urmează. S-a ridicat, a ridicat-o și pe Valentina și a luat-o în brațe. Valentina a izbucnit în plâns. Unul din ăla de se zguduia toată. Un plâns de îți înmoaie sufletul și începi și tu să plângi, chiar dacă habar nu ai de ce. Amandei i se rupea sufletul pentru prietena ei. Dar acum trebuia să fie puternică. Pentru ea. Nu avea voie să plângă.

— Amanda, îmi pare rău. Îmi pare așa de rău. Dacă nu se mai întoarce? Am distrus totul. Totul. Îl iubesc. Eu mor fără el. Nu pot să trăiesc fără el. Și Ana. Ana e atât de curată. Am stat de vorbă în noaptea aia. Mă iubește așa de mult... Două ore, cât a durat lansarea, nici nu a respirat. Stătea în primul rând, la un metru de mine, și îmi sorbea cuvintele. Iar când s-a terminat, m-a strâns în brațe și mi-a spus: „nici nu știi de câte ori m-ai salvat. Te citeam și reușeam să merg mai departe“. Și mi-a povestit despre tatăl bețivan, care le bătea pe ea și mama ei. Și cum ani la rândul s-a simțit vinovată pentru că tatăl ei bea așa de mult și sigur ea făcea ceva rău. Și nu o mângâia. Și niciodată nu o lăuda. Oricât de bine ar fi învățat și oricât o lăudau profesorii. Și apoi, când s-a făcut educatoare, că mereu a iubit copiii, i-a spus: „Păi, da. Educatoare. Să murim toți de foame. Că te-am crescut, iar acum, la bătrânețe, mă lași să mor de foame. Că pensia de abia îmi ajunge de bere și țigări“. Și cum i-a murit mama, când era în anul doi de facultate. Au găsit-o întinsă, pe jos. Atâtea bătăi și scandaluri... Ana se mira cum de a rezistat atât. Și atunci s-a întrebat de ce nu a murit el și apoi s-a simțit vinovată că a putut să gândească așa. Și cum ani de zile pleca de la grădiniță și apoi dădea meditații la română și engleză, ca să își poată întreține și tatăl, care niciodată, dar absolut niciodată nu zâmbea când o vedea. Numai reproșuri și cuvinte urâte despre toți. Și ea continua să fie bună și blândă și să îi spună că, atâta timp cât ea trăiește, lui nu o să îi lipsească nimic. Dar că trebuie să plece de acasă, că așa e normal. Copiii să stea singuri. Și el o acuza din nou că l-a părăsit, să îl mănânce bolile și

gândacii. Și în fiecare sâmbătă fugea la el, îi făcea curățenie și mâncare. Și apoi l-a întâlnit pe Andrei, care nu o iubește, ea știe că nu o iubește, dar ea îl iubește și nu vrea nimic. Doar să fie lângă el. Să îl asculte. Și că de multe ori știe că, poate, ar fi mai bine să îl părăsească, pentru că asta nu e viață. Nu vrea nici banii, nici casele, nici vacanțele ălea scumpe. Pentru ea nimic din toate astea nu contează. Ar renunța la tot. Tot ce visează e ca într-o seară Andrei să se pună în pat, lângă ea, să o sărute și să îi spună că o iubește. Să o țină în brațe. Să o întrebe cum îi mai e. De aproape un an nici nu o mai atinge. Parcă îi e scârbă de ea. Nici la început nu făceau prea des dragoste. Dar pentru ea nu conta asta. Era primul bărbat care îi spunea că foarte bine că s-a făcut educatoare, dacă asta îi place. Că în viață trebuie să faci doar ce simți. Și îi mai spunea că o iubește. O mai pupa pe cap din când în când. O mai mângâia. Și ei îi era îndeajuns. Dar acum nu se mai întâmpla. Și ea tot spera că într-o zi o va face din nou, chiar dacă în adâncul sufletului simte că nu e așa. Dacă era prea cuminte? Dacă Andrei avea nevoie de o femeie așa, ca Valentina, plină de viață, puternică? Și dacă ai ști, Amanda... Când spunea toate astea nu era nicio urmă de invidie. Numai bunătate. Și blândețe. Și m-am îndrăgostit de ea. Și am trădat-o.

— Sunt alegerile ei. Nu ale tale. E povestea ei. Nu a ta. Shhhhhh..., Amanda o strânse și mai tare și o pupă pe creștet. Nu te gândi la asta acum. Trebuie să te liniștești. Shhhhh, shhhhh, frumoasa mea. Hai, liniștește-te. Nu ești singură.

— Ce aveți, măi? Ce se întâmplă aici? Valentina, ce s-a întâmplat?

Gina era cealaltă prietenă a Valentinei, colegă de serviciu. Nu depășea cu mult un metru cincizeci. Slăbuță. Blondă. Cu ochii mari și negri. Valentina și Adrian erau nașii Ginei și ai lui Ciprian, pe care Valentina îi cuplase în urmă cu vreo cinci ani.

A durat vreo doi ani până s-au împrietenit. Se tatonau. Se

priveau. Se ascultau. Erau atrase una de cealaltă. Valentina era fascinată de forța ființei ăsteia atât de mici. Se întreba mereu cum o fâșneată putea să aibă atâta forță în ea. Orice ai fi făcut, când începea să vorbească Gina, te opreai și o ascultai. Ajungea o privire să te țintuiască locului. Din două vorbe te puneă pe picioare. Femeia asta mignonă, atât de puternică, o ajutase mult pe Valentina în perioada în care Adrian o respingea. Nu îi plângea de milă. Nici nu îi spunea „lasă, că vine el. Își dă seama ce pierde și vine el, până la urmă“.

Gina nu mințea. Nu păcălea. Avea darul de a spune adevărul, în așa fel încât să te simți eliberat. Mai tăcută decât Amanda, era ca o esență de parfum în mulțime, care nu știi de unde vine, dar îți întorci capul să o cauți, să o dibuiești.

Îi aducea cărți Valentinei, îi trimitea muzică și citate din care să își dea seama că trebuie să se bucure de viață.

— Gina, noi avem întâlnire cu furnizorii ăia. Trebuie să o aranjăm un pic pe micuța asta, că nu poate apărea așa în fața lor. Și apoi vorbim.

— Da, da. Clar.

N-a mai întrebat nimic. Știa că nu-i momentul. Rimel, blush, anticearcăn, puțin fond de ten și ruj.

După ce au terminat cu ea, Valentina aducea a om. Avea ochii împăienjeniți și încă suspina.

— Hai. Ești bine.

Dacă ai fi întrebat-o apoi cum a reușit să stea în fața italienilor două ore, să zâmbească și să negocieze prețuri, Valentina nu ar fi putut răspunde. Habar nu avea ce spunea. Unde se mai împotmolea, intervenea Amanda:

— Vă rog să mă scuzați, dar nu mă simt foarte bine, le-a spus Valentina imediat după ce au dat mâna și s-au prezentat. Dar să trecem la treabă. Și a zâmbit cu ultimele puteri.

Iar italienii au înțeles. Bineînțeles că au mai lăsat din prețuri, pentru că niciun italian nu poate rezista în fața a două

femei frumoase. Și hotărâte, pe deasupra.

„Mi-e scârbă de voi. De privirea voastră hămesită, de animale. Ați vrea să ne futeți. Știu. Asta vreți toți. Îmi ling buzele, fraierilor, pentru că știu exact ce vreți. Ce vreau. Vreau ăia zece dolari. Sunt o curvă, da. Și vă dau ce vreți, ca să obțin ce vreau. Plecați odată din fața mea. Plecați și lăsați-mă să plâng în pace. Doamne, să se termine... Să se termine. Adrian, Adrian, te rog, întoarce-te acasă“. Amanda, din când în când, îi strângea mâna pe sub masă. Știa exact ce simte și gândește.

Când au ieșit din sala de ședințe, Valentina de abia reușea să se țină pe picioare. Amanda a luat-o pe Gina în bucătărie și i-a povestit, în mare, ce se întâmplase.

— O scoatem la capăt, cumva! a spus Gina.

Valentina nu a făcut nimic toată ziua. A stat și a privit la monitorul gol. La prânz a mâncat doar pentru că Gina și Amanda au obligat-o să ia o gură de brânză și de salată:

— Vale, trebuie să mănânci. Trebuie să fii sănătoasă. Nu rezolvi nimic dacă te pui pe butuci. Dimpotrivă. Hai că în curând plecăm acasă. Amanda, vin și eu la tine în seara asta. Îl sun pe Ciprian și îi spun că dorm la tine.

— Foarte bine. Așa facem.

Marius le aștepta în fața biroului. Amanda i-a făcut semn să nu o întrebe nimic pe Valentina.

— Să oprești la Kaufland, să luăm două sticle cu vin.

— Foarte bine. Dar Ciprian nu vine și el la noi?

— Nu știu. Gina, nu îl chemi și pe el? Noi stăm pe terasă la povești și băieții stau în sufragerie, la bere.

— Ba da. Hai că îl sun acum. A zis că vine. Să mergem noi înainte și ajunge și el în vreo două ore, că merge la fotbal cu colegii.

Era frumos pe terasa Amandei. Plin de flori și vase de lut. De obicei, Valentina se simțea ca la ea acasă. Nu și în seara asta. În seara asta habar nu avea unde e și de ce.

— Mă sună Matilda. *Alo. Da... da... sunt la Amanda. Cu ea și Gina. Nu pot veni, Matilda. Trebuie să stau acasă și să îl aștept. Nu știu... Vedem. Acum nu știu nimic. Și eu te iubesc. Te anunț.* Insistă să merg la ea.

— Foarte bine. Îți va face bine să stai la mare câteva zile. Sau săptămâni. Cum simți tu. Mereu ți-a plăcut Grecia. Trebuie să te duci.

— Și dacă Adrian se întoarce între timp?

— Te sună. Ai nevoie să te liniștești. Să stai un pic departe de toate astea. Să te limpezești. Vale, orice s-ar întâmpla în viața asta, ai lângă tine oameni care te iubesc necondiționat. Pentru ceea ce ești. Matilda, eu, Amanda. Dacă nu erai tu, eu nu l-aș fi cunoscut pe Ciprian. Mereu te-ai gândit la alții, să le fie bine. Oricât de bine erai tu, voiai ca și ceilalți să fie bine.

— Dacă nu era Ciprian, era altul.

— Cine știe, Vale? Știi bine cât de închisă eram pe atunci. Nu lăsam bărbații să se apropie de mine. De aia i-ai dat contul meu de Facebook și i-ai spus să îmi scrie acolo. Știai că un prim contact fizic m-ar fi speriat, poate. Și nu m-ai lăsat să renunț.

— Ești unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc, Vale. Ești cam rea de gură câteodată, dar nimeni nu știe să asculte ca tine. Știi să taci și să asculți. Tu ai habar cât de puțini oameni știu să facă asta?

— Sunt bună? Așa spuneți? Și atunci de ce l-am înșelat, Amanda? De ce?

— Pentru că așa se mai întâmplă în căsnicii.

— Tu l-ai înșelat vreodată pe Marius? Dar tu pe Ciprian? I-ați înșelat?

— Nu, dar noi nu scriem cărți. Noi nu ardem, cum arzi tu. Noi suntem oameni obișnuiți. Tu, tu ești o flacără. Arzi. Arzi și apoi te reinventezi. O iei de la capăt. Mergi pe mâna instinctului. Mereu ți-am spus că trebuie să plătești un preț pentru că trăiești ce vrei, cum vrei. Dar mereu ai știut să iei

bunul din rău.

— Și acum? Acum ce bun să iau?

— Nu știu încă. Nimeni nu poate ști asta în locul tău. Va trebui să descoperi.

„*Crede, Valentina. Nu înceta să crezi*“, auzi vocea de pe umărul ei stâng.

A început să plângă. Amanda și Gina au ținut-o în brațe până s-au auzit doar suspinuri. Din ce în ce mai puține.

— Hai la somn.

— Nu vreau să dorm. Nu vreau. Vreau să mă îmbăt. Vreau să mor. Să dispar.

— Nu vrei asta. Acum nu știi ce vrei, i-a spus Amanda, încet, în ureche.

Gina își apăsa gura pe tâmpla ei.

— Gata, fată frumoasă. Gata. O să treacă. Toate trec pe lumea asta. O să fie bine. O să vezi.

Pentru prima oară, Gina spunea ceva ce nu credea cu adevărat. Habar nu avea cum se va termina toată povestea. Nimeni nu putea ști. Dar trebuia să o ajute pe Valentina să treacă peste asta. Cu minciuni, dacă trebuie. Minciuni care să îi dea putere de la o zi la alta.

Pe la trei, au dus-o în pat. Au schimbat-o în pijamale, s-au pus una în stânga, cealaltă în dreapta ei și au luat-o în brațe. Și pe toate, îngerii lor păzitori.

Când a deschis ochii, Valentina a vrut să îi închidă la loc. Era sâmbătă. Și femeile ăstea aveau familie. Și treburi. Și ea trebuia să facă față singură. Trebuia să meargă acasă și să înfrunte totul.

Marius le pregătise deja cafeaua și micul dejun. Ciprian dormea pe canapea. L-a trezit Gina când l-a pupat pe frunte. Amanda s-a frecat la ochi și s-a dus în bucătărie, unde, pe scaun, stătea Valentina și privea pe geam. În gol. Era la a treia țigară. A zâmbit când Marius și Amanda s-au sărutat. Zâmbea

instinctiv când vedea oameni care se iubeau. Bucuria aia era mai puternică decât orice suferință:

— Neața, iubire.

— Neața, iubire. V-am făcut cafea și omletă. Ați cam tras la măsea azi noapte... Ați topit sticlele ălea de vin.

— Lasă, că nici cu voi nu mi-e rușine. Zece beri. Neața și ție, Valentino, iubire. Sâmbăta viitoare, pe vremea asta, o să îți bei cafeaua pe veranda casei Matildei, în timp ce privești marea.

— Nu știu dacă mă duc, Amanda.

— Bineînțeles că te duci, a urlat Gina din sufragerie. Și asta trebuie sărbătorit. Azi mergem la shopping.

Ziua a trecut pentru Valentina de parcă nici nu a fost. De fapt, nici nu fusese. Pentru că Valentina nu mai era în viața ei. Vorbea în gând cu Adrian. Și tot ce își dorea era să se oprească undeva și să bea. Să bea până ar fi amortit:

„Până la Adrian, mereu mi-au plăcut despărțirile. ălea de te răvășesc. Mi-au plăcut momentele în care am fost dărâmată. ălea în care iubiții m-au părăsit atunci când mă așteptam mai puțin. Sau bărbatul de care eram îndrăgostită nebunește îmi spunea că nu putem fi împreună, ca mai apoi să aflu că tocmai cunoscuse pe cineva și începuse o relație. Mi-au plăcut mereu momentele în care viața sau oamenii m-au pus la pământ, pentru că atunci trebuia să mă reinventez. Să o iau de la capăt. Să regăsesc în mine toate puterea pentru a putea merge mai departe. Am făcut-o. De fiecare dată. Și nimic, dar absolut nimic nu mi se pare mai încântător decât prospețimea începuturilor. Oare nu m-am schimbat deloc? Oare au trecut anii nu prin mine, ci pe lângă mine? Oare de aceea l-am înșelat pe Adrian? Oare nu scăpăm niciodată de demonii noștri? Doar adorm uneori, până prind forțe noi și într-o zi se trezesc și ne devorează, așa, cu colți proaspeți, hămesți? Oare așa să fie?

Sunt moartă. Și nici nu aș vrea să fie altfel. Nu am putere să vreau să fie altfel. Ar trebui să mă abandonez. De câte ori am

făcut-o, s-au întâmplat lucruri bune. Dar acum, acum sunt gândurile ăstea care urlă. Niciunul până la capăt. Unde se pare că se termină unul, începe să urle altul și apoi se învâlmășesc. Și mă învăluie și mă strâng. Și mă zbat. Mă zbat. Nu pot să scap. Dau din mâini și din picioare, îmi zvâcnește trupul și ele continuă. Se învârt. Lovesc. Amețesc. Mă doare capul. Dacă schizofrenia e genetică? Dacă o să înnebunesc? Nu știu cum să le opresc. Sunt mai puternice decât mine. Nu simt. Nu îmi mai simt inima. Doar gânduri. Împrăștiate și apoi se adună și lovesc.

Îmi simt fața crispată. Mi-e scârbă. De mine îmi e scârbă. De starea asta de apatie în care mă aflu. Nu sunt obișnuită. Totul e confuz. Nu știu de unde să mă apuc, ca să pot merge mai departe. Și a venit dintr-odată. Nici să beau nu am chef. Sau da? Asta vreau? Nu știu. Știu sigur că asta făceam cu patimă înainte. Așa cum fumam. Parcă nici nu trece timp. Nimic nu mai există. Nu am putere să mai fiu. Sunt doar așa, pentru că trebuie. Sunt pentru că nu pot face nimic altceva. Sunt o legumă. Blocată. Și el spune glume și râd. Iar ea are un secret pe care îl intuiesc. Iar ea e nefericită acolo și se va întoarce. Și totul durează doar un moment. Și apoi din nou starea asta de letargie. Mi-a căzut și fața. Și carnea. Și ochii îmi cad, grei. Aș dormi până la primăvară. Dar n-am chef nici să dorm. Și nici nu mai știu dacă am chef de primăvară. E vară și nu aș merge la mare. Aș simți că îmi bat joc de ea. N-aș sta nici între oameni, nici singură. Nici nu i-aș asculta, nici nu aș vrea să tacă.“

Și apoi Gina, care a probat o rochie galbenă. Avea cute urâte. Și buzunarele o îngrășau. Și Amanda, o pereche de pantofi aurii cu tocul verde.

„Florile de magnolie au căzut de mult. În dimineața în care am deschis fereastra și le-am văzut explodate, grațioase și blânde, l-am trezit pe Adrian: Vino, vino! A înflorit! Ne-a înflorit magnolia.“

Și acum stătea pe un taburet, cu poșeta în brațe, privea în

gol și vorbea cu Adrian, în ea.

— Să mergem. Vă rog să mergem acasă. Nu mai pot. Vreau să stau într-o bucătărie, oricare, și să beau ceva. Ceva tare. Să mă ardă pe cerul gurii și pe piept. Și, dacă mă iubiți, nu îmi spuneți că nu e bine. Nu îmi mai spuneți nimic. Nu mă mai încurajați. Stați lângă mine. Dați-mi voie să nu vorbesc. Să ascult muzică și să beau. Am nevoie să îmi plâng moartea mea și a lui Adrian. Asta trebuie să fac acum. Asta îmi face bine acum. Știu mai bine decât oricine ce îmi trebuie ca să supraviețuiesc.

— Bine. Mergem acasă, bem și ascultăm muzică.

Da, acum părea totul mai ușor. Acum se putea rezema de ele. Dar ce va face când va intra în casă? Când va vedea toate lucrurile lui Adrian acolo și el nu e? Și poate nu va mai fi niciodată. Nu, așa ceva nu era posibil. Trebuia să îl aducă înapoi, cumva.

Și-a luat telefonul și s-a dus în baie. S-a împleticit puțin. Era deja aproape beată. Portishead cânta încontinuu de două ore.

Suna. În sfârșit suna. Apel respins. Apel respins. Apel respins. De douăzeci de ori.

— Vale, ce faci acolo? Stai de juma' de oră în baie.

Au intrat peste ea. Stătea pe vecu și plângea.

— Nu vrea să îmi vorbească. S-a terminat.

— Nu s-a terminat nimic. Ți-am spus că trebuie să îl lași să se liniștească. Nu mai insista.

Amanda a luat-o de mâini, a ridicat-o și a sprijinit-o de umărul ei. Valentina privea în pământ. Nu avea forță să își ridice capul. Oriunde ar fi dus-o, s-ar fi lăsat purtată. Nu mai avea putere.

Gina a deschis ușa dormitorului. Au pus-o în pat. Au dezbrăcat-o, exact ca pe o bolnavă. Valentina nu mima niciun gest. I-au scos blugii, apoi tricoul. Au îmbrăcat-o cu pantaloni scurți și tricoul cu David Bowie. Știa că acum nu conta pentru

ea, dar voiau să îi dea tot ce ar fi putut-o bucura, în mod normal. Pentru că, deși lumea Valentinei se sfârșise, cealaltă lume, cea din afară, mergea mai departe. În felul ei absolut normal. Iar Gina și Amanda, deși erau alături de ea, funcționau după legile normalității vieților lor. Un lucru bun, de altfel. Știa că și Valentina va trebui să se întoarcă acolo, într-o zi.

S-au pus lângă ea în pat. Au luat-o amândouă în brațe. Gina s-a ridicat și a stins becul. Stăteau toate sub cearșaf. Niciuna nu putea să doarmă. Era o atmosferă apăsătoare, de taifun abia trecut, ce a lăsat doar prăpăd în urma lui și nimeni nu mai știe din ce colț să își apuce viața, ca să o poată lua de la capăt. Era trist.

„Azi am să-mi creștez, în grindă/Jos din cui acum oglindă“, a murmurat Valentina.

Și au început toate. Ușor. Șoapta lor cântată s-a sincronizat: „Mama-i dusă-n sat cu dorul/Azi e singur pușorul/Și-am închis ușa la tindă/Cu zăvorul“.

Și parcă nu erau doar trei, ci un cor de îngeri care implora, cântând, salvarea unui păcătos nevinovat. Iar îngerul se ruga, se ruga așa cum nu o mai făcuse niciodată. Și a păcătuț. A vrut atunci să fie Dumnezeu, unul care nu a existat nicicând, unul care decide soarta oamenilor. Și nu i-a fost teamă. O iubea atât de mult pe Valentina, încât nici de Iad nu îi era teamă. A vrut să îi ia viața în mâinile lui și să o facă cea mai fericită femeie din lume. Să o plămădească din visuri cu inorogi cu gâturi maiestuoase, care beau apă din lumină, din stele ce se reflectă din străfunduri, direct pe cer. Și să o vadă fericită și uimită privind în ochi de cal fabulos visul vieții ei. Și să zâmbească. Să o vadă zâmbind. Da, pentru zâmbetul Valentinei s-ar fi dus în Iad.

La cinci era în bucătărie și fuma. Plângea. Încet. Să nu o audă fetele. O usturau ochii și o durea tot corpul. Parcă cineva o bătuse toată noaptea. Nici nu a aprins becul. S-a așezat pe jos,

cu spatele prijită de un perete, și-a aprins o țigară și a început să plângă. *„Eu ce fac de acum, Adrian? Cum o să mai trăiesc de acum? Am greșit. Nici eu nu m-aș ierta. Nu am cum. Te iubesc. Am murit, Adrian. Am murit. Știi. Dar asta nici măcar nu e grav. Cel mai grav e că ne-am ucis. Ne-am strivit sub picioare. Și nu mai pot face nimic. Simt că înnebunesc. Dar tu? Pe tine oare câte te doare? Dacă tu mi-ai fi făcut așa ceva. Dacă tu... Nu știu. Aș fi făcut la fel? Aș fi plecat? Probabil că da. Dar te iubesc, Adrian. Nu se spune că iubirea e mai puternică decât orice? Ne mint, Adrian? Totul e minciună? Niciun pic de adevăr? Nu! Nu se poate. Noi suntem adevăr, Adrian. Nu, nu am fost. Suntem. Pentru că încă ne iubim. Știu, știu că mă iubești. Și atunci? Trebuie să existe o cale pentru noi. Trebuie. Să mă ierți și să mă iert. Cumva... Mă dezintegrez, Adrian.“*

Amanda a găsit-o așa, spijinită de perete, cu ochii înroșiți, mormăind. Nu a întrebat-o nimic.

— Pun de cafea.

— Pune, a zis, răgușită. Pune...

Din zilele care au urmat, mult timp Valentina nu și-a mai amintit nimic. Erau bucăți de minute. Frânturi. De zile. Imagini fără nicio legătură între ele. O mașină verde. Pui la rotisor. Mailuri. O pereche de ciorapi rupți. Două bătrâne care așteptau autobuzul. Și blank. Multe blankuri. Spații goale. Mașina soțului Amandei, apa la duș care habar nu avea dacă era rece sau caldă. Amanda și Gina, la restaurant. Probabil că era prânzul. Parcă era soare. Nu știa sigur.

Biletul de avion i l-a făcut Amanda. Timișoara-Salonic și acolo ar fi așteptat-o Matilda. Marea era singura care o putea salva acum. Era cadoul Amandei și Ginei pentru ziua ei. Așa i-au spus. De fapt, era stropul de viață de care Valentina avea nevoie în acel moment ca să supraviețuiască. Să se întoarcă în ea.

Știa că Valentina nu mai putea lua nicio decizie. Adrian nu

dăduse niciun semn. Și așa trebuia să fie. Era cel mai bine. Din afară totul apare mai clar. Iar când e vorba de cei pe care îi iubești, mereu știi ce e cel mai bine. De aceea Amanda l-a sunat o singură dată pe Adrian, să vadă dacă e bine și are nevoie de ceva. Iar Adrian nu a vorbit despre ceea ce se întâmplase. I-a spus doar că nu știe cum e. Habar nu are. Dar că momentan nu se va întoarce acasă.

— Adrian, fă doar ce simți. Cum simți că e mai bine pentru tine. Nu pentru voi. Pentru tine.

— Eu nu mai simt, Amanda. Nu mai simt nimic. Eu am murit.

— Nu ai murit, Adrian. Trebuie doar să reclădești. Să stai cu tine. Să pleci undeva, unde nimic nu îți amintește de voi.

— Poate ai dreptate. Poate voi pleca undeva, departe. Să uit.

— Nu ai cum să uiți, dar te mai liniștești și poți privi și din altă direcție totul. Nu lua nicio decizie acum. Valentina e cu noi. E bine. O trimitem în Grecia, la Matilda.

— Nu mă interesează. Și ea e moartă pentru mine. Noi am murit.

— Poate voi, împreună. Dar separat sunteți încă vii. O să vezi.

— Bine. Te las, Amanda. Nu mai pot vorbi.

— Bine, Adrian. Ai grijă de tine. Te îmbrățișez.

— Și eu.

Și apoi nu s-au mai auzit. Va fi sunat-o sau vizitat-o el, când ar fi fost pregătit. Valentinei nu i-a spus nimic. Nu era momentul.

În săptămâna care a urmat, Valentina nu a mai ajuns acasă. Ar fi vrut. Dar nu avea putere să se opună nimănui, mai ales prietenelor ei. Ar fi vrut să se întoarcă acolo, pentru că mereu i-a plăcut să vadă câtă durere poate suporta. Și meteahna asta, viciul ăsta ucigător, îi revenise. În anii trăiți alături de Adrian a crezut că a uitat să sufere. Se mai certau, mai spărgeau câte o

farfurie, dar nu era niciodată vorba despre suferințe, ci despre firile lor impulsive. Uneori luau foc amândoi.

Dar când se puneau în pat, totul revenea la normal. Nu își spuneau nimic. Unul dintre ei atingea cu degetul mic degetul mic al celuilalt. Iar cel care primea își încolăcea degetul în jurul celuilalt. Țsta era semnalul lor de împăcare. Poate și de aceea durerea Valentinei era așa de mare. Făcuse pauză prea mare. Fusesse îndeajuns de nebună și îndrăgostită să creadă că pe ea nicio durere nu o mai poate distruge din temelii.

În fiecare zi pleca de la serviciu cu Amanda și Gina. Nu spunea nimic. Se urca în mașină, în față, în dreapta, și privea, sticlos, prin parbriz. Amanda dădea drumul la radio și mai spunea câte un banc. Sau întreba ce să pregătească pentru cină. Valentina spunea că ei nu îi e foame, dar că o să le ajute să gătească. Se opreau la supermarket, cumpărau cele necesare și, când ajungeau acasă, Valentina se așeza pe scaun, în bucătărie, cu picioarele sub ea, pune David Bowie și fuma.

Se simțea ca un copil mic, neputincioasă, sau ca un bătrân bolnav de Alzheimer care a uitat că a plecat din pat ca să se ducă la baie. Încerca să își amintească amănunte sau întâmplări din viața cu Adrian și niciun gând nu se coordona. Nu i se așeza, liniștit, întreg, în fața ochilor. Erau multe, multe, care urlau. Singurul care o mai liniștea era David.

Mânca din iubire pentru prietenele ei. Vorbea foarte puțin. Nu avea putere. Cu două zile înainte de plecare, în 26 iunie, Amanda a desfăcut poșeta și a scos plicul:

— Țsta e de la noi. E cadoul de ziua ta.

— Ziua mea? Când e ziua mea?

— Peste două zile.

— Ah, am uitat. Vă mulțumesc. Dar nu trebuia. Anul ăsta nu sărbătorim nimic.

— Noi nu, dar tu da. Și nu ai cum să spui nu.

Valentina a zâmbit în colțul gurii. Și parcă nu a vorbit ea:

— Habar nu am ce e acolo, dar da. Nu mai pot continua așa. Trebuie să fac ceva. Trebuie să încerc să trăiesc. Nu știu cum, dar trebuie să încep de undeva. Poate de aici, din plicul ăsta.

A vorbit cu atâta siguranță de sine, naturalețe, simplitate, era atâta forță în cuvintele ei, în ton, în nemișcarea genunchilor care stăteau cuminiți, sub bărbie, încât Amanda și Gina au tăcut. Pur și simplu. Amanda a rămas cu plicul întins și Gina uitase să respire. O cunoșteau. Dar nu se așteptau la o asemenea reacție.

Și de ce nu, până la urmă? Era Valentina, prietena lor, așa cum o știau. Oricât de greu ar fi fost, până la urmă, se ridica. Cu capul drept, pieptul înainte și ochii mai verzi decât înainte.

— Măine plec de la serviciu și mă duc acasă, să îmi fac bagajele.

— Vrei să venim cu tine?

— Nu! Dacă tot vreau să o iau de la capăt, trebuie să îmi înfrunt fricile. Trebuie să merg singură acolo. O să fie bine, cumva. O să reușesc.

— Bine. Cum vrei tu. Sâmbătă te ducem noi la aeroport. Ai biletul de întoarcere peste o săptămână. Dar, cine știe? Dacă îți face bine, poate mai rămâi.

— Poate. O să văd acolo. Dacă mă mai gândesc la posibilități sau încerc să mai fac scenarii, înnebunesc. Oricum îmi ia foc creierul. Sunt o grămadă de gânduri care nu se mai termină. Întrebări. Și orice răspuns naște o altă întrebare. Mai ales noaptea.

— Te auzim vorbind în somn.

— Nici măcar nu e somn. E o stare de veghe. Îmi e dor să dorm. Așa, profund. Zile, săptămâni în șir. Să îmi fie capul gol.

— O să vezi că la mare te mai limpezești. Știi bine că acolo, pe malul mării, îți e cel mai bine.

— Îmi era cel mai bine. Acum, nimic nu va mai fi ca înainte. Într-un fel îmi e teamă să merg la mare. Îmi e teamă să nu o întinez cu tristețea mea. Că nu o voi putea trăi așa cum merită,

cu toată bucuria. Simt că m-am prăbușit în niște locuri adânci, adânci, pe care nu le recunosc. Și e întuneric. Și nu mai dau de mine. Bâjbâi prin tenebrele ăstea și mă doare totul. Nu le recunosc. N-am mai fost niciodată pe aici. Și am nevoie de o rază de care să mă agaț și să mă întorc în mine. Dar nu știu cum. Nu știu. Parcă m-am uitat. Nu mai am putere să trăiesc nimic din ce era bun și frumos în mine. Alunec tot mai tare în întuneric. M-aș opri, să știți. Dar am nevoie de o mână de ajutor. Nu știu. Nu știu.

— O să afli. Tu crezi în minuni. Lasă-le să se întâmple. Și fii atentă la semne. Ne apar mereu în cale. Trebuie doar să le vedem. Lasă viața să te ducă.

— Nu mai știu cum.

— Ba da. Uite, simplul fapt că accepți să pleci arată că încă știi cum.

— Da. Asta trebuie să fac. Să merg mâine acasă și apoi la mare.

În noaptea care a trecut nu a închis un ochi. S-a zvârcolit de pe o parte pe alta. Din pat s-a mutat pe jos. Apoi și-a luat o pătură și s-a mutat în balcon. Nu se vedeau stelele. Toate vocile ălea... Nu le putea să le facă să tacă. Urlau. I se părea că ațipește, iar un alt gând apărea. Parcă îi pândeau somnul. Citise undeva că atunci când îți dai seama că nu reușești să dormi e mai bine să te ridici. Să nu mai încerci. Pentru că e tot un fel de luptă.

S-a dus la bucătărie. A băut un pahar cu apă. A pus de cafea. Nu a aprins nicio lumină. Nu voia să îi trezească. Era așa de întuneric. Flacăra de la aragaz nu ajungea ca să facă lumină. Era artificială. Era o iluzie a luminii. *O să mai pot vedea vreodată lumina? Mi-e teamă. Așa de teamă de tot întunericul ăsta. Dar trebuie să îl înfrunt.*

S-a ars puțin la limbă când a luat prima gură de cafea. În acel moment, parcă s-ar revoltat ceva în ea. Parcă a tresărit.

Parcă nu era normal să sufere. Și apoi s-a stins. A luat următoarea gură. Nu i-a mai păsat.

Au plecat la serviciu un pic mai târziu decât de obicei. pentru că Amanda și-a turnat cafea pe ea și a trebuit să se schimbe. *„Trebuie să am mai multă răbdare. Să nu mă mai grăbesc mereu. Că atunci când te grăbești numai rele se întâmplă. Of, parcă nimic n-am învățat până acum“*, și-a spus Amanda.

„Uite, ăsta e un semn. Răbdare. Să am răbdare. Cum era replica? Da, lucrurile bune li se întâmplă celor care știu să aștepte“, a spus Valentina, în gând.

Ziua aia de vineri a trecut greu. Mai greu decât de obicei. Era îngrozită la gândul că se va întoarce în casa goală. Că va trebui să înfrunte lipsa lui Adrian. Și noaptea aia, cea în care a plecat. Nu își luase încă hainele. Cel puțin nu fusese la Tanti Sanda să îi lase cheile. Cu siguranță era încă la Alexandru, pe care nu îl mai sunase. Nu era nevoie. Ea și Alexandru nu aveau nevoie să se audă ori să se vadă ca să știe unul de celălalt. Știa că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi sunat el.

La cinci și-a luat poșeta.

— Merg, fetelor.

— Ești absolut convinsă că nu vrei să venim cu tine?

— Da. Vă sun mai târziu.

S-a oprit la magazin și a cumpărat două sticle de vin roșu, greu, sec, care să îi zgârie papilele.

A ajuns în fața ușii. Stătea cu poșeta pe umăr, cheile în mână și privea ușa. A stat așa vreo zece minute. Nu avea curaj să deschidă. A tras puternic aer în piept și a băgat cheia. A încercat să învârtă. Cheia nu intra de tot. S-a speriat. Apoi și-a amintit că Adrian nu apucase să schimbe butucul. Și-a amintit cum se face. Tragi tare ușa înspre tine, ridici puțin de cheie și învârți. Dar poate a vrut să uite. Poate voia să amâne cât mai mult momentul în care ar fi intrat în casă.

Mirosea a fum. Petele de cafea erau tot acolo. Patul era nefăcut. Furoul, perna. „*Anul ăsta n-am sânziene în vază.*“ În fiecare an, de Sânziene, Adrian îi aducea un buchet imens. Ea îl împărțea în mai multe buchetele și umplea casa. Erau florile ei preferate, după margarete și floarea soarelui.

A pus poșeta pe fotoliu, s-a dus în bucătărie, a deschis sticla, a luat un pahar și l-a umplut. Nu s-a schimbat. S-a așezat pe marginea patului și a dat drumul la muzică. Mozart. Lupta cu toate puterile să revină în ea. Să se bucure din nou. Înainte, când asculta Mozart, se întreba cum poate sufletul ei să suporte atâta bucurie. O înălța. Acum nici nu a tresărit. Poate nu ajunsese la fund. Poate mai avea durere de consumat. Hooverphonic. Da. Vinegard and salt. Da. Aia era.

A deschis Facebook-ul. A tastat numele lui Alexandru.

— Nu mai știi cum să plec de aici, Alexandre. Am mai vrut să mor, știi... Acum nu am putere să vreau nici asta. Mâine mă duc la mare. Va trebui să supraviețuiesc nopții ăsteia.

— Hei, sunt aici.

— Ah, ce bine.

— Voiam să te sun, în seara asta. Te-am visat azi noapte. Am visat că stăteam pe o plajă și ai intrat în apă. Era plin de frânghii care aveau țepi. Și îți era teamă. Voiai să ajungi în larg, dar îți era teamă că o să te prinzi în frânghiile alea și o să mori. Și ți-am arătat cum să faci. Pentru că eu trecusem deja. Ți-am spus să nu îți fie teamă, pentru că o să reușești.

— O să reușesc, nu, Alexandru?

— Noi suntem cei mai bătrâni lupi. Să nu uiți asta. Am fost noi doi, de la începuturi. Am trăit tot. Noi mereu reușim. Pentru că noi nu ne temem de adevăr.

— Și care e adevărul, Alexandru?

— Nu știi. Îl descoperim pas cu pas. Ni se arată din când în când. Uite, al tău acum e că te-ai despărțit de Adrian și nu poți face nimic să îl aduci înapoi. Tot ce poți să faci e să mergi tu mai

departe. Și tu știi asta. Și oricât te doare, îl accepți.

— Păi se poate altfel?

— Bineînțeles că se poate. Te poți minți că așa a fost să fie, că totul va fi bine, până la urmă, că se va întoarce, etc. Dar, de fapt, toate astea nu există. Nu îți clădești o lume pe minciună.

— Ce faceți?

— Ne pregătim să mergem, să bem. În oraș.

— El?

— El încearcă să treacă peste. E un pic mai bine. Are nevoie de o pauză. Așa, ca tine. Să văd dacă îl conving să plece undeva. Poate în Vamă. Ieșim. O să am telefonul la mine. Scrie-mi, sună-mă. Sunt lângă tine.

— T.i

— T.i

Playlistul curgea. Când a ajuns la Nina Simone, *Wild is the Wind*, Valentina s-a ridicat de pe canapea, încet – îi amorțiseră genunchii – și s-a întins pe gresie. Rece. Rece. Cu mâinile lipite de corp, ochii închiși, fredona. Nu mai ascultase de mult varianta asta. Cea a lui Bowie era mai ușoară. Crezuse, cumva, că poate fi ușor? Că ar putea trăi mereu ca toți ceilalți, într-o ușurătate echilibrată, cu toată talpa piciorului sprijinită puternic pe pământ? Îi plăcuse vreodată așa?

Câți îngeri sunt în jurul meu. La început toți am fost îngeri. Dar unii am vrut să ne facem oameni. Și apoi am uitat că am fost îngeri. Iar cei care au rămas sunt îngerii păzitori ai îngerilor care au ales să devină oameni. Vom trăi atâtea vieți până ne vom aminti. Apoi lumină.

Acolo nu există iad. Aici, între noi. A fost inventat de îngerii din oameni pentru a-i opri din a face rău. Dar oamenii aleg. Și de fiecare dată când omul face rău, îngerul suferă. Și omul coboară în iadul din el. Și nu își mai iubește îngerul. Pentru că iadul e lipsa iubirii îngerului din noi.

Câți îngeri văd. Bat din aripi a bucurie. Și eu vă iubesc. Și eu.

Ce dor mi-a fost de voi. Ce-s ochii ăia care sticlesc a amenințare? Există și lupi răi. Nu eminamente răi. Doar răi.

Ce-i tot întunericul care se deschide în fața mea? Vrea să mă înghită. Vine. Ochii se apropie. Mi-e teamă. Se va năpusti asupra mea și mă va sfâșia. Asta vrea. Mă amenință. Îi aud mârâitul. Îi simt balele cum i se scurg printre colți. Mârrrrrrrrrrrâie.

Unde sunt toți îngerii? De ce s-au speriat și au fugit? De ce m-au lăsat singură? Nu pot fugi. Nu pot. Ochii sticloși, galbeni, mă ținutuesc locului.

Sunt aici. Îngerii sunt aici. Bat din aripi. Bat bat bat bat bat bat bat. Să alunge răul. Bat bat bat bat bat bat bat. Baaaaaaat.

Se apropie. Mi-e rău. Mi-e frică. E o luptă pe viață și pe moarte. A mea. Privesc și aștept deznodământul. Aștept. Toată durerea lumii s-a adunat în sufletul meu.

Mi-e teamă. Nununununununu. Nu teamă. Groază. Mi-e groază de oameni. Singurele locuri în care mă simt în siguranță sunt la birou și acasă. Aici simt că nimeni nu mi-ar face rău. În rest, cum ies între oameni, bag capul între umeri, privirea în pământ, să nu îi văd, să nu îi văd, merg pe lângă ziduri și aș alerga înnebunită până la mașină. Să bag în viteză și dacă ar fi posibil să mă teleportez până acasă. Mi se pare că toți, toți vor să îmi facă rău. Au ochi de draci. Se vor năpusti asupra mea. Parcă îi aud mârâind.

Iar eu sunt mică, mică și slabă. Nu mă pot apăra. Nu am cum. Sunt fragilă. Dacă mă atacă, tot ce pot să fac e să stau. Să îi las să dea și să dea și să dea, până cad la pământ și nu, nu mor. Pentru că ar fi mai ușor. Rămân acolo. Gemând de durere, pentru că nu mai am voce să urlu. Gem, icnesc și în orașul acesta nu există spitale, ambulante. Iar toți ceilalți oameni sunt draci. Sunt la pământ, plină de răni, gem de durere și cei care trec pe lângă mine îmi mai dau câte un picior. În cap. În stomac. În ficat. În spate. Iar eu mă chircesc. Aș vrea să dispar. Dar niciodată nu se

întâmplă. Absolut niciodată nu se întâmplă să mă doară, să mă chircesc la pământ și să dispar. Continuă să doară, doară, doară, ore, zile, săptămâni.

Nu mai vreau să ies între ei. Mi-e groază. Dar nu pot. Pentru că știu că nu e reală groaza asta. Mintea mea a inventat tot felul de fantome ca să mă hăituiască. Se joacă. Mintea mea se joacă încontinuu cu mine. Și nu, nu vreau să învingă. Va trebui să rezist. Nu vreau să renunț la oameni. Nu vreau. Vreau să stau între ei. Să îmi înfrunt și înving fricile ăstea, teroarea asta și să mă întorc între oameni.

Și va veni și iarna. În lumea asta, după vară vine iarna. Ar trebui să vină toamna, mereu. Spune și poetul. Dacă ar fi trăit în zilele noastre, l-ar fi numit mincinos și l-ar fi făcut în fel și chip, diletant, poet de mâna a zecea sau cine mai știe cum. Ce bine că poetul nu mai trăiește zilele ăstea, când din vară, din toată căldura și binele, treci într-un frig de te taie la oase. În suflet te taie. Și nu ești pregătit.

M-a luat pe nepregătite frigul acesta. Nu îmi place. Deloc nu îmi place frigul. Și nu, nu ai de ce să îmi acoperi sufletul cu ceva, pentru că nu a mai venit toamna, anul acesta. Nici nu va mai veni. Și, apoi, te rog, te rog să nu te atingi de sufletul meu. Nu în zilele ăstea. Oricât te iubesc. Nu aș suporta să îl atingi. Mă doare prea tare. Și orice atingere din partea ta ar scormoni în rana aia deschisă și m-ar dura și mai tare. Aș muri de durere. Și nu, nu vreau să mor. Vreau să supraviețuiesc și iernii ăsteia.

Pentru că apoi va veni primăvara. Și primăvara nu știi niciodată de unde îți vine un vânticel de viață și parcă începi să îți auzi din nou sângele curgând prin vene. Azi era să mor și m-am speriat atât de tare, încât a trebuit să simulez primăvara cu o melodie. Și parcă mi-am mai revenit în fire. E doar o iluzie, da. Adevărat. Dar mi-a ajuns ca să îmi resuscitez inima. Pentru un moment. Exact în acel moment în care începeam să nu o mai aud, am intrat pe youtube și am dat play. Francesco Renga. „A un

isolato da te“.

Pentru că azi e una din zilele în care mă doare atât de tare, încât merg și aș vrea să urlu. Dar toți corporatiștii s-ar speria și m-ar duce la spital. Și acolo... acolo ce aș face? Nu vreau la spital. Vreau acasă. Să mă așez pe canapea, să îmi pun genunchii la piept și să stau așa. Ore în șir. Să nu mă mișc.

Mi-e teamă să mă mișc. Să vorbesc. Să respir. Să râd. Să zâmbesc. Merg și aș vrea să urlu și urlu în mine. La mine. Sunt o curvă. O curvă nenoricită. Bate-mă, Doamne, că am știut ce fac. Și nu ți-aș spăla picioarele, ți le-aș scuipa, ca să fiu sigură că o să mă pedepsești.

Am scuipat, am vomitat, am ejaculat pe iubire. Pe iubirea noastră. Pe tot ce era sfânt în viața noastră. Am avut șapte orgasme mizerabile și toată sperma diavolului ăluia a tășnit peste iubirea noastră. Nu merit. Nu merit nimic bun.

Și apoi nu am părul lung. Nici să vreau, nu aș putea să îți spăl picioarele și apoi să le șterg cu părul meu. Pentru că io nu-s femeie care să aibă părul lung. Mi se pare indecent de la o anumită vârstă.

Hahahahahahahahahahaha. Ce jeg pot fi! A avut dreptate, Adrian. Mi se pare indecent părul lung după o anumită vârstă, dar mi-am înșelat soțul. Cu aceeași nonșalanță cu care mi-am tuns părul acum câțiva ani. M-am dus la coafor și am spus: „Taie“. Fără urmă de dubiu. Rece. Hotărât. Era decizia mea. Apoi mi-am privit de acolo, de pe scaun, firele de păr împrăștiate pe gresia rece, sigur era rece, știu prea bine cum se simte gresia pe piele, e atât de rece de îți îngheață plămânii, inima, rinichii, fără nicio părere de rău. De parcă nu fusese părul meu.

De câte ori m-am despărțit de oameni în același fel. După ce i-am folosit ani și ani la rândul, fugind la ei de fiecare dată când aveam nevoie de o vorbă bună sau o laudă care știam sigur că îmi vor da un pic de forță, și apoi, într-o zi, am dispărut din viața lor fără nicio explicație. Așa. Pur și simplu. Am plecat. Fără nicio

părere de rău.

Dar Adrian, Adrian a plecat urlând de durere. Sunt o infectă. O jigodie. Să fiu blestemată pe viață. Să sufărsufărsufărsufăr până simt că nu mai am aer. Să deschid toate geamurile, încercând să mă salvez, să prind o gură de aer proaspăt, mă sufoc, acolo, în capul pieptului, somatizare au spus, „wow, tu somatizezi durerea“. Da, în pula mea. Exact în centrul inimii. Mă înțeapă. În fiecare noapte. Mă trezesc fără aer și cu durerea aia în centrul inimii. Și mă târăsc prin casă. La bucătărie, și la baie, și în sufragerie.

Merg în patru labe și respir sacadat, a-er, a-er, a-er. Să nu am a-er, a-er, a-er. Că nu îl merit. Ai venit, din nou. M-ai chemat. Nu, nu, da, nu, da, nu. Dă-mi o floare de pe masă, să îi smulg petalele, să fiu sigură că te-am chemat. Și el, el? M-ai chemat. Înseamnă că nu mai crezi. Da, da, da. Ia-mă. Mă iei, te rog? Nu am cum. Ești o păcătoasă și meriți să trăiești. Așa, cu vina pe umeri, care te obligă să mergi în patru labe prin casă. Ahhhhh, ce bine. Ce bine.... Îmi place durerea asta. Zici? Și atunci de ce mă chemi mereu? Pentru că oricum vei veni într-o zi. Și atunci? Atunci ce mai contează rosturile, sensurile, întrebările, durerile, bucuriile, adevărurile și minciunile? Ce contează că trăim ca să plăcem celorlalți sau pentru noi? De ce ar mai conta ceva? În condițiile în care oricum vei veni într-o zi, totul e minciună. Viața nu există decât ca o mică pauză de la tine. Ce mică-i pauza mare.

Da, viața e pauza mare în care ai impresia că ai timp și să îți cumperi hamburger, și să bei o bere la halbă în barul de peste drum de școală, și să fumezi o țigară. Și tocmai pe când să iei prima gură din halbă și să tragi primul fum de țigară, pentru că mâncarea e necesară, viciile sunt plăcere pură, apari tu, iei halba de la gură, rupi țigara în două și ne dai un șut în cur: „Hai, gata cu distracția“. Și de abia atunci nu mai înțelegi de ce dracu' ai crezut că te poți bucura de tot ce-i mai bun în viața asta, când, de fapt, tu ești mereu acolo și vii, orice ar fi.

Viața mea este un sanatoriu de recuperare, unde lucrez cu normă întreagă: medic, pacient, vizitator. În timp, mi-am învățat toate rolurile, pe care le joc atât de bine, încât în orice clipă sunt pasibilă de un premiu. Am încercat să fug de două ori, dar m-am prins și m-am adus înapoi. În anumite zile, privesc de pe geam și mi se pare că acolo, afară, viața curge și oamenii sunt liberi, sănătoși. Acele zile se întâmplă în nopțile când visez profund. Iar când mă trezesc și privesc pe geam, nu văd decât alte sanatorii.

S-a ridicat, teleghidată, beată, și a căutat în poșetă. Le avea de mult acolo. I le prescrisese cu un an în urmă doctorul. Așa, pentru când avea perioade aglomerate la serviciu și trebuia să și scrie. Folia de Xanax era aproape neatinsă. Nu mai avea control asupra vieții ei. Dar asupra morții? Măcar atât putea să mai facă. Să îi arate ei morții că e mai puternică decât ea. Nu o va face. Doar o va sfida. Voia iluzia unei picături de control. Nu a ales când să vină. Putea să aleagă când să plece. Dar îi era teamă. Însă fricile trebuie învinse. De atât de multe ori în viața ei îi fusese teamă... O să facă și acum la fel. Cinci, hai, șapte pastile. Le-a desfăcut, una câte una, le-a pus în palmă. Orice decizie importantă se ia pe nerăsuflăte. Le-a dat peste cap. Putea. Încă mai putea.

Aproape terminase a doua sticlă de vin. A vomitat acolo, pe covor. Corpul ei refuza moartea. O vomita. Și a înțeles. Atunci a înțeles. Nu putea să moară.

„Alexandru, vreau să trăiesc. Nu știu de ce, dar trebuie să trăiesc. Pentru mine. Nu știu cum să o fac. Am luat câteva pastile. Știu că pot muri oricând, dar aleg viața. Sunt cea mai curajoasă femeie din lume. Pentru că aleg viața, Alexandru. Viața!”

Alexandru a sunat în secunda imediat următoare:

— Să nu o mai faci. Noi o să trăim. Orice ni s-ar întâmpla. Oricât de greu ar fi.

— Da, Alexandru. Da!

— L-am lovit în seara asta. Nu am putut să nu o fac. I-am distrus toate fortărețele. Nu a fost drept că a plecat așa. Nu. Trebuia să stea acolo și să găsiți o soluție. L-am doborât și tot eu îl voi vindeca. Are nevoie de un șoc, ca să trăiască. Să își revină. L-ai răsfățat. Viața l-a răsfățat. Și a trăit așa, legănat de tine și de viață. Și vreau să înțeleagă odată că va trebui să își ia viața în mâini.

— Nu acum. De ce ai făcut-o tocmai acum?

— Pentru că acum avea nevoie. Pentru că în seara asta putea suporta. Mi-a spus că simte că a greșit ceva. Dar că nu se poate întoarce. Nu acum. Că nu îl lasă orgoliul.

— Nu îi mai spune nimic. Te rog. Închid acum. Vreau să stau cu mine.

— Te iubesc mult.

— Și eu.

Îmi ard plămânii. Dar o să trăiesc. O să trăiesc? Am aflat în noaptea asta că vreau mai mult să trăiesc chiar decât să scriu. Agățată de adevăr. În adevăr. Sufocată-strangulată-strivită-eliberată de adevărul tuturor. În mine. Vi-l duc pe tot.

Și, pe la două – acum e aproape șase –, am vorbit cu Dumnezeu. I-am spus ceva despre faptul că da, sunt dramatică, dar pe mine chiar mă doare. Uite, o folie și încă o bere. Dar mă doare. Și nu l-am mai întrebat de sens. Că acum știu. Dar ceva l-am întrebat, iar El mi-a răspuns. Știu sigur că mi-a răspuns. Ceva despre mine. Nu îmi mai amintesc, pentru că eram beată. Dar era adevărul. Asta mi-o amintesc mereu.

Și apoi am început să râd și nu l-am mai întrebat, pentru că nu am vrut să îl pun într-o postură proastă. Dar m-am întrebat pe mine ce ar face dacă de la pastilele ăstea, insuficiente ca să mor, aş face un infarct ori un atac cerebral și ar fi doar o jumătate de sinucidere? Cealaltă ar fi crimă. Ce ar face? Ne-ar duce pe amândoi în purgatoriu, pentru că absolut oricine și-ar găsi circumstanțe atenuante în situații de viață și de moarte? Dar

ar găsi acolo, în purgatoriu, iadul, pentru că nimeni, absolut nimeni, nici chiar Nimeni nu ar putea trăi cu apăsarea unei jumătăți de crimă. Bineînțeles, în cazul unei sinucideri mi-aș decide singură soarta, pentru că e nedrept și absolut fals ca altcineva să poarte responsabilitatea vieții ori a morții mele. Nici măcar Nimeni nu poate face asta, atâta timp cât nu îi arog acest drept.

Și râdeam isteric. Râsul în miezul durerii nu poate fi decât isteric. Fără speranță. Și apoi am plâns și mi-am dat seama că mor. Dar am înțeles că vreau mai mult să trăiesc decât să mor, oricât de greu ar fi. Pentru că te iubesc mai mult decât îmi iubesc moartea și eliberarea. Și am înțeles că voi trăi atâta timp cât vei trăi tu și apoi încă puțin, pentru că atunci voi fi fost cu adevărat liberă. În viață sau moarte, nu ar mai conta. Și dacă vei muri după mine, eu tot acolo voi fi, să te țin de mână. Pentru că nimeni, nici moartea nu m-ar putea împiedica să fug de oriunde aș fi și să te țin de mână atunci când îți e teamă și să îți spun că te iubesc și că eu nu voi pleca niciodată de lângă tine. Pentru că eu sunt zeiță. Doar oamenii au orgolii. Iar eu voi rămâne lângă tine, chiar dacă asta mă va costa viața cel puțin o dată pe săptămână.

Pentru că iubirea pentru tine, ți-am spus, e mai importantă decât viața, ori moartea, ori eliberarea mea.

Și toate astea le-a spus cu voce tare, privind – oamenii ar fi spus – în gol. Câte prostii spun oamenii... Adrian era acolo, în fața ei. Adrian, oriunde ar fi plecat, era mereu cu ea. În ea.

*Răsărise soarele de ceva timp. În două ore Amanda și Gina veneau să o ducă la aeroport. Nu își făcuse încă bagajul. Dar nu i-ar fi luat mai mult de jumătate de oră. Cele trei pareo, două-trei rochii, o pereche de sandale, prosop, costumul de baie, o pijama, periuța de dinți, parfum. 2666 a lui Bolano și *Plânsul lui Nietzsche*. În rest, dacă îi mai trebuia ceva, își va fi cumpărat de acolo.*

A făcut un duș. Lung. A stat aproape 40 de minute sub duș.

O dureau capul. De la alcool și plâns. Și suferință. Dușul a ajutat-o să își revină. S-a dat pe față cu uleiul de cocos. Era proaspătă. Și avea o lumină pe față. Una ciudată. Pe care nu o mai văzuse niciodată. Era o viață nouă ce tocmai se năștea în ea. Nici asta nu știa, încă. Și-a trecut mâna prin păr. Apoi și-a privit verigheta. Simplă. Așa cum avuseseră și părinții ei. Fără pietricele, inscripții, dungulițe. A închis ochii și a sărutat-o.

Și-a luat pantalonii negri, din in, mocasinii cu dungi colorate și un maiou larg.

S-a așezat pe canapea și și-a aprins o țigară. Părul era încă umed. Vara nu îl usca niciodată cu pheonul. I-a picurat puțină apă pe nas. A luat-o încet, cu arătătorul. Se mișca cu încetinitorul. Gândurile parcă se mai potoliseră puțin.

— Vale, acum plec de acasă. În 15 minute să fii gata. Îți dau bip când sunt în fața casei.

— Vă aștept.

Simțea că în noaptea aceea luptase cu tot răul lumii. Și îl învinsese. Deocamdată. Dar ce nu-i „deocamdată“ în viața asta? A mai dat o tură prin casă, a verificat aragazul, apa din baie și bucătărie, a scos totul din priză, și-a luat trolerul, a mai privit o dată casa, a sărutat-o în gând – „*să ai grijă de tine până mă întorc*“ – și a coborât. Nu mai avea răbdare să aștepte până ar fi ajuns ele.

Era ziua ei. Și asta nu conta. Oricum uitase. Cerul era înnorat. Se anunțau ploi. Furtuni, poate. Bătea vântul. Oare ce vești îi aducea? Nu îl auzea bine. Știa că îi spune ceva, dar nu înțelegea ce. Nu-i nimic. Când va veni momentul, dacă va veni, își va aminti și va înțelege.

Amanda a început să claxoneze din colțul străzii. Și ea, și Gina au scos capul pe geam și au început să urle: „La mulți aaaaaaani! Vaaaaaaleeeeeee, La mulți aaaaani!“.

Valentina a zâmbit. Iar când au coborât din mașină le-a

strâns tare în brațe. Stăteau toate trei, îmbrățișate, frumoase, în mijlocul trotuarului.

— Hai, să mergem, că vin ploile.

— Pune-mi Bryan Ferry.

— La comandă, doamnă. Bryan Ferry să fie.

Au fredonat până la aeroport. Se priveau și își zâmbeau.

— Băi, fă pe acolo tot ce îți trece prin cap. Numa' să nu faci ca-n cântec: să nu te-ntorci bărbat! i-a spus Gina și i-a făcut cu ochiul.

Valentina și-a dat capul pe spate și a izbucnit în râs.

Era frumoasă. Mereu era frumoasă. Dar când zâmbea, și mai ales azi, avea strălucirea lunii în câmp, care habar nu are că e câmp deschis, iar cine o vede așa poate înnebuni de atâta frumusețe.

— Să nu vă faceți griji. O să fiu bine. Din noaptea asta știu că o să fiu bine. Vă sun când ajung.

— Noi suntem aici. Stai cât e nevoie. Să te bronzezi, să înoți mult, nu prea departe, în larg, că de acum nu ne mai ține corpul, ni se pun cârcei, ne dor încheieturile, și să ascuți de mare. Ea știe cel mai bine.

— Vă iubesc mult.

— Și noi pe tine. Să o pupi pe Matilda.

Când s-a urcat în avion, a început să plouă. Stropi mari, care își imagina cum loveau cu furie asfaltul. A început să plouă de parcă nu ar mai fi putut să plouă vreodată.

Nu mai conta. Ea pleca înspre un pământ al soarelui. Poate.

Capitolul 4

*Când am plecat, ți-am lăsat primăvara
Acum aud, la meteo, că acolo bat vânturi puternice și
temperaturile au scăzut brusc*

Te rog, dacă nu mai ai nevoie de ea, trimite-o la mine

— Băi, tu ești? Ce cauți, aici, la ora asta?

— Lasă-mă să intru.

Alexandru deschise ușa. Era în boxeri și tricoul cu AC/DC, acela de îl cumpărase în Acea vară, în Vamă, avea părul ciufulit și încă dormea.

— M-a înșelat, în pula mea, m-a înșelat!!!!

— Ce căcat zici acolo? Hai, hai în bucătărie.

— Alexandru, cine e?

— E Adrian. Culcă-te.

— Hei, Adrian. Salut.

— Iertați-mă. Iartă-mă, Cosmina, că am tăbărât pe capul vostru. Dar nu știam unde să mă duc. Ce să fac. Simt că o iau razna.

— Băi, băiete, tu ai condus băut până aici?

— Da. Nu mă mai interesează de nimic. Vreau să mor. Să mor. Să dispar. Nu. Atâta durere nu pot suporta. Nu, nu, nu, nu, nu. Nici când mi-am făcut tatuajul pulii, opt ore de durere, nu m-a durut în halul acesta. Și n-am ce să fac. N-am. N-am. N-am. Sunt un jeg. Nu sunt în stare de nimic. Nu! Ea! Ea! Ea e o curvă nenorocită. Să ardă în iad. În iad. Să sufere o eternitate.

— Alooooo. Te liniștești un pic și ne spui și nouă ce se întâmplă.

— Vreau să ardă în Iad! Începând din noaptea asta. Așa vreau eu. Să existe Iad. Și există. Că altfel nu-i nicio dreptate. Te rog, Cosmina, îmi faci și mie o cafea?

Alexandru era prietenul din copilărie al lui Adrian. Cel mai bun. Se știa de la grădiniță. Își știa toate secretele. Adrian îl respecta mult pe Alexandru și întotdeauna îl privea ca pe un mentor. Nu pentru că Alexandru ar fi fost mai inteligent ori ar fi avut mai multe calități. Pur și simplu pentru că Alexandru părea că face față mai bine durerii. Iar asta, lui Adrian, înainte să o cunoască pe Valentina, i se părea fascinant. Alexandru, cu mina aia a lui gânditoare și care își alimenta mereu suferința, de cele mai multe ori zâmbind, îl fascina pur și simplu pe Adrian.

Adevărul e că Alexandru avea carismă. Avea o aură așa, super sexy. Era ca un diavol. Parcă nu avea vârstă. Arăta mult mai tânăr decât era în realitate și mereu vorbea despre întunecimi. Ceea ce nu știa Adrian, care era întocmai ca un copil ce pleca mereu în căutare de comori ascunse, era că Alexandru se obișnuise atât de mult cu durerea, încât îl speria ideea de a se întoarce în viață. Nu voia să plece din întunericul în care se tot scufunda, pentru că era tot ceea ce știa de ani buni. Singura, Valentina știa asta.

Alexandru și Valentina vorbeau mult. Mai mult decât vorbeau Adrian cu Alexandru, Cosmina cu Alexandru, Valentina cu Adrian și Cosmina cu Valentina.

Îi spusese într-o zi Valentina: *„Ce îți dă dreptul să te poziționezi deasupra altora?”* „Nu îmi mai spune asta. Sunt superior. Sunt superior multora. Trebuie să cred asta. Pentru că mulți ani am crezut că sunt inferior tuturor“. Și Valentina închisese discuția acolo. Și-a dat seama că atinsese un punct sensibil și nu voia să amplifice suferința.

Dar, din acel moment, ea știa. Tot. Nu avea nevoie de mai mult. Și Valentina nu voia să facă rău. Știa suferința. Știa ce

înseamnă să simți că nu contezi. Că tot ce faci e greșit. Că niciodată nu poți mulțumi pe nimeni. Orice, orice, orice ai face. *„Nu ești bună de nimic! Nu ai realizat nimic până la vârsta asta! Dar tu, tu când ai de gând să te măriți, să faci un copil? Să fii și tu ca toți oamenii?”*

Până și-a dat seama că ea nu vrea să fie ca toți oamenii. Niciodată. Dimpotrivă. Oamenii mint și se mint, îți bagă cu forța, pe gât, adevăruri și iluzii ale fericirii, în care nici ei nu cred. De aceea le urlă. Pe ei încearcă să se convingă. Habar nu au că fericirea nu trebuie hăituită. Că e doar în ei. Că nu alergi ca să o găsești. Dimpotrivă. Stai. Stai pe loc. Pe un scaun, pe podea, pe nisip, pe iarbă, în mare, în mare cel mai bine o simți când faci pluta și privești cerul senin, cu ochii întredeschiși, doar cât să știi că-i soare și norii-s pe bucățele. Stai și ești puternic înfipt în tine. Te simți.

Și mai simți, în momentele ălea, că orice s-ar întâmpla nimic nu te poate smulge. Chiar dacă te zdruncină, pentru că, de exemplu, moartea mamei sau a tatălui sau a fratelui, sau a celei mai bune prietene, sau a iubitului, sau a soțului te poate scoate din minți. Dar nu din tine. Când ești așa, în tine, nu mai există imagini disociate. Sunt suprapuse. E totul clar. Vezi. Ești ceea ce ești, nu ce ar vrea alții sau ce vrei să pari.

Și un divorț sau o despărțire, sau pierderea jobului te pot zdruncina. Și te doare. Și cazi. De parcă cineva te-ar lovi cu un par în spatele genunchilor. Cazi și urlă și stai acolo și plângi, dar la un moment dat, când simți că ai suferit îndeajuns, te ridici. Și o iei de la capăt. Pentru că, odată ajuns în tine, știi că nu mai poți ajunge atât de adânc în Iad încât să nu te mai recunoști. Nu mai poate fi atât de întuneric încât să alergi, fără speranță, dintr-o parte în alta, înnebunit că nu găsești ieșirea. Odată ce ai găsit lumina din tine, ți se poate întâmpla orice. Poți suferi ca un animal, dar nu mai rămâi fără speranță. Pentru că atunci știi că niciodată nu ești singur. Ești cu tine. Pentru că, de fapt, asta e

boala secolului. Nu cancerul, nu depresia, nu rețelele sociale. Singurătatea. Asta îi sperie cel mai mult pe oamenii. Să moară singuri. Și singurătatea nemuririi.

Valentina și Alexandru vorbeau cel mai mult pentru că doar ei doi, singuri, din tot cercul, erau cei mai puternici. Cei care înțeleseseră că de durere nu ai cum să fugi. Că trebuie să conviețuiești toată viața cu ea. Că nu o poți alunga. Că încerci să o alungi și e ca un bumerang. Se întoarce cu și mai multă forță. Ei nu se mințeau așa cum făceau toți ceilalți. Ei nu puteau trăi fără adevăr, oricât de dureros ar fi fost. Pentru că ei știau: doare în primul moment, dar apoi te simți mai liber. Și așa cum religia Valentinei și a lui Adrian erau simțurile, religia Valentinei și a lui Alexandru era adevărul. Acceptaseră durerea ca făcând parte din ei.

Doar că, spre deosebire de Valentina, Alexandru își confunda viața cu durerea. Asta pentru că i se părea interesant. Că așa se diferențiază de ceilalți.

Valentina încercase să îi explice ani la rândul că durerea e separată. E ca o minge pe care o ții în mână, o întorci pe toate părțile, o privești cu atenție, o cunoști și recunoști, apoi o pui la loc în sertarul ei. Și gata. Există, dar tu nu ești durerea ta.

Dar, până la urmă, renunțase. Știa că nu poate salva pe nimeni. Și nici nu are dreptul. Până la urmă, ce știa ea despre nevoile celorlalți? Ce știa despre ce îi face fericiți? Asta e una dintre problemele oamenilor. Vor să îți bage pe gât ceea ce ei cred că e fericirea. Lor. Nu au înțeles că pentru unii nefericirea e cea mai mare fericire. Acolo, în întunericul lor, au găsit echilibrul și pacea. Și atunci îi lași în pace. Tot ce poți face, dacă îi iubești, e să fii lângă ei. Să îi asculți și să le spui ce ai face tu într-o situație sau alta. Ajutorul cu forța e ca iubirea cu forța: se numește viol.

Și, din când în când, să le vorbești despre tot ce ai mai bun și frumos. Nu. Despre tot ce SUNT mai bun și frumos. Asta ajută

mult. Mai ales când un om e în picaj sau stă de prea mult timp la taclale, într-o bodegă de gară, cu fum gros și miros de alcool ieftin, cu durerea lui.

Așa că Valentina nu mai încerca să îl convingă de nimic pe Alexandru. Doar îi mai trimitea melodii, filme sau articole care îi plăceau. Știa că îi vor plăcea și lui Alexandru. Pentru că ea înțelesese despre el ceea ce el nu știa, orbit de durerea în care trăia de atâția ani și de nevoia – până la urmă umană, pentru că nimeni, orice ar spune, nu vrea să fie un simplu anonim, de aia fac copii, scriu, comentează pe Facebook, dau like-uri sau pun selfie-uri, nu vrea să nu conteze pentru cei din jur, să nu existe –, nevoia de a fi diferit, de a conta în viața lui: lui Alexandru îi era dor de lumina din el. Îi era dor de viață. Așa că Valentina, uneori, puneă câte un reflector pe Alexandru, cu melodiile, filmele și articolele care l-ar fi făcut să zâmbească sau să râdă.

Și Alexandru o urma și făcea la fel. Îi trimitea pe Facebook tot felul de lucruri hazlii. Și râdeau împreună. Se iubeau. Alexandru și Valentina se iubeau mult. Pentru că asta înseamnă iubirea: să îl bucuri pe celălalt.

Ceea ce nu înțelesese Adrian niciodată era că el se dovedise a fi cel cu adevărat interesant. Cel care trăia cu adevărat. Pentru că el râdea. Se bucura ca un copil. Voia să îl imite pe Alexandru, deși nu îi prea ieșea.

De fapt, Adrian proiecta asupra lui Alexandru imaginea tatălui său. Tată care, considera Adrian, nu îl iubise îndeajuns de mult. De fapt, Adrian, până să se căsătorească cu Valentina, nu făcea decât să încerce să reconstruiască familia perfectă, așa cum o visase de copil. Și, până la urmă, așa cum o avusese acasă. Era atât de nemulțumit de viața lui, încât încerca să recreeze scenariul copilăriei. Tipic.

Așa îi și spusese Valentinei, în vara A ceea, în V amă, la vreo lună după ce se cunoscuseră: „Nu vreau doar noi doi. Vreau mulți. Noi. Mulți“. Și se mira că nu reușea. Bineînțeles că nu

reuşea. Pentru că fiecare îşi vedea de propria viaţă. Fiecare de abia reuşea să aibă grijă de el însuşi. Nu mai voia în cărcă încă un om.

Valentina şi-a dat seama de asta într-o sâmbătă din anul Acela, când Adrian i-a scris pe Facebook: *„Eşti ca tatăl meu. Numai el mai făcea legătura între acţiunea mea şi pedepse: am întârziat trei ore acasă, îmi dădea trei lovituri cu cureaua. WTF?”*. Şi atunci a înţeles Valentina că Adrian nu făcea decât să îşi caute un tată care să îl iubească. Un copil fragil şi nesigur.

Cosmina, soţia lui Alexandru, era cea mai caldă femeie, cea mai iubitoare soţie şi mamă din câte cunoscuse. Toată viaţa ei gravita în jurul familiei. Îl iubea pe Alexandru la fel de mult ca la începutul relaţiei lor. Cu toate că, în urmă cu câţiva ani, Alexandru îi spusese Cosminei că nu o mai iubeşte, că simte că vrea mai mult de la viaţă şi tot felul de alte rahaturi pe care le spun bărbaţii când intră în criza vârstei şi simt că începe declinul, că intră în ultimul timp, că se apropie de moarte, că nu mai sunt atât de tineri şi viguroşi. Cosmina a suferit ca un câine o perioadă, până i-au trecut prostiile lui Alexandru şi a rămas acolo. Lângă el. Şi bine făcuse. Acum totul era din nou bine şi se iubeau mai mult decât înainte.

Pe Adrian îl iubea nespus. Toată lumea îl iubea pe Adrian. Ştia să se facă plăcut prin simţul umorului şi ochii ăia mari, albaştri şi blânzi de căţel care cere afecţiune. Ochii lui Adrian nu răniseră niciodată vreun om.

Alexandru şi Cosmina o iubiseră pe Valentina din primul moment în care o văzuseră. Şi au ştiut că era femeia perfectă pentru Adrian. Cu personalitate, dar blândă. Şi, mai ales, îl iubea nespus. Era clar pentru toată lumea. Iar Adrian exact de asta avea nevoie. De cineva care să îl pună la punct din când în când, dar şi care să îl mângâie şi să îi spună că totul va fi bine, chiar şi atunci când îşi plângea de milă. Mereu trebuia să depindă de cineva, emoţional. De ai lui, de prieteni, de colegii

din trupă. Și era timpul să se facă mare. Iar anul acela, în care se tatonase cu Valentina, fusese îndeajuns încât să îl transforme în bărbat.

Toți știau, inclusiv Valentina. Numai Adrian, atunci, la început, refuza să vadă asta. Îl speria ideea unei familii. A responsabilităților. Credea că își va pierde libertatea, că nu îi va putea face față Valentinei, care era o femeie puternică și fără teamă de singurătate. Dacă ar fi știut...

Mereu râdeau împreună de vinerea aia, prima în care s-au văzut. După ce au băut o sticlă cu vin, s-au dus în pat. În momentul în care Adrian s-a întins, s-a rupt patul. Au început să râdă ca nebunii. Adrian s-a ridicat și s-a dus până la baie, iar când s-a întors, Valentina ridicase deja salteaua și se chinuia să repare cadrul de lemn. „Nu pot să cred că te-ai apucat singură. Nu pot să cred!“ „Păi, așa sunt obișnuită.“ Au pus cărți sub stîngia ruptă și au dormit neîntorși. Și aveau o grămadă de astfel de amintiri.

Alexandru și Cosmina le știau pe majoritatea. De aia i-au și ales Adrian și Valentina ca nași. Și pentru că îi iubeau.

Când Alexandru trecuse prin criza aia a vârstei, Valentina a fost lângă Cosmina. Cum prindea câte un moment liber, o tăia la Sibiu, să îi vadă. Și stătea mereu de vorbă cu amândoi. În parte. Mai mult cu Cosmina, pentru că era cea care avea mai multă nevoie.

O ducea la coafor, la shopping, ieșeau la cină împreună, doar ele două, și o făcuse pe Cosmina să aibă mai multă încredere în ea. Îi făcea complimente, îi aduce cărți, o determinase să meargă la sală. Și, mai ales, îi arăta și îi spunea des că o iubește. Pentru că Valentina știa că orice om rănit se vindecă doar, DOAR cu iubire și răbdare.

Când le-au dat vestea că în sfârșit se căsătoresc, pentru că Adrian își făcuse curaj și realizase că Valentina e singura femeie pe care a iubit-o vreodată, Cosmina a început să plângă de

bucurie, iar Alexandru a zâmbit cu gura până la urechi:

— Bravo, bă! Mult ți-o trebuit. Ți-am spus mereu că ești cam prost. Asta e. Ești prietenul meu.

— Valentina, știam. Așa de mult mă bucur pentru voi, iar Cosmina a strâns-o în brațe; plângea de fericire.

— Da, și eu știam, Cosmina. De aceea am așteptat. Știam că merită. Sunt așa de fericită, Cosmina... Așa de fericită! Și vrem să ne fiți nași.

— Bineînțeles! Când faceți nunta?

— Luna viitoare, pe plajă la Biblioteca, în Vamă. Nu există loc mai potrivit.

Valetinei îi străluceau ochii mai ceva ca în seara aia, în Vamă, când Adrian o luase în brațe și îi spusese: „*Noi ne iubim. E cu iubire mare între noi*“. Și apoi, ca de obicei, a pupat-o pe obraz, și-a luat tălpășița și a plecat. Nu care cumva să se ajungă mai departe. Dar Valentina se mulțumise cu atât. Era și mai mult decât sperase. Decât visase. Așa că a plecat înspre camera de la Punk Rock Hostel, cântând. Era încă un semn că trebuia să aibă răbdare.

— Uaaaaau, pe bune? Ce fain!

— Da. Desculți și cu puțini oameni.

— Cosmina, îmi faci, te rog, o cafea?

— Dar tu nu bei cafea.

— Din noaptea asta beau. M-am reapucat de fumat. Nu se poate. Așa ceva nu se poate. Nu îmi vine să cred! Eu ce mă fac acum? Ce mă fac?

— Băh, calmează-te un pic și spune ce s-a întâmplat. Arăți de parcă ai văzut fantome. Și puți a alcool mai rău decât o distilerie.

— Valentina m-a înșelat. Cu Andrei Popescu, un fost iubit de-al ei.

— Da, îl știu. A și scris la un moment dat despre el.

— Da. Cu jegul acela.

— De unde știi?

— I-am găsit un mesaj în telefon și mi-a confirmat ea. Cică s-a întâmplat doar o dată. Dar nu cred. Nu mai cred nimic.

Adrian își puse mâinile ca pentru rugăciune pe masă și își sprijini bărbia în ele. Începu să plângă. Înfundat la început. Apoi de i se zguduia și sufletul în el.

Cosmina era genul de om care suferea și când vedea câte o furnică moartă pe asfalt. Așa că, văzând muntele acela de om plângând ca un copil mic, simți că se rupe sufletul în ea. Și nu era orice om. Era Adrian. Prietenul ei de aproape o viață.

Când îl luase pe Alexandru de soț, îl luase cu toate ale lui. Inclusiv cu Adrian. Și niciodată, absolut niciodată nu îl judecase ori se supăraseră pe el. Nici atunci când merita. Mai ales atunci când Alexandru credea că nu o mai iubește și se comporta ca atare, iar Adrian, ca prieten bun ce era, ar fi trebuit să îi dea două palme peste ceafă și să îl trezească la realitate. Dar Cosmina știa că Adrian e doar un copil mare. Nu judeca pe nimeni. Era atât de bună și înțelegătoare, încât te făcea să te rușinezi chiar și pentru gândurile urâte.

Și apoi ea o avea pe Valentina. În sfârșit simțea că cineva o înțelege. În sfârșit își găsisese o prietenă care îi citea în suflet, o alina și o ajuta să treacă mai ușor peste toată durerea aia. Pentru Valentina era îndeajuns să o privească în ochi și să știe ce se întâmplă. Și așa cum o îmbrățișa Valentina, vai!, nici măcar Alexandru nu o îmbrățișase vreodată în cei aproape 30 de ani de căsătorie. O inunda un val de căldură și liniște de parcă ar fi luat-o între aripi îngerul ei păzitor.

De unde avea toată forța aia? Niciodată nu înțelesese. Cu toate că Valentina îi spusese de atâtea ori: *„Din mine. Sunt puternic înfiptă în mine. Doar Adrian a reușit să mă zdruncine la început, un pic. Dar nu să mă smulgă din rădăcini. Cum crezi că am rezistat în tot anul acela, de când ne-am cunoscut până ne-am*

căsătorit? Așa. Cu mine. În mine. De fiecare dată când era mai greu, mă întorceam în sufletul meu. Și vedeam că nu sunt singură. Ah, și mai e și îngerul meu păzitor. Și tu ai unul. Să crezi în el.“

Îl luă în brațe și îl pupă pe cap.

— Hai, liniștește-te. Sunt sigură că se va rezolva. Rămâi la noi cât ai nevoie. Ana-Maria o să fie foarte fericită.

Când se născuse Ana-Maria, fiica Cosminei și a lui Alexandru, Adrian fusese acolo.

Valentina se îndrăgostise de ea de cum o văzuse, atunci în Vamă. Când o cunoscuse Valentina, în urmă cu zece ani, Ana Maria era cel mai deștept și matur copil. Avea doar zece ani, dar stăteau amândouă de vorbă ca niște prietene bune. Se luau de mână și plecau la plimbare, prin Vamă: „*Știu locul acesta ca pe propriu-mi buzunar*“, îi spunea Ana-Maria, cu seriozitatea și siguranța unui ghid care prezintă a mia oară locul unor turiști.

Se țineau de mână și se plimbau, desculțe, și povesteau despre ce îi plăcea sau nu îi plăcea Anei, despre cum uneori se simțea neînțeleasă de părinții ei și cum Ana-Maria credea, de la vârsta aceea, în libertatea fiecăruia de a alege. Pentru că fiecare trebuie să fie responsabil pentru alegerile sale. Se opreau doar să cumpere suc albastru, la pahar, sau gogoșele mici cu dulceață de căpșuni. Erau singurele momente în care nu se țineau de mână.

Ah, și îi mai plăcea Valentinei că Ana-Maria scurgea toate paharele de pe masă, pe unde mergeau. Parcă se vedea pe ea în copilărie când, într-o seară, la restaurant, chelnerița a întrebat-o pe mama ei: „Doamnă, fetița care golește paharele de pe mese e a dumneavoastră?“. Și acum râdea cu poftă, cu părinții ei, când își aminteau scena.

Așa era și Ana-Maria. Un copil liber, care gândea, dar mai ales cu o intuiție care o uimea pe Valentina. Nu putea uita o duminică. Era la vreo două săptămâni după ce îi cunoscuse pe

viu pe Alexandru, Cosmina și Ana-Maria, în Vamă. Era ACEA vară. În duminica aia, Valentina era acasă la părinții ei și i s-a făcut un dor nebun de Ana-Maria. L-a sunat pe Alexandru, să vadă ce mai fac, și i-a spus că o va suna și pe Ana-Maria: „Păi, nu ai cum. Că e în tabără și nu are acces la telefon“, i-a spus Alexandru. După jumătate de oră, cine o suna pe Valentina? Exact. Ana-Maria: „Dar tu nu ești în excursie și n-ai voie cu telefonul?“ „Ei, m-am milogit la însoțitor, m-am smiorcăit un pic și mi-a dat voie să te sun. Îmi e așa de dor de tine!“ „Manipulatoare mică. Și mie îmi e dor de tine.“ „Păi, uneori, când vrei un lucru și nu e rău pentru nimeni, dimpotrivă, poți să manipulezi.“ „Deșteapta lu' nașa! Așa e. Te iubesc.“ „Și eu te iubesc, Valentina. Când vii la noi, la Sibiu?“ „În octombrie, iubirea mea“. Așa era Ana-Maria.

— Cum, băi, Cosmina, cum să îmi facă așa ceva?

— Nu știu. Ai vorbit cu ea?

— Nu foarte mult. N-avem ce să discutăm. E o curvă ordinară. Am spus că mâine mă duc să îmi iau lucrurile. Nu am putere. Nu pot să intru în casa aia.

— Acolo s-a întâmplat?, l-a întrebat Cosmina, în timp ce se ridica pe vârfuri să ia borcanul de cafea din dulapul de deasupra chiuvetei.

— Băi, dar și tu ce întrebări pui. De parcă mai contează, s-a rătoit Alexandru la ea și trăgând un fum cu atâta patimă, de parcă ar fi fost ultima țigară din viața lui.

— Asta mai lipsea. Să se fută cu ăla în casa noastră. Nu știu unde și cum s-a întâmplat. I-am spus să îmi povestească, dar la un moment dat nu am mai rezista și a trebuit să plec de acolo. Mă sufocau pereții, ea, dulapurile. Parcă toate veneau înspre mine și nu mai aveam aer. M-am dus la non stop, mi-am luat o sticlă cu vodcă și m-am dus în parc. Am băut și am urlat la lună.

— Ai băut în parc, ca boschetarii?, a întrebat Alexandru.

Îi simțea suferința lui Adrian. Cunoștea prea bine suferința

aia care vine din străfundurile ființei, de parcă ai făcut implozie, ți-a explodat inima și ești plin de așchii pe interior. Te doare atât de tare și peste tot, de nici nu știi să spui ce și unde te doare.

Așa cum îi spusese Valetinei, într-o zi: „Știi, diferența dintre noi și bunica aia cu nepoata bolnavă de Down, pe care le vezi în fiecare zi în stația de autobuz, e că noi nu știm să spunem ce ne doare. Doar ne doare. Iar când nu știi, nici nu găsești soluție. Ce tratament să iei?” „Păi singurul tratament e bucuria vieții, Alexandru. Atât. Să râdem, să dansăm, să citim, să mergem la teatru și în concedii, să ne jucăm cu copiii și ca ei. Din ăstea. Mici. De toată ziua. Alt remediu nu există.” „Păi, și ajunge?” „Uneori. Alteori ne prefacem că ajunge. Și păcălim momentul. Și putem merge mai departe. Că așa-i viața. Pe momente. Și cred cu tărie că nu știi ce îți aduce următorul moment.” „Păi, și dacă îți aduce tot suferință?” „Suporți, mai râzi un pic, și crezi că va fi bine. Ca și cu rostul vieții. Poate nu e important să îl descoperi. Poate tot ce contează e să crezi că există unul. Și asta e îndeajuns ca să te liniștească.”

— Am băut nu ca boschetarii, ci cu boschetarii. Dacă tot te interesează. Mă doare în pulă de tot. Vreau să îl găsesc pe ăla și să îl omor. El mi-a luat viața. Viață pentru viață.

— Da, cum să nu. Că-i fain la pușcărie. Nu omori pe nimeni. Săptămâna viitoare ai concert la Paris. Te duci tu frumușel acolo, cânti câteva ore, te duci prin oraș, ne iei niște cadouri mișto și după aia... după aia vezi tu.

— Nu mă duc, băh, la nici un concert! Nu mă mai interesează nimic. Nimic, înțelegi? Trebuia să merg cu Valentina. Nu a văzut niciodată Parisul și își dorea foarte mult să mergem împreună. Aveam atâtea visuri... Și toate împreună. Și eu acum ce să fac? Unde-i viața mea? Cum să merg mai departe? Habar nu am pe ce drum sunt, dacă sunt pe vreun drum. Că am senzația că-s în picaj, că nu mi s-a deschis

parașuta și văd pământul cum se apropie și știu că o să mă prăbușesc. Și o să mor.

— Ei, hai! Încet. Liniștește-te. Nimic nu-i așa de dramatic, i-a spus Cosmina cu vocea unei mame care își alină copilul.

I se rupea sufletul să îl vadă pe Adrian așa. Dar știa. Știa că și Valentina avusese un motiv bine întemeiat să facă ceea ce făcuse. Trebuia să o sune. Dar nu voia ca Adrian să o audă. Va fi așteptat până ar fi plecat la serviciu.

— Adrian, trebuie să te odihnești. Să mănânci ceva și să dormi un pic. Iar când te trezești, vedem ce-i de făcut.

— Nu pot, Cosmina. Nu pot să fac nimic. Nimic. Vreau să stau aici, pe scaun și să mor. Atât vreau. Să mor.

— Hai, băh! Termină cu căcaturile ăstea. Dar ea ce ți-a spus? De ce a făcut asta?

Cosmina stătea cu spatele la ei și aștepta să fie gata cafeaua. Ea trecuse peste aventura lui Alexandru. Aflase, dar niciun moment nu se gândise să îl părăsească. Dimpotrivă. Începuse să lupte pentru ei. Nu, nu pentru el, ci pentru ei. Pentru familia lor. Putea să reușească doar cu iubire și răbdare.

Îl întrebese și ea odată, demult, pe Alexandru „*De ce?*“. Și el îi spusese că nu o mai iubește. Dar ea știa că așa ceva nu poate fi adevărat. Erau împreună de 20 de ani, iar schimbarea o simțise cu doar câteva luni în urmă. Nu poți să fii totul pentru om – amantă, soție, prietenă, soră – și dintr-odată să nu te mai iubească.

Nu. Știa cât îl iubește pe Adrian. Știa că era centrul lumii ei. Valentina crezuse mereu în ei doi. Iar Cosmina a încurajat-o mereu în anul acela: „*Dacă îl iubești, crede. Crede în voi. Și nu renunța. Și el te iubește, dar îi e frică. Încă nu știe cât de mult te iubește.*“ „*Mi-a spus că nu mă poate duce, Cosmina. Ce-i de dus? Ce? Da, am zbateri și dubii, dar în rest sunt o femeie absolut normală, care vorbește și despre rețete, merge la serviciu și vorbește cu colegele ei nimicuri, țin cure. Sunt un om normal.*“ „Îi

e teamă să se lege. Iar tu ești puternică. Și bărbații fug de asta, pentru că își simt amenințată masculinitatea. „Dar eu nu aș face decât să îl iubesc și să fiu acolo.“ „Eu știu. Ai răbdare.“

Din vara aceea în care îl cunoscuse pe Adrian, Vama Veche devenise refugiul Valentinei. Era singurul loc în care putea să fie în totalitate ea. Umbla doar desculță, în pareo, fără sutien ori chiloți. Punk Rock Hostel devenise o a doua casă pentru ea.

Nu a fost cum spunea toată lumea care văzuse Vama în vremurile bune: *„Ah, dar nu ai prins ce era mai bun din Vamă. Când Vama era cu adevărat Vama Veche“*. Ba da. Pentru ea Vama era locul libertății absolute. Era țara oamenilor liberi, fără frustrări, complexe ori reguli.

Când a văzut-o, s-a simțit ca un copil care descoperea pentru prima oară lumea. Era fascinată. Nudiști, oamenii ăia care dormeau pe asfalt, în miezul zilei, cei care la ora 11 dimineăta erau deja ori încă beți, plaja de la Biblioteca, colțul ei de plajă. Cea unde simțise cele mai bune energii. Acolo, în Vamă, descopereai de fapt omul. Tocmai de aceea spunea tuturor: *„Dacă vrei să cunoști cu adevărat un om, du-l în Vamă și ține-l până dă jos toate măștile. O va face. Invariabil. Poate după câteva zile, o săptămână, o lună. Dar o va face“*.

Și corturile ălea, întinse pe plajă, din care se nășteau oameni. Că ei așa i se părea când îi vedea dimineăta ieșind din cort. Erau atât de relaxați, de parcă viața nu apucase să treacă peste ei. Ieșeau, se întindeau în soare, priveau cerul, căscau leneș și desfăceau o bere sau își beau cafeaua și se trânteau pe nisip.

Nu a uitat niciodată scena aceea, de care a râs până au durut-o fălcile. Sătea pe rogojină și citea *Sânge Satanic*. Dinspre corturi a auzit o voce de fată: *„Băuuuuuurăăă, băăh“*. Și-a dat jos ochelarii de soare, și-a aranjat bentița înflorată care îi ținea părul și a văzut vreo cinci tineri, în genunchi, care săpau: *„Da, băh, aici am îngropat-o. Uite, și vodka și berea și vinu’. Ți-am zis,*

frate? Degeaba m-ai bătut și nu mi-ai dat din joint, azi noapte. Ți-am zis că n-am băut-o și am pus-o bine. Doar că nu mai știam unde. Bravo, băh, Eleno! Io am știut dintotdeauna că ești deșteaptă.“ „Ce deșteaptă, frate? Că ne-a găsit băutura?“ „Da, băi. Păi ce, tu ai găsit-o? Sau eu? Sau Calu’? Elena, frate, Elena e cea mai deșteaptă între noi“.

Nu se mai sătura să îi asculte și să se uite la ei. Erau așa de fericiți... Parcă descoperiseră o întreagă comoară.

Îi mai plăcea Valentinei că în Vamă nu exista timp. Puteai să mânânci prânzul la zece dimineață și apoi să începi să bei din nou. Cel mai mult îi plăcea „cozonacul“. O băutură dulce și tare, care trebuia neapărat stinsă cu o bere.

Acolo, în Vamă, l-a întâlnit prima oară pe Alexandru și a doua oară pe Adrian. Adrian cel fricos și egoist, pe atunci. Încercase ea să îi spună o dată că nu voia să vină la lansarea cărții ei. Dar nu îi ieșise. A doua zi îi trimisese mesaj că îi pare rău și vrea să vină.

O oră a stat cu Alexandru pe stânci și au povestit despre... despre absolut tot ce pot povesti doi oameni care au simțit răsuflarea morții în ceafă și sunt debusolați pentru că încearcă să găsească un rost în tot acest șir de evenimente aparent dezlânate și fără sens, din moment ce oricum se moare. Doi oameni care știu ce e renunțarea, dar și să te ridici de acolo, de la pământ, și să mergi mai departe. Doi oameni care credeau în reîncarnare și știau că se știu de atât de mult timp, încă de pe vremea când omul nu inventase încă timpul, și se simțeau bătrâni, bătrâni. Da, exact așa au stat la povești. Ca doi bătrâni prieteni, cărora le fusese dor unul de celălalt.

După douăzeci de minute de povești, li se părea că trecuseră ani. Iar când s-a încheiat ora în care au pălăvrăgit, parcă fuseseră acolo doar câteva secunde. De fapt, erau doi oameni care își căutau rostul în viața asta. Habar nu aveau pe atunci că îl găsiseră deja. Doar că era atât de ușor, încât nu le venea să

creadă. Singurul dintre ei care intuia adevărul, dar era prea fricos pentru a merge în profunzimile lui și a înțelege, era Adrian. El le spusese de multe ori: „*Io nu-s ca voi. Nu, viața nu e tristă. Nu-i un mare rahat. Io nu-s ca voi, doi posibili sinucigași*“. Dar nu credea cu toată ființa lui. Însă adevărul se manifesta în el.

— Gata. Hai să mergem, că ne dau ăia dispăruți și Adrian sigur trepidează p-acolo. Că vrea să te vadă.

— Nu îl înțeleg. Vrea să mă vadă, dar nu vrea să fim împreună. Ce pulă de bărbat.

— Da, băi. Îi e teamă. Habar nu are ce se întâmplă cu el.

— Băi, Alexandre. Când iubești, riști. Te arunci. Și vezi apoi ce se întâmplă. Nu, eu cred că el nu vrea să fie cu mine pentru că nu am măsuri de model, părul lung și cracii până în gât. Uneori lucrurile sunt așa de simple. Și dacă e așa, e un bou. Nu poate trece mai departe de aparențe.

— Ba poate, pentru că de aceea vrea atât de mult să te vadă. Dar încă nu a înțeles că poate. Se prinde cu dinții de lumea asta, a aparențelor. I se pare că e singurul punct de echilibru care i-a mai rămas. Că în rest totul e zdruncinat în el.

— Dar de ce? De ce?

— Pentru că a ajuns la vamă. Există în viața noastră, a tuturor, o vamă. Ajungem acolo inevitabil. Și începem să facem bilanțul: ce am făcut, ce lăsăm în urmă, am contat în vreun fel în viața noastră ori a altora. De fapt, începem să ne temem acut de moarte, pentru că îi simțim apropierea.

— Dar noi conviețuim cu moartea în fiecare zi. Fiecare zi poate fi ultima. Asta nu înseamnă că trebuie să trăiești cu teamă. Dimpotrivă, să te bucuri de viață.

— Da, Valentina. Pentru că tu ai stat mult și te-ai gândit la toate astea. Pentru că tu ai stat față în față cu moartea. El a fugit mereu de el, de gândurile lui, de întunericul din el. Și acum au năvălit toate peste el, ca un tăvălug. Uită-te și la mine. Suntem

diferiți. Dar așa cum ai spus tu, odată, nevoile cardio-emoționale ale oamenilor sunt aceleași: toți vrem iubire împărtășită și ne temem de moarte.

— Nu, eu nu mă tem de ea.

— Eheeeei. Bag mâna în foc că, dacă acum ți-ar pune unul pistolul la tâmplă, te-ai căca pe tine de frică și l-ai implora să nu te omoare. Ești deșteaptă. Fă diferența. Una e când tu decizi să o faci, și alta e când îți e furată. Nimănu-i nu îi place să i se fure ceva, mai ales viața.

— Mda, cam ai dreptate.

— În concluzie, așa stă treaba. Adrian se cacă pe el de frică și nu știe în ce direcție să o apuce. Nu, să nu te gândești vreun moment că s-ar gândi la tine, că pentru tine se comportă așa, ca să te ferească de suferință. Noaaaaaah! Pentru el o face. Îi e teamă de ceea ce simte față de tine. Pentru că nu poate controla. Și pentru că se gândește mereu ce va fi apoi. Și da, așa e. Ca să își susțină decizia de căcat, își spune, înceeet, înceeet – că nici măcar asta nu vrea să recunoască – că nu te place fizic.

— Hai să bem!

Mergeau unul lângă altul și povesteau, când i-a auzit vocea. *„Da, băi, păi noi vă așteptăm de o oră și voi cine știe pe unde mereți să beți? Fain, nu?, în Vamă.“*

Valentinei i s-au tăiat picioarele. S-a sprijinit ușor de Alexandru și i-a șoptit: „Te rog, ține-mă de braț“. Alexandru a înțeles și a luat-o de braț, galant.

Și-a adunat toată puterea în ochi și pe buze, a zâmbit ca o matroană căreia îi intră invitații în casă, i-a învăluit pe toți de la masă cu privirea ei de zeiță și ultimul la care s-a uitat a fost Adrian. Dacă s-ar fi văzut din afară... era întocmai ca un copil supărat, dar care se prefăcea că lui oricum nu îi pasă de nimic. Pentru că așa vrea el, na!

Venise, de fapt, acolo, nu pentru lansarea cărții Valentinei. Nu pentru Valentina. Ci pentru el. În speranța că, din discuții,

va afla mai multe despre el însuși. Dar doar de la Valetina și Alexandru, singurii în a căror simțire, intuiție și judecată avea deplină încredere.

Adrian era întocmai ca un copil mic, care se agață de fustele mamei, nu care cumva să pice și să își facă buba. Era atât de debusolat, încât vulnerabilitatea aproape că avea ochi, gură, nas și cerea colacul să se ducă să înoate în mare. Dacă ar fi fost așa, probabil vulnerabilitatea lui Adrian le-ar fi cerut voie Valentinei și lui Alexandru să se ducă la joacă, în valuri. Dar se ținea bățos. Că el era băiat mare și nu avea nevoie de ajutorul nimănui.

Da, Valentina îl voia. Își tot spunea că nu poți să ai un om, că nu-i un obiect, dar în adâncul sufletului nu înțelesese asta. Îl iubea nespus. Mai mult decât îl iubise pe Andrei. Știa că Adrian era bărbatul vieții ei. Nu avea niciun dubiu. Acum trebuia să lupte. Să se înarmeze cu răbdare și să fie fermă. Cum nu fusese niciodată până atunci.

— Valentina, ea e soția mea, Cosmina, iar ea e Cristina.

De cum o privi în ochi pe Cristina, Valentina simți un fior pe șira spinării. Avea o lumină femeia aia în ochi. Ceva. Ceva ce Valentina mai văzuse doar în ochii ei când se uita în oglindă. Ca și cum ar fi știut niște mistere tănuite altor oameni. Și o știa de undeva. Știa sigur. O știa pe Cristina. Dar de unde naibii? Doar se întâlneau prima oară. Prima oară, o pulă. Nu. Nu era prima oară. „Bine, lasă. O să îmi amintesc. O fi de la ălea trei beri de le-am băut cu Alexandru, pe stânci“.

— Ah, și domnișoara asta e Ana-Maria, fiică-mea.

Valentina s-a uitat la fata de zece ani și a simțit o căldură care o inunda. Din creștet până în tălpi.

— Salut, Ana-Maria. Știi că odată îmi doream și eu o fată pe care să o cheme Ana? Ești așa frumoasă! Pot să te iau în brațe?

— Bineînțeles! Și eu vreau să te iau în brațe.

Și s-au îmbrățișat câteva zeci de secunde, așa, din senin, și

strâns, strâns, din tot sufletul, cum numai copiii știu să o facă atunci când iubesc pe cineva. Pentru că, în ciuda tuturor suferințelor, Valentina nu își pierduse inocența și naivitatea. Nu devenise sceptică ori cinică. E adevărat, luptase mult pentru copilul din ea. Nu care cumva să îl piardă. Și reușise.

— Adrian, dar să știi că soarele a apus. Și fanii tăi nu au nicio problemă dacă ai ochii roșii de la băutură. Să știi că îți poți da jos ochelarii, să ne privim și noi ca oamenii, în ochi.

— Mnezău' lor de ochelari! Știam io că iar am greșit ceva. No, îi bine așa?

Valentina a continuat să blufeze. Trebuia să pară calmă. Cât ar fi vrut să îl sărute. Să îl strângă tare în brațe și să îl sărute. Pe ochi, pe frunte, pe obraji, pe păr, mâinile, brațele, gâtul. Tot, tot. Și să îi spună ce dor i-a fost de el și cât e de fericită că a venit. Că în ultimele săptămâni numai la asta s-a gândit și că numai asta a așteptat. Că timpul nu mai era timp, ci eternitate. Voia să îl vadă în Vamă, pentru că acolo nu existau măști.

A fost de departe cea mai frumoasă vară din viața ei. Și dureroasă. Atunci a aflat Valentina, pe propria piele, cât de tare doare orgoliul. Pentru că asta o durea când Adrian o refuza și refuza și refuza. Dar ceva din ea, lumina, aia care o ținuse la suprafață și niciodată nu a lăsat-o să renunțe, credința că până la urmă, cumva, va fi bine, pofta ei de viață, pe care de multe ori o nega, dar care era mereu acolo, pulsa, în venele ei, atât de tare uneori de i se vedea prin piele, a făcut-o să meargă mai departe.

Atunci a cunoscut-o pe Cristina. Cea mai frumoasă codană pe care a întâlnit-o vreodată. Cu talie mică și păr lung, negru. Și niște ochi care îți sfredeleau sufletul. Aproape negri. De cum s-au văzut, s-au iubit. Și au povestit de parcă se știau de o viață. Au povestit vreo 8 ore încontinuu. Despre credință, iubire. Jung, sincronicități, mistere, neștiut. Tot ceea ce Cristina nu povestea cu alții, pentru că nu ar fi înțeles-o, i-a spus Valentinei.

A fost un singur moment în care a crezut că Valentina ar fi renunțat.

Sâmbăta aia, după prima lansare de la Cluj. Plângea în hohote și i-a spus că nu mai există nicio speranță: *„A închis ușa înainte să ajung pe scara blocului. Cu cheia. Și a tras și lanțul. M-a lăsat să plec. Trebuia să plec, Alexandre. Cu o seară înainte am vrut să facem dragoste. M-am lipit de el. De abia mi-a atins buzele cu buzele lui și apoi m-a împins ușor și mi-a spus că nu se poate, pentru că sigur aș fi vrut mai mult a doua zi. Nu am mai putut. Când m-am trezit, urlau gândurile apăsătoare între noi. Nu mai puteam sta în aceeași încăpere cu el. Nu mă vrea. Nu mă vrea și nu pot face nimic. Am luptat pentru el. Dar a venit momentul să mă opresc.”* Și plângea, și îi povestea, și Alexandru îi simțea toată durerea și ar fi vrut să fie acolo, să o mângâie pe cap. Și-o imagina în gara pustie, răvășită, singură, fără nici un punct de sprijin. *„Mergi acasă, Valentina, și o să vezi apoi.”*

După care a urmat din partea lui Adrian o perioadă de tăcere de câteva luni. Valentina mereu i-a dat semne. Îi trimitea câte un mesaj în care îi spunea *„Noapte bună. Te iubesc”* sau diferite linkuri pe Facebook cu filme ori melodii care îi plăcuseră și știa că i-ar fi plăcut și lui. Fără să îl invadeze. Fără să exagereze. Așa, câte un semn ca el să știe că e acolo.

Și apoi s-au revăzut în noiembrie, la Sibiu, și de atunci totul a fost așa cum trebuie să fie când doi oameni se iubesc: la locul lui. Totul e la locul lui, de parcă s-ar fi împlinit un miracol. Fără să faci nimic, totul se așază. Și simți că viața curge. Că ți s-a împlinit destinul.

Capitolul 5

*Când marea mi-a plâns pe gleznă
M-am îmbrăcat în floarea soarelui și margarete
Mi s-a agățat blândețea de buze și mi-am reamintit:
tu ești marea*

„Aș vrea să nu mă aștepte Matilda la aeroport. Vreau să ascult muzică în căști cât mai mult. Vreau să mă uit pe geam și să mă gândesc. Nu aș ști ce să îi spun. Nu vreau să vorbesc. Nu vreau să zâmbesc. Nu am putere. Să nu vină. Să nu vină“, și-a spus Valentina în timp ce avionul decola.

Zborul a durat... un timp. Pe ceas, vreo oră și ceva. Dar timpul trăirii, știm prea bine, nu e același cu cel al ceasurilor construite de oameni, nu știu de ce, pentru că oricum murim cu toții, ce nevoie mai e să ni se reamintească asta și din afară, mereu? Așa că, dacă ai fi întrebat-o pe Valentina, putea să îți spună că poate trecuseră două vieți. Oricum timpul nu mai avea nicio importanță pentru ea.

Când au aterizat, era un soare care, dacă ar fi putut să îl simtă, ar fi orbit-o pe Valentina. Și-a pus mai mult din instinct ochelarii fumurii. Și-a deschis mobilul. Mesaj de la Matilda: „S-au spart niște țevi la școală și e inundație. Nu pot veni la aeroport. Te implor să mă ierți. Ai autobuz din jumătate în jumătate de oră de la aeroport la feribot. Te aștept pe insulă. Mă simt o nenorocită, dar pur și simplu sunt blocată aici“. „Am aterizat. Stai liniștită. E perfect.“

„Ce bine. Ce bine, Matilda. Nici nu știi ce bine mi-ai făcut. Până la urmă se pare că am luat decizia bună, venind aici. E

primul semn.“

Și-a aprins o țigară. „Oare Adrian fumează mult? Oare cum ține țigara în mână? Trage cu poftă? Cu siguranță. El nu poate fuma decât ca un om inteligent. Ca și cum fiecare țigară ar fi ultima din viața lui.“

Adrian se lăsase de fumat dinainte de a o cunoaște. Când s-au cunoscut, fuma țigară electronică. Singurul lucru pe care îl știa despre felul în care fuma, pe acesta de la el îl aflate. În prima seară când s-au cunoscut, i-a spus: *„Doar eu mai fumam așa: țigara în mijlocul gurii“*. Exagera, bineînțeles. Existau alți mulți oameni care fumau așa. Dar Adrian, atunci, voia să găsească cât mai multe asemănări între ei doi. De fapt, voia să se găsească în ea. De fapt, Adrian voia doar să se găsească.

Și-a șters lacrimile pe sub ochelarii de soare și a mai tras un fum. Și-a scos ochelarii. Nu mai voia să filtreze nimic. Nu mai voia iluzii. Nu acum. Dacă era să orbească și să o doară ochii de la atâta lumină, asta e. Asta era adevărul. Voia să simtă soarele. Îl simțea pe brațe, pe față și pe laba piciorului. Începea să o ardă încetișor. Mocnea. Dacă ar fi putut să simtă și bucurie...

În zece minute până a venit autobuzul, a fumat patru țigări. Le-a sudat. Așa simțea. Nu mai voia să își pună niciun fel de bariere. Să simtă. Doar să simtă. Fără gânduri. Dar Dumnezeu, dacă a făcut-o, de ce nu a făcut-o altfel? De ce atâtea iluzii? De ce să aleagă răul, când putea să aleagă binele? Și dacă îl implora, de ce nu o salva? Și dacă voia să moară, să se sinucidă, de ce ar fi pedepsit-o apoi? Sauăștia erau oamenii? *„Auzi, pentru că a fost și e așa, ție nu îți vine să îl iei de piept pe Dumnezeu, uneori, și să îl întrebi de ce, măh, de ce?“* „Nu! Cum să îi atribui lui Dumnezeu însușiri omenești?“, îi spuse mama ei, în timp ce stăteau cu paharul de cognac în față, după o lansare a unei cărți de-ale Valentinei.

„Cum? Cum să îi atribui însușiri omenești? Și credeam, odată, demult. Și mă rugam. Nu așa demult. Doamne, cât am trăit într-o

săptămână?! Și oare am crezut vreodată? Sau m-am mințit pentru că așa era mai ușor? Am ales mereu calea cea mai ușoară? Atât de superficială sunt? Am trăit degeaba, toți anii ăștia?

Nici nu m-am mai privit în oglindă. M-am uitat, dar nu m-am mai privit. Oare am îmbătrânit mult? Oare am părul alb? Oare m-am îngrășat? Nu cred. Pantalonii ăștia încă îmi sunt buni. Nu mă mai pot ruga. Aș vrea. Îmi doresc. De ce nu mă lași să mă rog? Am încercat. Sună fals. Și nu am făcut un copil. Iar cărțile mele sunt mediocre. Nu rămâne nimic după mine. Nimic. Voi dispărea. Mă voi face copac, sau floare, floarea soarelui, sper, sau margaretă, sau cireș, dar nu voi ști că sunt ceea ce sunt și că pot fi și altceva. Iar acum nu mă pot simți altceva. Oricât aș vrea. Poți înțelege. Dacă nu crezi, nu simți, e în zadar. M-ai părăsit, Doamne? Nu te mai simt. Mă simt singură. A nimănui. Pierdută. Nu mai aud florile cum vorbesc.“

Și dintr-odată, în dreapta ei, s-a născut marea. Liniștită. Calmă. Ca și când nicio suferință nu ar exista pe lume. Ca și când toate zbaterile și frământările oamenilor nu ar conta, pentru că, în toată măreția, ele sunt ceva atât de mic, încât aproape că nu există. Ei, oamenii, le dau putere. Fericirilor și durerilor. Și nici nu știu că în momentul în care le-au verbalizat ele nici nu mai există. Pentru că în lumea aia – care nu e lume, e toate lumile, mai mult nevăzute – totul există. Doar există. Nu se manifestă. Nu se vrea exprimat sau trăit. Plutește și revine de la capătul infinitului înapoi, înspre începuturi. E atât de ușor... Dacă știi.

Valentina nu știa multe. Pentru că toată viața ei trăise printre iubiri și drame ușoare, de cabaret, mai mult imaginate. Așa alesese, fără să știe. Într-un fel, era nevinovată. Ca un copil mic ce sparge o vază de Gallé, dar habar nu are de ceea ce a făcut. Se juca.

Se uita la mare. Știa că ar fi trebuit să simtă bucurie multă.

Nerăbdarea de a o atinge. De a-i vorbi. Nimic. Gol. Se simțea vinovată: „Iartă-mă, draga mea. Iartă-mă“.

A ajuns la feribot pe la 11. Nu avea niciun plan. Nu voia să își facă planuri. Voia să meargă cu viața. Și asta era credință, deși Valentina uitase.

A urcat și s-a așezat pe punte, în locul cel mai ferit de oameni, cu brațele așezate pe balustradă. I se păruse calmă. Și uite că acum se zbătea, și renega, și izgonea și era așa rebelă. Și era tot ea.

Ar fi vrut să uite că acolo înălțase un zmeu colorat, în urmă cu ceva ani, și Adrian răsese și comandantul îi spusese că nu are voie să facă așa ceva. În greacă îi spusese. Și ea intuise. Dar până apucase căpitanul să le încheie joaca, niște copii râseseră de mama focului.

Și tot de acolo, de pe aceeași punte, aruncaseră pufuleți pescărușilor. Și ei le prindeau din zbor. Și Adrian le puneau nume fiecăruia: Othello, Boxer, Leonard Cohen, DaVinci. Și râdeau de îi dureau stomacul.

Iar acum nu simțea nimic. Voia doar să se dezbrace de toate hainele ălea și să se întindă pe nisip. Cât mai departe de oameni. Și-a dat căștile jos. Voia să o audă. Să o simtă. *Vâââj, vâââj*. Așa era și în capul ei. I se loveau gândurile de tâmpile și de frunte. Dinăuntru. O dureau. Și ar fi trebuit să doarmă. Liniște. În cap și în afara lui. *Vâââj, vâââj*, i se loveau gândurile de organe și marea de feribot și nimic nu le putea opri. În larg, era calmă. Cum? Cum putea fi și așa și așa? „*Poate fi și așa, și așa*“, spunea Adrian. Era peste tot. Exista un singur gând, unul singur care să nu se asemuiască lui? Care să nu fie și al lui?

Ea mai exista? Doar ea? Separat de el și de toată lumea? Unde era ea? Cine era ea? Cum era posibil ca despărțirea de un om să o aducă în punctul în care nu își mai recunoștea viața? Unde se pierduse? Când se abandonase?

Au ajuns la mal. Încă era bronzată de anul trecut. Pe

Matilda nu o putea rata. Avea cea mai mare și verde pălărie de soare. Și batistă galbenă, pe care o flutura:

— Voiam să fim ca în filme. De aia mi-am luat batistă. Băăăăăi, te iubeeesc. Ce bine că ai venit!

S-au îmbrățișat.

— Matilda, ce frumoasă ești! Ai slăbit!

— Vreo 15. Mi-am făcut grădină. Alerg toată ziua cu copiii. Mergem cu bicicletele și trotinetele. Mi-am cumpărat o bucată de pământ cu măslini și astă toamnă am cules eu măslinile și am făcut ulei. Eu! Eu! Și merg pe munte și culeg plante, pentru ceaiuri. Mi-am cumpărat o barcă pescărească și vâslesc în fiecare zi, până în larg. Arunc plasa și nu aduc nimic acasă. Că mi-e milă de pești și caracatițe și sepii și le arunc înapoi. Dar mă dau mare pe Facebook că plec la pescuit.

— Am văzuuuuut. Ești nebună.

— Da, măi. Păi nu și pentru asta mă iubești? Și ce-i cu pantalonii ăștia negri? Așa te-am învățat? Unde-s rochiile colorate, pantalonii scurți?

— Am luat și eu ce mi-a căzut în mână, din dulap.

— Nu! Inadmisibil! Trebuie să facem ceva cu acest dezastruos outfit!

— Sincer, tot ce vreau e să dau jos totul și să îmi iau costumul de baie și pareo și să plec desculță, la plajă.

— Păi cum altfel?

— Și aș vrea să stau singură, cât mai mult.

— La ordine, madame!

— Poate mademoiselle...

— Hai, hai, nu te mai alinta. Nu mai păcălești pe nimeni. Ești prea frumoasă, coaptă, zemoasă, ca să fii demoazelă!

— Of, ce te mai iubesc!

— Hai, că îi orbesc pe toți cu borurile ăstea. Am și făcut vreo doi bărbați să plângă. M-am împulzit în față, ca să fiu prima când oi coborî tu, și le-am băgat borurile în ochi.

— Hahahahahahahahahahahaahaha! Ești fantastică. Nu credeam că mai știi să râd...

— Cum să nu știi, fată dragă? E din tine. Poți să pierzi orice, pe tine nu te pierzi. Hai să mergem, că avem timp să povestim.

— Hai să mergem, să mă schimb și să plecăm la plajă. Vreau să înot. Dar te rog ceva. Dacă o să vreau să stau singură, te rog să nu te superi.

— Ei, să mă supăr. Doar îmi va fi dor de tine. Deși o să îmi iau binoclul, să te găsesc și să te privesc pe furiș.

— Te iubesc, Matilda.

— Idem.

Smochinul crescuse: „*Pentru tine l-am plantat. Și ți-am pus măsută sub el, să poți citi*“, îi spusese Matilda prima oară când veniseră să o viziteze, ea și Adrian. Deși trăiau la o mie și ceva de kilometri una de cealaltă, Matilda și Valentina erau la fel de prezente una în viața celeilalte ca atunci când locuiau amândouă în Timișoara.

În urmă cu șase ani, Matilda venise să facă voluntariat în Thassos, ca să lucreze cu copiii emigranților din țările arabe. Și nu mai plecase. În urmă cu trei ani, deschisese o școală privată și îi mergea destul de bine. Nu câștiga mulți bani, doar cât să își plătească facturile casei și ale școlii, chiria, să își cumpere răsaduri, să angajeze un om care să ajute toamna să culeagă măslinile și să mai călătorească din când în când. O dată pe săptămână, preda franceza și araba la o școală din Salonic, iar de acolo îi mai veneau niște bani. Îndeajuns cât să ducă o viață liniștită.

Avea tot vechiul ei Renault, dar îl folosea destul de rar. Când venea frigul. În rest, călătorea cu autobuzul, pe insulă. Și de cele mai multe ori cu bicicleta și trotineta. Nu se schimbase. Mergea la piață cu bicicleta și cânta cu voce tare. Toți de pe insulă o cunoșteau și o iubeau. Îi molipsea cu veselia lor: „Kalimera, moro mou“, „Kalimeeeeeeeera“, urla Matilda de pe bicicleta. Și

continua să cânte.

Casa pe care o închiriasse, cu două camere, bucătărie, terasă și o grădină mică, era la 500 de metri de mare.

— Hei, Legolas. Te-ai făcut mare.

Și Valentina a sărutat trunchiul încă fragil al copacului.

Și smochinul fremătă. Sau era briza. Valentina a simțit un fior. Era smochinul care o salută. Așa voia să creadă ea.

S-a dus în cameră, a desfăcut valiza, și-a scos prosopul, un pareo, cel galben, a luat căștile, telefonul, cartea, țigările și bricheta, le-a pus în poșeta de plajă și a ieșit în curte. Matilda întindea rufe.

— Auzi, nu vrei tu să mergi singurică, să trebăluiesc un pic și apoi vin și eu? De foame, cred că nu îți e, că spuneai tu.

Matilda nu avea niciun fel de treabă. Putea foarte bine să o însoțească atunci pe Valentina. Dar știa că prietena ei avea nevoie de singurătate.

— Nu îmi e deloc. Îmi e doar foame de mare și nisip. Te aștept acolo, pe plajă. Și prosecco. Vreau neaparat să beau un pahar cu prosecco.

— Un pahar... vorba vine. De parcă nu te cunosc.

Pe plaja privată nu era foarte multă lume la ora aceea. Valentina și-a luat un șezlong și l-a așezat cât mai departe de oameni. Chiar puțini, tăcuți, înfrânți de căldura după-amiezii, mai mult adormiți decât vii, nu putea suporta apropierea lor.

S-a așezat în fund și s-a uitat la ea. „*Bun. Și acum ce facem?*“ „*Viiino. Vino mai aproape*“, i-a șoptit marea.

Valentina s-a dus pe malul ei, s-a așezat pe nisip, cu picioarele în apă. „*Mă simți?*“ „*Da.*“ „*Cum sunt?*“ „*Eternă. Imperturbabilă.*“ „*Știi câte furtuni am trăit? Știi câte vase am îngropat? Știi cât m-au înfruntat? Sunt la fel. Aceeași. Sunt.*“

Valentina a închis ochii. Marea era aproape tăcută. Blândă, îi bătea pe gleznă. A mângâiat-o. A lăsat nisipul să i se scurgă printre degete și a simțit că e și ea eternă. Că miliarde de ani

existau și curgeau chiar acum printre degetele ei, iar timpul nu mai exista. Era în afara lui. Totul era. Simțea cum îngerii au căzut chiar acolo, pe malul mării, și niciun moment nu au regretat viața pe care au ales-o.

„Și eu ce sunt?” „Nimic. Tu ești. Dintotdeauna. Acum ți se pare că ești Valentina și ai 41 de ani. Dar peste o frântură de secundă, ba chiar mai puțin, nu îți vei aminti. Nimic din ceea ce există nu poate fi definit. Dacă ți-aș spune, ar înceta să mai existe.” „Definiții, concepte. Minte ne limitează. Te simt.”

S-a aruncat în valuri. Și a înotat. Privea cerul. Stătea în plută. Avea ochii larg deschiși. „Acum. Doar acum sunt. Ce albastru e cerul... Infinit. Tot ce există cu adevărat e infinit. E măreață viața. Mă cuprinde. Îngenunchez în fața ei.”

Când s-a întors la mal, s-a aruncat în nisip. S-a rostogolit pe toate părțile, să simtă nisipul cum îi zgârie fața, brațele, abdomenul. Să îi între în gură și nas și urechi. Făcea dragoste cu plaja. A rămas pe burtă, cu capul într-o parte, și mângâia nisipul. Marea era în ea. Ca ochii lui Adrian. Ochii lui...

Valentina regreta că nu știe să scrie sonete, ca Shakespeare. Că nu se pricepe la metafore, că nu știe să scrie în versuri cu ritm și rimă, ca să poată descrie frumusețea ochilor lui Adrian și cât de mult îi iubea. Dar poate nu avea nevoie de asta. Putea să spună atât: „Adrian are cei mai frumoși ochi albaștri. Și eu, Valentina, îl iubesc.”

Mereu se comparase cu alții. Mereu se considerase inferioară. Nu!

„Și dacă tot ce contează e că el există și îl iubesc? Bucurie. Simplu. Fără drame. Zbang.”

Direct în centrul inimii. Se făcuse o fisură. Pe acolo a ieșit iubirea. Și a învăluit-o. Dinăuntru înspre din afară.

Era obosită. A intrat în transă: „Iubirea. Vreau să văd iubirea”. Și a văzut o bulă albă, luminoasă. Apoi și-a văzut celulele. Pe fiecare. Apă. Fiecare celulă era din apă și avea o

formă hexagonală. Și bula aia de lumină a sărit în prima celulă. A început să se învâртеască, așa cum fac balerinele, și a creat un vârtej. Și din acel vârtej a ieșit lumină care a învăluit celula. Apoi bula a sărit pe a doua celulă. Și tot așa. Până când Valentina și-a simțit tot corpul plin de lumină. Și apoi lumina aceea a ieșit din interior și a învăluit-o.

Așa s-a întâmplat și cu iubirea pentru Adrian. A țâșnit pur și simplu din inimă înspre tot corpul și apoi în afară și a intrat înapoi în inimă. Simplu. Fără întrebări. Dubii. Dureri. Frici. A simțit-o. Era. Iubirea era. Valentina era. Adrian era. Și toate astea îi aduceau Valentinei pacea după care tânjise atâta timp. Veselia și pacea.

Valentina știa că scopul vieții ei nu era fericirea. Nu o căuta. Pace. Asta voia. Împăcarea cu ea însăși și, așa, împăcarea cu întreaga lume. Pentru că lumea era ea.

— Valentina, e adevărat ce a spus Bertrand Russell. Parafrzez, că nu îmi mai amintesc bine. Zicea că, de fiecare dată când suferi, gândește-te că nu se petrece nicio schimbare cosmică. Adică în tot universul acesta tu ești foarte mic. Nu te mai lua atât de în serios. Cam asta voia să spună. Iar faptul că azi e soare și cald și frumos și mulți oameni se bucură demonstrează tot ce a spus Russell în cartea lui.

— Da. Și ce a spus Deepak Chakra în *Cartea Secretelor*: că lumea e în noi. Ai dreptate. Pentru mulți e o zi frumoasă. Sufăr. Dar nu ca atunci când m-am despărțit de Andrei. Simt, intuiesc o pace în spatele suferinței mele. Până la urmă cred că nu am îmbătrânit degeaba. Cred că am învățat ceva din toată viața asta. Și, până la urmă, nimic nu e definitiv. Nici măcar moartea, care, dacă e până acolo, nici nu există. Pentru că noi nu murim. Ne transformăm. În copaci, pământ, salată, roșii, cireși, mărar, păsări. Ce știu eu?

— Totul e cu un rost, Valentina. Lumina, Valentina, să nu uiți. Lumina și pacea.

— Dar de ce e nevoie să suferim că să simțim lumina și pacea?

— Pentru că e naștere. Smulgi din tine tot ce nu îți aparține. Copilul mic e perfect la naștere. Și apoi familia, școala, societatea îl învață să se ghideze după tot felul de reguli ce nu corespund firii lui. Părinții proiectează și vor să îl transforme în ceea ce ei nu sunt sau nu sunt îndeajuns: un om fericit. Societatea vrea să îl transforme într-un ins ușor de manipulat și într-un consumerist. Partenerii se agață și nu îi dau voie să devină. El, la rândul său, inconștient fiind, pleacă din cuib și apoi încearcă să regăsească starea aceea de siguranță. Când, de fapt, în el există absolut tot ceea ce are nevoie pentru a fi fericit. Doar în el e cu adevărat în siguranță. De aia trezirea e posibilă doar prin suferință. Pentru că trebuie să omori tot ceea ce credeai că ești.

— Sinucidere, cum ar veni.

— Nu. Anihilarea sinelui fals. A egoului. Orgoliul. Vanitățile. Mândria. Nerăbdarea. Dorința de răzbunare. Invidia. Furia.

— Și e posibil să le ucidem pe toate?

— Dar nu e vorba de crimă. Toate astea nu implică agresivitate, doar acceptare. Acceptare a ceea ce crezi că ești în acel moment și acceptarea faptului că ești mai mult de atât.

— Putem face asta în totalitate noi, oamenii?

— Nu știu. Dar asta ar trebui să te oprească?

— Nu. Dar nu e greu?

— A fost greu? În anul acela, a fost greu?

— Da. La început a fost.

— Și apoi?

— Și apoi a fost mai mult bine decât rău. Dar uitate că acum e mai rău ca atunci. Atunci speram. Acum nu mai am ce să sper.

— Poate e cu atât mai bine. Acum chiar nu mai ai de ce să te agăți. Și amintește-ți că avei 32 de ani când te-ai despărțit de Andrei și ai vrut să îți iei viața. Mai vrei asta?

— Nu. Niciodată. Orice ar fi. Îl iubesc pe Adrian. Îl iubesc nespun. Dar îmi iubesc și viața. Am trăit cei mai frumoși ani alături de el. Nu mulți oameni au șansa de a-și întâlni marea iubire. Sunt recunoscătoare pentru asta. *Te iubesc, Adrian*. Mă bucur că în fiecare seară, înainte de a adormi, îi pot spune că îl iubesc. Și că îi trimit toată lumina și căldura mea. Mă bucur că am cui să le trimit. El va rămâne pe veci bărbatul vieții mele. Asta nimic și nimeni nu o poate schimba. Așa cum știu că eu voi fi mereu femeia vieții lui. Chiar dacă nu mai suntem împreună. Uite, deja mă simt mai bine.

— Bineînțeles. De fiecare dată când simți adevărata viață, bucuria, iubirea, te simți bine.

— Se va mai întoarce?

— Contează? Tu trăiește ca și cum nu se va mai întoarce niciodată.

Nici nu a auzit-o pe Matilda când a venit. S-a ridicat să se ducă la bar, să își comande un pahar cu prosecco, și a văzut-o întinsă pe un prosop, lângă șezlongul ei, citind.

— Hei, mă duc la bar. Vrei ceva?

— Bineînțeles. Adu sticla cu prosecco aici.

— Am uitat că îmi citești gândurile.

Stăteau întinse una lângă cealaltă, cu paharele lângă ele, Matilda citea, iar Valentina asculta muzică la căști. Era liberă. Alesese să fie liberă. Era în siguranță.

La opt, au plecat înspre casă. Valentina era desculță. La mare, umbla mereu desculță. Uneori și prin oraș. Dar doar când toate o apăsau prea mult. Toate pe care TREBUIA să le facă. Dar la mare nu trebuia să facă nimic. Era liberă. Cu ea, aproape goală și desculță.

Au luat masa în curtea casei, sub un măslin. Erau atâtea stele. În Timișoara nu prea se vedeau stelele. Valentina le privea și inventa constelații. Au mâncat caracatiță și sepie pe grătar, cartofi dulci la cuptor și salată cu rucola și roșii, stropită cu

lămâie din grădina Matildei.

— Parcă îmi e bine, Matilda.

— Atunci nu spune nimic. Simte.

Au băut o sticlă cu vin alb, sec, Valentina i-a povestit ce s-a întâmplat și Matilda mai mult a tăcut.

Când au terminat, i-a zis:

— Ți-am mai spus: ești singura constantă a vieții tale. Noi, toți ceilalți, suntem exact ca salata asta de rucola: e totul mult mai gustos dacă o ai. Dar dacă nu, tot îți plac fructele de mare, la grătar.

S-a trezit în brațele Matildei:

— Vale, Vale, urlu.

— Ce urlu? Ce?

— Să îți tacă gândurile. Shhhh. Sunt aici.

— Vreau să dorm, Matilda. Să dorm. Nu mai pot dormi. Mă ard gândurile ăstea. O să înnebunesc?

— Nu o să înnebunești. Hai. Stai în brațele mele. Te leagăn. Așa... Așa... Gata.

Valentina s-a trezit la 5.49. Matilda dormea lângă ea. Încet, fără să facă zgomot, s-a dus la duș, s-a pregătit, și-a pus în geantă prosopul și cartea, căștile în urechi și a plecat. Era deja 6.30. Ziua începuse. Dar era liniște. Aerul era atât de alb și calm, de parcă țâșnise lapte dintr-un sân de zeiță. Trăia liniștea. Fizic, o simțea. Pe piele. Pe față. Era încă răcoare. Îi făcea bine. Parcă o trezea la viață aerul ăla, ca o simfonie lila.

S-a așezat la prima terasă deschisă. În fața ei avea marea. Era atât de blândă... Somnoroasă. Nici nu știa cum să bată bine, în mal. Încă se fâstăcea. „A coffee with milk, please“. A băut două. În căști cânta Ane Brun, *Big in Japan*. Repeat. Repeat. Îi făcea bine. O readucea în ea. Simțea cum, încet, încet se recompune. Era ca un puzzle care se așeza. Piesă după piesă.

I-a trimis lui Alexandru un mesaj pe Facebook:

— Sunt sfârșită. Te rog, spune-mi ceva, orice, care să mă

ajute.

— Te-aș ajuta. Dar cum? Cinismul nu cred că ți-ar prinde bine în momentul de față. Aș putea să te descompun în bucățele și să te fac la loc. Dar tu nu crezi în asta. Tu crezi în senzații. Tu ești copilul care râde când îl vede pe nenea de la circ făcând trucuri spectaculoase. Așa că, dacă te-aș descompune în părțile componente, ai rămâne așa, descompusă în părțile componente. Și ce m-aș face eu atunci?

Era bine. Înseamnă că era bine exact așa cum era. Și Alexandru o iubea exact așa. Nu voia să fie altfel. Nici nu și-o imagina altfel. Dintr-odată, au tăcut gândurile. Auzea doar melodia: „Should i stay here at the zoo/Or should i go and change my point of view/ For every ugly sin“. Nu era atât de păcătoasă pe cât crezuse. Da. Spera.

La opt, era deja pe plajă. Nu a intrat în apă. Știa că încă e prea rece. Nu voia niciun șoc. S-a așezat pe un șezlong și a citit câteva pagini. Se afunda în carte. Și marea era acolo, lângă ea. Nu se simțea singură. Nu îi era teamă. Cât timp marea îi era alături, nimic rău nu i se putea întâmpla.

Pe la zece, a apărut și Matilda. S-a așezat lângă ea. Dar plaja se umpluse deja de oameni. Încet, încet, Valentina simțea cum începe să se enerveze. De fiecare dată când cineva întorcea foaia cărții ori vorbea cu cel de lângă el ori își aranja prosopul, parcă îi dădeau creierii pe răzătoare. O durea. Fizic.

— Trebuie să plec de aici. Singură!

— Bine.

Și-a luat prosopul, căștile și cartea și s-a îndepărtat. La vreo 500 de metri, a găsit un colț de plajă. Pustiu. Sub un dâmb unde crescuse un smochin. A simțit că acolo vrea să se așeze. S-a întins pe prosop și a privit cerul. Soarele ajungea la ea, printre ramurile de smochin, blând, fără să rănească cu lumină ori căldură, de parcă ar fi știut.

„Inimi. Peste tot sunt inimi. Oriunde ai merge în lumea asta.

În orice colț, oricât de pustiu, găsești inimi. Vii. Uite, marea și smochinul ăsta se iubesc, probabil, de zeci de ani. De când s-a născut el. Nu se vor atinge niciodată. Și asta nu contează pentru ei. Știu că se iubesc și continuă să existe, fiecare cum i-a fost hărăzit. Își cântă unul altuia, ea cu valurile, el cu frunzele. Și se aud. Își răspund. Ei sunt împreună. Se iubesc. Oricât pământ i-ar despărți.“

În căști se auzea Schubert. Pace. După mult timp, Valentina simțea pace. Și a simțit sinele plutind deasupra tuturor. Existența pură, existând. Și nu i-a mai fost teamă. A înțeles. De asta avea nevoie: să reînvețe să fie.

Au urmat două săptămâni în care Valentina s-a reconstruit, încet, încet. S-a abandonat vieții.

Una dintre cele mai frumoase seri a fost cea în care a întâlnit Necunoscuta. Se dusesse pe plajă. Și-a luat două beri și s-a așezat pe un nisip, în apropierea mării.

Demult, înainte de Adrian, visase un bărbat de care s-ar fi îndrăgostit iremediabil, pe viață. Până la sfârșit. Și n-ar fi fost niciodată împreună. Și s-ar fi iubit un pic metaforic, un pic prin așternuturi, și el ar fi plecat mereu. Iar ea ar fi rămas. Abandonată. Plină de lipsa lui. Și ar fi suferit ani și ani. Între timp, ar fi simulat și alte iubiri. Și el ar fi fost mereu acolo. Ar fi fost într-un *menage a trois* permanent, până la întoarcerea lui. Ar fi trăit doar pentru asta. Ar fi fost singurele momente de trăire printre atâtea simulări. Era bolnavă?

Dar apoi îl întâlnise pe Adrian. Și l-a iubit. S-au iubit. Și tot ceea ce credea că știe despre ea nu a mai fost. De fapt, ea nu iubise niciun bărbat până la el. Și cum poți să crezi în ce nu simți? Note, note. Lovesc. Discordante? Niciodată. În asimetria notelor există cea mai pură muzică. Există o dumnezeire a singurătății de care, odată ce ai simțit-o, nu te mai poți despărți: se numește solitudine. ăsta e Dumnezeu din oameni. Și există o tristețe pe care numai muzica sau dansul o pot povesti. *To the*

hills a lui Alexander Bălănescu.

„Poate Dumnezeu e trist. Pentru că e așa de singur. Chiar și cei mai credincioși se gândesc doar la ei. Niciodată la el. Hai, Doamne. Hai să mâncăm o pâine în țăst împreună. Și să bem un pahar cu vin. Și să nu ne spunem nimic. Știm, amândoi. Rupe tu pâinea. Și dă-mi jumătate. Iar eu torn în pahar. Și, în toată tristețea asta, ne vom bucura pentru că, pentru o seară, nu mai suntem singuri. Mâine? Cine știe mâine? Poate vom uita și ne vom trăda. Și ne vom aminti unul de celălalt doar când vom fi prea singuri din nou. Dar cine știe dacă atunci vom avea din nou curajul ori puterea să ne chemăm? Poate ne vom rupe singuri pâinea și ne vom turna în pahare, tot singuri, pentru că și tu te minți, Doamne, uneori, altfel nu ai putea să trăiești, doar ești în noi, și ne vom aminti că odată am fost bucuroși. Înseamnă că mai există speranță. Dacă a fost, poate va mai fi. Cine poate spune? Nimeni nu poate spune nimic. Repeat. Repeat. La imagini, melodii, iubiri. Și poate tot ce putem face e ca în spațiile goale, multe, din viața noastră să ne mințim că se mai poate așa. Dar știm, cum nu?, că așa nu va mai fi niciodată. N-am nostalgia niciunei vârste. Pentru că am luat tot din viață. Nu am lăsat nimic netrăit. Și nu m-aș mai întoarce. Și atunci de ce pun pe repeat piesa asta? Pentru că arcușul îmi cântă pe suflet acum. Nu ca atunci. Suntem mereu alții. În fiecare moment murim. Și rămânem tot mai puțini. Și ne descoperim în dedesubturi așa cum nu știam că suntem. Și totuși, cum pot simți că mă înalț și plutesc și mă transform în galaxie, singură, mereu singură? Mi-am ales destinul? Îmi pare rău de tine, Doamne. Nu îți mai fie teamă. Nu mai fi așa orgolios. Iartă-te. Eu te-am iertat demult. Aș vrea doar să vii aici, pe nisip, lângă mine, și să îți pup fruntea și mâinile. Să te strâng în brațe și poate mi-ai plânge la piept. Că nu te-au lăsat niciodată să plângi. Iar eu știu cum e. Nu te judec. Nu îți cer. Nu te implor. Nu vreau să faci minuni. Aș vrea doar să nu mai fii atât de singur. Pentru că poate, atunci, aș avea și eu o șansă. Aș crede

că am o șansă. Dar așa... nu pot decât să pun melodia pe repeat și mă doare. Nu mai urlu. Suferințele adevărate sunt tăcute.“

Și a văzut-o. La început i-a venit să râdă când a văzut-o venind cu undița. Apoi a observat-o. Se mișca încet, cu răbdare. Îndeplinea un ritual menit să o salveze. Valentina s-a apropiat de femeie și a întrebat-o, în engleză: „De ce faceți asta?“. „Pentru că mama mea a murit în urmă cu șase luni, soțul meu e paralizat de la brâu în jos, iar fiica mea e în Anglia, la studii, și nu cred că se va întoarce. Iar momentele ăstea, în care sunt doar eu cu marea, sunt singurele mele clipe de liniște. Auzi? O auzi cum cântă? Ah, nu plânge, frumoasa mea. Nu plânge. Ești așa frumoasă. Vezi luminile vapoarelor în larg? Așa să faci cu visurile tale. Să le trimiți depaaaarte. Depaaaarte.“ „Sunteți îngerul meu, în seara aceasta.“ „Și tu al meu“, i-a răspuns femeia. Valentina i-a luat mâinile într-ale ei și le-a sărutat. Apoi femeia a făcut la fel. Erau două femei care se salvaseră, pentru o seară. Iar asta nu se uită niciodată.

Valentina a plecat acasă. Visurile ei erau departe, în larg, pe mare.

A plecat într-o sâmbătă. Au plâns puțin. Avea să le fie dor una de cealaltă, dar s-ar fi revăzut cât de curând, când Matilda va fi revenit în țară.

Nu voia să dea timpul înapoi. Nici să mai rămână. Timpul trecuse just. Marea își îndeplinise menirea.

În Timișoara, la aeroport, o aștepta Amanda. Valentina era mult mai frumoasă. Nu datorită bronzului. Nici faptului că slăbise vreo 3 kilograme. Avea o lumină din interior și un zâmbet tăcut, ca și cum ar fi stăpânit un mister ce făcea lumea să meargă mai departe, care te făcea să întorci capul după ea.

— Dumnezeu, ce bine arăți, Valentina! Ce ai făcut pe acolo?

— M-am regăsit, Amanda. M-am întâlnit cu mine.

Amanda a îmbrățișat-o. Înțelesese.

— Să știi că la serviciu e liniște. Peste o săptămână plecăm și noi în concediu, în Portugalia.

— Ce mult mă bucur! O să vă prindă bine. Sunt obosită. Nu prea am putere să vorbesc.

— Nici nu trebuie. Văd că ești bine. Te duc acasă sau vii la noi?

— Acasă, Amanda. Acasă.

Nu a ezitat niciun moment când a deschis ușa. A intrat. A privit în jur. Și-a salutat plantele, tablourile și cărțile, le-a spus că le iubește și s-a așezat pe fotoliu. Și-a aprins o țigară. Casa era plină de lumină. Era cald. Bine. Liniște. Acasă. Îi era puțin dor de mare, dar era o vreme trecută. Va fi venit din nou. Altfel. Cine știe cum?

A deschis dulapurile. Hainele lui Adrian nu mai erau acolo... A izbit-o în plex. A tras puternic aer în piept. Nu a plâns: „*Așa trebuie să fie*“. S-a dus în bucătărie, a făcut o cafea și s-a așezat la masă. Trebuia să se reapuce de scris. Să revină în viața ei. Nouă. Acum știa cum. Și ar fi învățat zi după zi.

Privea reproducerea după *Sărutul* lui Klimt: „Durerea adevărată e intimă. Nu o poți spune nimănui. E tăcută. O trăiești resemnat. Apleci capul, ca și cum te-ai închina și spui: *Binecuvântează-mă!* De fapt, ceea ce e adevărat în noi nu putem împărtăși cu nimeni. Pentru că astfel s-ar pierde intensitatea, splendoarea trăirii. În suferința autentică nu e nimic dramatic. Nici nu te întrebi de ce. Există o măreție a trăirii, o grație a existenței pe care nu o poți întina cu întrebări ori gânduri omenești. Stai acolo, pe canapea, ascultă Diamond and Rust și simți. Dacă ai spune, ar deveni prozaic. Și avem atât de puține dumnezeiești în noi, încât nu te-ai putea ierta niciodată pentru că ai adus în banal harul simțirii. Merită?“

A scris mult în ziua aceea. Zece ore, încontinuu. Când s-a pus în pat, era epuizată. Dar împăcată. În sfârșit, făcea ceea ce era corect față de ea. Mai avea suferință de înfruntat, dar de

acum nu mai era în Iad. Se întorsese în ea. Și, cumva, îi va fi făcut față.

„Conduc și plâng. De zile bune nu am mai plâns. Scriu despre bucurie. Citesc o grămadă de cărți, cam una pe zi, și în toate spune că misterul vieții e însăși bucuria lucrurilor mici. Și citesc și îmi e dor de tine. Și conduc și îmi e dor de tine. Și gătesc fasole verde cu smântână și îmi e dor de tine. Și cel puțin o dată pe săptămână gătesc ciorbă de perișoare. Eu nu mai mănânc de mult carne. Dar ție îți plăcea așa de mult... Și o bag în frigider și îl deschid cam o dată pe oră și sper să fie mai puțină ciorbă în oală, să îți văd farfuria goală în chiuvetă și firimituri de pâine sub scaunul din stânga, acolo unde mâncai mereu.

Și plâng pentru că îmi e dor nebunește de tine. Am înțeles. În sfârșit am înțeles ceea ce Călin mi-a spus acum vreo 15 ani într-o ședință de psihoterapie: *Învăță să dai drumul. Uită-te la filmul Gravity. Acolo o să înveți ce înseamnă să dai drumul.* Îmi spusese asta după ce eu îi povestisem că de fiecare dată când mă întorc de la ai mei mi-e spatele greu și sufletul apăsător. Că plec de acolo cu toate suferințele și tristețile mamei mele. Nu erau ale mele. Acum știu.

Știi când am învățat să dau drumul? În mare, da, cele mai frumoase lucruri mi se întâmplă la mare, pesemne am fost vreo sirenă sau pește sau broască țestoasă în vreo viață anterioară, da, broască țestoasă vreau să fi fost, să bucur oamenii, și am găsit scoica aia așa frumoasă. Exact cum visam de mică să găsesc. O scoică nu prea mare, dar cu toate culorile mării pe ea. Și am luat-o în mână, decisă fiind să o duc acasă. Să mă bucur doar eu de ea. Și pe când mă îndreptam spre mal, am simțit cum mă gâdila ceva în palmă. M-am uitat și am văzut răcușorul speriat. Eram pe cale să ucid o viață doar pentru plăcerea mea. Și am aruncat scoica înapoi în mare. Da, o dorisem. Da, era cea mai frumoasă scoică pe care o văzusem vreodată. Dar nu aveam dreptul să ucid și nici măcar să încătușez o formă de

viață, pentru că tot ce ne înconjoară e viață (mai știi cum îți spuneam că eu îmi iubesc și telefonul, și mașina, și laptopul, și televizorul, și telecomanda, nu pentru valoarea lor materială, ci pentru că sunt vii?), doar pentru plăcerea proprie. Pentru că așa vreau eu.

Atunci am înțeles că trebuie să îți dau drumul. Da, greșisem. Față de tine. Dar nu față de mine. Am făcut ce am simțit că e bine în acel moment. Și tu mai apoi ai făcut ceea ce credeai că e bine pentru tine. Corect. Nimic mai corect de atât.

Și trebuia să îți dau pace. Să devii ceea ce erai menit să revii. Pentru că mereu te sprijiniseși pe ceva ori cineva. La început mama și sora ta, apoi Alexandru, apoi colegii din trupă, apoi eu. Și nu era drept. Trebuia să crești. Să te faci mare. Nu am înțeles asta când ne-am căsătorit.

Nu, căsătoria noastră nu a fost o greșeală. A fost cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla. Dar și faptul că te-am înșelat și tu ai plecat a fost cel mai bun lucru pe care îl puteam face în acel moment. M-a scăpat de fantoma care stătea mereu între noi. Nu știam, conștient. Doar mi se arăta în vis. Odată ca o mocirlă, altădată luase forma lui Alexandru care îmi spunea că nu, nu știe cât e ceasul, pentru că ceasul lui funcționează doar în trecut și e mereu la ora 11. Altădată îmi apărea sub forma unor bărbați care mă violau. Și pe care eu îi iertam mai apoi.

Apoi, după ce te-am înșelat, au dispărut coșmarurile. Era fantoma iubirii mele care murise, dar căreia eu nu voiam să îi dau drumul cu adevărat. Și de abia după ce te-am înșelat, o dată, atât, a fost nevoie de o singură dată ca să îmi dau seama că nu e ceea ce vreau. Că aveai dreptate. Omul acela își vânduse pe veci sufletul diavolului și era atâta întuneric în el, încât tot ceea ce am vrut a fost să scap din camera aia luxoasă de hotel, să fug, dezbracată, desculță, oricum, mai bine să se uite oamenii la mine pe stradă și să îmi spună nebună decât să mai stau acolo. Mi-a spus că acum sunt doar a lui. Că nu o să mă mai lase

să plec niciodată și că te va ucide și pe tine și pe Ana dacă veți sta în calea lui. Că noi doi ne vom iubi toată viața și nimic și nimeni nu ne va despărți. Atunci mi-am amintit de mâinile tale calde, de cum mă sărutai pe frunte, de toată iubirea ta și toată lumina și blândețea din tine și mi-am dat seama că tot ce vreau în lumea asta, fără nicio urmă de dubiu, e să îmi petrec tot restul zilelor alături de tine.

Și uite, conduc prin oraș, am fost la o cafea cu Matilda, a venit în concediu, acasă, am povestit despre tine, despre noi pe când eram împreună și am simțit din nou durerea aia, profundă. Aia care parcă e ancestrală. Care vine din străfundurile sufletului și îți cuprinde ușor, ușor toată ființa. Nu voiam să plâng de față cu Matilda. Mi-am inoculat ideea că celorlalți vreau să le dau doar bucurii, așa mă mai salvez și pe mine. I-am spus că lăsasem mâncarea pe foc și am tăiat-o la mașină. Am închis portiera și am izbucnit în plâns. Am urlat. Am urlat ca o lupoaică rănită de moarte.

E gol. Totul. E inutil. Nu. Nu inutil. Vorbesc prostii. După ce am trăit toate experiențele din vara asta, nimic nu mai e inutil. Dar e trist. Sunt zile când îmi lipsești atât de mult, încât am impresia că m-am ofilit. Parcă mi se scurge tot sufletul din mine. Cu fiecare secundă care trece. Mă doare, fizic, exact în capul pieptului. Și îmi simt tristețea în ochi. Îmi e atât de grea pupila și irisul. De tristețe. Și îmi simt cuta aia, dintre ochi, cum se adâncește un pic. Și fruntea îmi e umbrită. Totul e un efort în zilele ăstea. Mai ales să zâmbesc oamenilor, pentru că ei nu au nicio vină că tu îmi lipsești. Știi cum e? Exact ca toamna, când plouă încontinuu zile la rândul. Și nu vezi niciun colț de cer albastru. Și nicio rază de soare. Te obișnuiești, dar e trist. Da, ne obișnuim și cu răul și tristețea. Îmi e dor de ochii tăi albaștri și curioși. De mâinile tale frumoase, cu degete lungi și calde. Atât de calde. Tu nici iarna nu ai mâinile reci, chiar dacă nu porți mănuși. Și îmi e dor, tot acolo, în coșul pieptului, de abia mai

respir, până și asta e un efort, de fața ta frumoasă și blândă. Să o iau în mâini și să îți sărut tâmpilele, și fruntea, și ochii, și pomeții, și buza de jos și apoi pe cea de sus, și gâtul, și lobul urechii. Și din nou ochii. Ochii tăi minunați, plini de lumină și întrebări. Și fruntea înaltă, albă.

Mă doare capul. Groaznic. Și oricât ketonal, nurofen sau codamin aș lua, nu trece. Și dacă trece, e temporar. Pentru că tu nu mă mai vrei definitiv. Da, mă iubești. Știu. Dar pur și simplu nu se mai poate. Și lipsa asta de speranță mă doboară. Mă sleiește de orice putere. Îmi tremură mâinile și vocea și pulpele. Sunt slăbită. Și îmi duc zilele pe umeri așa cum duci o lubeniță de 15 kile, pe care ți-au pus-o într-o plasă de plastic. Și e grea și te taie la mâini. Dar nu poți renunța. Pentru că cei de acasă și-o doresc așa de mult. Acasă. Până acasă sunt vreo cinci kilometri. Și trebuie să cari și o să te taie plasa aia nenorocită până o să îți dea sângele. Și te cocârjezi. Și te doare tot corpul. De abia mai respiri. Sacadat. Puțin. Puțin. Și te mai oprești din când în când, lași plasa jos, ți s-au umflat mâinile, le masezi un pic și hop, de la capăt. Și îți dai seama că oprirea ta a fost o iluzie. Pentru că lubenița tot 15 kile are și parcă e și mai grea acum, că ai văzut cum e și fără. Dar ce îți e dat, musai să duci.

Știu, știu că e un rost în despărțirea asta a noastră. Trebuie să fie. Cred în rost. Știu. Am spus că e îndeajuns. Dar nu e așa. Acum am nevoie să știu rostul. Ca să pot merge mai departe. Simt că o să mor de inimă amară. Niciodată nu mi-aș mai lua zilele. Nu aș mai face așa ceva orice s-ar întâmpla. Dar parcă pe măsură ce se scurg zilele îmi iau și sufletul cu ele, în scurgerea asta, și poate mă voi trezi într-o zi o fantomă, invizibilă, palidă și fără strop de lumină în ochi.

Știu, știu că nu te vei mai întoarce niciodată. Am acceptat asta. Și citesc o mulțime de cărți despre cum să fii fericit, trăind clipa de acum și cum nu ești niciodată singur, pentru că totul în jurul nostru are viață. Adevărat. E așa de adevărat! Totul în casa

noastră... a mea are suflet. Și nu sunt singură. Dar asta nu contează. Pentru că tu nu ești. Și tu ești totul. Toată viața. A mea și a universului. Pentru că tu ești universul meu. Cel mai bun univers care poate exista. Nu se poate să existe unul mai bun decât cel în care eu gravitez în jurul tău și suntem doar noi doi. Nu mă vreau în mine. Orice mi-ar spune toate cărțile astea, nu mă vreau pe mine. Mă vreau pe mine în tine. Pentru că noi suntem unul. Știu, știu că trebuie să îți reordonezi la rândul tău tot universul.

Dacă ai fi acum aici, aș vrea să stai în cur, pe canapea, să te uiți la o comedie, iar eu să stau întinsă, cu capul pe genunchii tăi, cu o carte în mână și să torc ca o pisică în timp ce tu te joci cu părul meu. Să citesc zâmbind și nici să nu îmi dau seama că zâmbesc. Să fie o stare naturală.

Și scriu, scriu, scriu, sperând să mă eliberez. Aproape am terminat cel de-al patrulea roman. Am sperat că o să mă exorcizez, așa cum s-a întâmplat cu primul. Și m-am înșelat. Totul e la fel. Îmi e la fel de dor de tine. Și sunt la fel de tristă.

Cel mai mult ochii. Ochii aceia albaștri... albaștri ca... nu ca marea.. ochii tăi și marea sunt tot ce am văzut mai frumos în viața asta. “

Valentina îi scria mereu scrisori lui Adrian. Și nu le trimitea niciodată. Așa se simțea mai aproape de el. Ultima i-a scris-o din Cluj, de pe terasa Doamnei T:

Iubitul meu soț, pentru că orice ai spune ori ai face tu vei rămâne toată viața soțul meu, a trecut vara. Nu ne-am văzut de câteva luni. Au fost luni în care mi-am dat seama că, oricâte mi s-ar părea că am învățat, mereu mă descopăr nouă și parcă mai aproape de ceea ce trebuie să devin. Mai întreagă. Sunt un tot. Un cerc. Exact ca soarele pe care l-am văzut atunci când am venit la tine, în anul acela. Întreg. Un cerc închis. Și plin de culoare. Așa sunt și eu. A trebuit, însă, să cobor în Iad, din nou, oare cât de

adânc e iadul din noi de putem să ne ducem tot mai adânc, de fiecare dată?, ca să mă apropii din nou de mine.

Am fost la mare. Și vara e aproape gata. M-am întors în Cluj. Știi bine că e singurul loc în care îmi pot trece toamnele fără nostalgii și melancolii acute. Aici, pe terasa Doamnei T, mă împac cu toamna în fiecare an, de când ne-am căsătorit. Stau la aceeași masă la care am stat împreună. Nu credeam că aş mai putea face asta. Mi-am regăsit bucăţica aia de suflet pe care o lăsasem aici, în primul nostru an, pe când fugeai de mine. E tot aici. Citeşte. Parcă i-au mai apărut câteva riduri. Dar e la fel de frumoasă ca în anul acela. Și la fel de tristă. Dar ei tristeţea îi îmblânzeşte toate trăsăturile. Dacă nu ar avea melancolia aia în privire, ar fi doar o bucată de suflet comună, care citeşte Plânsul lui Nietzsche sau ascultă muzică. Aşa, însă, străluceşte. Are o aură.

Nu ştiu de ce m-am așezat tocmai la masa asta atunci, prima oară. Poate pentru că era cea mai mică și ascunsă. Poate pentru că aici, lângă scrumieră, era ursuleţul acela care își ținea pălăria în brațe și privea trist în jos. Poate pentru că am văzut că avea aceeași privire pe care o aveam și eu. Și uite că stau aici și ne privesc, acum zece ani, față în față, eu încercând să îți zâmbesc cu toată iubirea pe care atunci o respingeai. Mi-am dat seama apoi, în tren, că nu aş fi putut topi nicicum aisberg-ul ăla în care ți-ai învelit sufletul. Pentru că fugeai. Cu cât deveneam mai iubitoare și mai caldă, cu atât mai departe fugeai. Îți era teamă că se va fi topit și ai fi fost din nou tu. Și ce ai fi făcut cu tine? Mereu te-a speriat necunoscutul, iubirea mea. Pentru că nu îl puteai controla. Aşa credeai. Că, dacă deții controlul, vei suferi mai puțin.

În seara aia, a lansării, când ai apărut la terasă, ai afișat aceeași atitudine de superioritate pe care o afișai mereu când stăteai cu necunoscuți. Aşa au spus tot: „E plin de el și egoist“. Dar eu ştiam. Doar eu ştiam. Nici tu nu ştiai. Te apărai. Mereu te apărai. Îți era teamă. Și cu cât te apărai mai mult, cu atât

sufereai mai tare. Nu aş fi vrut mai mult.

Ştii, dacă am fi făcut dragoste joi seara, nu m-aş fi trezit vineri spunându-ţi „iubitule“ şi nici nu aş fi schimbat statusul pe Facebook „in a relationship“. Ne-am fi iubit şi atât. O noapte. Câteva ore. Dar tu nu te voiai iubit, atunci. Pentru că tu nu te puteai iubi. Şi îţi era teamă că legându-te îţi vei pierde libertatea pe care, de fapt, nu o aveai. Atâta timp cât îţi e teamă să pierzi ceva, înseamnă că nu îl ai cu adevărat. Dar am înţeles şi tocmai de aceea am avut răbdare şi am aşteptat. Da, te-am învinovăţit apoi. Ți-am spus lucruri urâte şi ți-am spus că te voi uita. Am plecat frântă de la tine. Cu o zi înainte decât cea stabilită. Pentru că erau atâtea gânduri nespuse, atâta tăcere apăsătoare, încât mă doboră. Pur şi simplu simţeam, fizic, că nu mă mai pot ţine pe picioare. Că aerul, ţigările, cafeau, se stricase şi laptele, totul mă intoxica. Mă ucidea. Toate reproşurile pe care le gândeam şi nu le spuneam niciunul mă otrăveau. Şi a trebuit să plec. Şi am ales să mă rup. Ceea ce mi-a dat un pic de linişte. A văzut până şi Doamna T. Pentru că mi-a spus, când m-a văzut: „Parcă s-a schimbat ceva, de ieri“. „Da, am hotărât să mă rup.“ Iar deciziile, claritatea îmi dau linişte. Mă durea, dar eram liniştită.

Însă ştiam. Ştiam că iubirea pe care o lăsasem acolo, în casa ta, o să te îmbuneze. Aveam nevoie amândoi să ne îmbunăm. Să stăm departe unul de celălalt o perioadă, să ne putem detaşa, ca să vedem totul mult mai clar. Să ne facem procese de conştiinţă, să simţim vina, să o alungăm şi apoi să înţelegem că, de fapt, nimeni nu a greşit. Singura diferenţă era că mie îmi era frică, dar asta nu mă putea opri să încerc şi să te iubesc. Tu, însă, nu aveai acelaşi curaj. Nu încă. Asta m-a salvat. Credinţa şi faptul că am înţeles că doar momentul nu era cel bun. Şi m-am abandonat. Am acceptat.

Când ne-am revăzut la Sibiu, te-am privit în ochi şi mi-am dat seama. Mi-am dat seama că ai înţeles tot. Şi că ți-a fost dor de mine. Şi că, în sfârşit, ți-ai fi dat voie să mă iubeşti. Iar când m-ai

strâns în brațe, mi-a fost clar. Nimic și nimeni nu ne mai putea despărți. A doua zi, m-ai cerut de soție, așa, simplu, fără dulcegării. Clar, simplu, hotărât: „Valentina, vrei să fii soția mea?“. Nu am izbucnit în lacrimi, nu am tremurat, nu am fost extaziată, nici cea mai fericită femeie din lume. Eram liniștită. Datul se împlinea. Eu știusese de la început. Așa că ți-am răspuns la fel de simplu: „Da, Adrian. Vreau.“ Apoi m-am întors la Timișoara și m-ai urmat.

După ce ai plecat, acum trei luni, am crezut că mor. Mult timp am crezut că o să mor de inimă amară. Nu mă bătea gândul să mă sinucid. Nu aș mai fi făcut niciodată așa ceva. De când înțelesesem că totul în viața asta e cu un rost. Și că răul poate foarte ușor să devină bine, dacă îți muți poziția. Te reasezi.”

Doamna T știe tot. Mereu.

— Cafea Brise, da? Și nu pentru că a venit toamna...

— Da.

— Știu. A venit acum câteva săptămâni aici, beat. Voiam să închid. M-a rugat să îl mai las să stea vreo 20 de minute. Să îi aduc o Cafea Brise și să o las pe masă. S-a așezat exact la masa voastră. Mi-a spus că, oricât de nedrept ar fi față de el, în seara aceea trebuia să fie lângă tine și știe că o parte din sufletul tău e mereu aici. Voia să te simtă aproape, să îți atingă mâna. De cafea nu s-a atins. A pus-o acolo, în fața lui, de cealaltă parte a mesei, unde stăteai tu, și 20 de minute a privit în gol. De fapt, pe tine te vedea. L-am lăsat. După 20 de minute, mi-a mulțumit și a plecat. Suferea. Îi e dor de tine.

— Știu, Doamnă T. Știu că îi e dor de mine. Dar în iubire nu există orgoliu. Nu îl mai condamn, așa cum făceam acum zece ani. Știți, nu v-am spus niciodată, dar atunci, când am lansat prima carte aici, în Cluj, nu a venit. Nu a venit la lansare ca să mă pedepsească. Iar eu l-am acuzat. Și asta m-a durut. Am învățat să nu mai fac asta. Așa cum mi-ați spus dumneavoastră atunci, dar mi-au trebuit zece ani să înțeleg: „Iubești doar pe

cine nu încerci să înțelegi“. Nu am știut de ce, atunci. Acum știu. În momentul în care vrei să înțelegi, înseamnă că vrei să te mulezi pe dorințele celuilalt. Să schimbi ceva ca să îi faci pe plac. Iar aia e minciună. Nu te va iubi pentru ceea ce ești. Ar iubi o himeră. O iluzie. Tocmai de aceea am plecat atunci. V-am spus în ziua plecării că sunt mai liniștită, pentru că am decis. E totul clar. Atunci am crezut că am înțeles. Acum am înțeles și mai bine. Îl iubesc și îi dau dreptul să renunțe de unul singur la orgoliu. L-am rănit. Știu. Îmi pare nespus de rău. Dar nu mai pot schimba nimic. Însă îmi pare rău și mi-am dat seama că doar pe el îl iubesc. Iar când va înțelege că am greșit, însă mă căiesc cu adevărat, când va înțelege că iubirea iartă tot, poate îmi va da un semn.

— Fii fericită, Valentina. Că e atât de puțin adevăr în viața asta. Cât e, în tine, trăiește-l cu bucurie. Te las. Mă duc să pregătesc prânzul.

Valentina a continuat scrisoarea:

Iubirea mea, nu o să îți spun că fără tine viața mea nu are sens, că nu-s completă, că e totul întunecat. Nu. Nu o să îți spun că fără tine nu-s fericită. Nu o să încerc să te șantajez în niciun fel. Am momente de bucurie. Mi le ofer singură. Am momente în care plâng, în casă, cu un pahar de vin în față. Nu cu disperare. Nu mai urlu de durere. Liniștit. Împăcată. Îmi pare rău că te-am înșelat. Și mai rău îmi pare că te-am mințit. Dar așa am învățat iertarea de sine. A fost singurul lucru pentru care a trebuit cu adevărat, în toată viața mea, să mă iert. Că ți-am făcut așa ceva. Acesta a fost modul prin care viața mea, care mă iubește nespus, m-a dus și mai aproape de mine. Și de abia acum i-am iertat cu adevărat și pe mama și pe tata. Când m-am iertat pe mine. Nu mă mai simt abandonată. Nu mă mai simt a nimănui.

Mi-e dor de tine. De mâinile tale frumoase, calde. De ochii tăi albaștri, plini de lumină. De un albastru curat, senini, exact ca atunci, în iulie, când stăteam întinsă pe nisip și priveam cerul

Greciei. E un albastru pur. Atât de albastru și senin, încât albastru ți se pare prea puțin. Așa e perfecțiunea. Dacă o definești, devine imperfectă. În ochii tăi am găsit culoarea perfectă, de unde a derivat apoi albastrul pe care noi, oamenii, îl credem albastru. Mi-e dor de universul din ochii tăi. Știi imaginile ălea de la teveu când îți arată universul, liniștit, care doar există, cu toate constelații și sorii și stelele? Așa sunt ochii tăi. Am văzut galaxii în ei. Și niciodată n-am vrut să ajung la ele. Mereu mi-a fost îndeajuns că le-am văzut. Mă minunam. Eram într-o stare de grație când priveam adânc și atent în ochii tăi, fără să vreau să văd ceva. Nu mai voiam nimic, atunci. Mă bucuram. Atât. Trăiam.

Și știi de ce îmi mai e dor? Să mă ții în brațe. Mai ales seara, înainte de culcare. În brațele tale puteam mereu să mă fac mică, mică. Să mă cuibăresc în tine și să am din nou un metru șaiszeci, fără a fi prea înaltă, ori prea scundă. Eram exact cât trebuia. Nu eram nici slabă, nici puternică, nici înaltă, nici scundă, nici grasă, nici slabă, nici inteligentă, complicată, complexă, nu aveam trecut și nici nu mă gândeam la viitor. Eram. În brațele tale doar eram.

Și mai știi cum mă trezeam mereu înaintea ta? Iar tu nu deschideai ochii, dar zâmbeai. Zâmbeai înainte de a deschide ochii și îmi căutai arcadele, să le mângâi. Și apoi tâmpilele. Și apoi mă sărutai pe frunte. Pentru ca să îți fie ziua mai blândă. Și cu cât aveai mai multe de făcut în ziua aceea, cu atât mă sărutai mai îndelungat. Cu atât mă mângâiai mai mult. Mai știi cuta aia din frunte? Mai știi cum a dispărut după ce am început să ne iubim? Pentru că, orice mi s-ar fi întâmplat, știam că seara voi ajunge la noi.

Știi, se spune că noi, oamenii, pe noi ne căutăm toată viața. De acolo dorul ăla care, dacă ești atent și te lași să fii, apare mereu, sau nostalgia, sau melancolia. Ne e dor de noi, de fapt. Știi... eu devenisem noi. Pentru că nu mi-a mai fost dor de nimic,

niciodată. Timpul nu trecea prea repede, ori prea încet. Timpul doar era. Și noi nici nu observam asta. Nu ne păsa.

Și poate asta a fost greșit. Că devenisem noi. Poate trebuia să mă întorc la mine, la esența mea. Pentru că esențele nu se amestecă niciodată, oricât de mult s-ar iubi doi oameni și oricât ar vrea asta. Sunt entități de sine stătătoare.

Mi-e dor să stai lângă mine, pe canapea, să te uiți la un film, iar eu să citesc. Să nu știu ce îți trece prin cap. Mi-e dor de neștiutul din tine, acela pe care mereu l-am vrut doar al tău. Știi de ce am vrut mereu să fie ceva în tine pe care nu l-aș fi știut niciodată? Pentru că voiam să te ai. Voiam o parte ca din tine să fie doar a ta. Acum am înțeles și asta. Și știu că dacă vreodată ne vom împăca, te voi iubi și mai mult. De abia acum ȘTIU că te iubesc. Până la despărțirea noastră doar intuiam. Nu aș fi putut să ne văd din afară. Acum observ. Sunt un observator al iubirii noastre. Mă pot detașa. De abia acum te iubesc cu adevărat.

Valentina s-a oprit din scris, a înhățat țigara din scrumieră, așa cum făcea de fiecare dată, de parcă cineva i-ar fi răpit-o dacă nu s-ar fi grăbit, și a tras cu poftă. Și a privit la ușa gangului. Și a zâmbit. Un pic trist. Și-a amintit de acea zi a lansării, când el i-a trimis un mesaj că va ajunge la Doamna T. și din acel moment ea a rămas cu ochii înfipti în ușă. Nu care cumva să îi scape atunci când va intra. Nu voia să îi scape niciun gest de-al lui. Știa că va fi plecat și îi va fi fost atât de dor de el. Tocmai de aceea era așa de atentă la fiecare vorbă, privire, mișcare, cum își ținea mâinile pe volan, cum apăsa ambreiajul, accelerația și frâna, cum își ținea ghiozdanul pe un umăr și din când în când îl mai sălta. Îi iubea mersul un pic leneș, de parcă niciodată nu se grăbea niciunde. Bine, era și normal, ardelean fiind.

Și a durut-o. Pentru un moment. Apoi a zâmbit din nou, a tras din țigară și a închis ochii. Câte vieți trecuseră de atunci. Cine s-ar fi așteptat la toate ce au fost?

La asta se gândea Valentina când Doamna T a venit și s-a așezat la masă cu ea. Încet, pentru că era un pic obosită după toată alergătura de peste zi.

— Știi, Doamnă T, în viața mea nu am avut o oază de liniște. În niciunul dintre orașele în care am locuit. Am tot căutat-o. Și mi se tot părea că o găsesc. Dar mereu schimbam locurile. Și am găsit-o aici, la tine. Aici, să văd iedera și florile de toate culorile, între cărți vechi, și tablouri, și gem făcut în casă, în borcane mici, cochete, cu etichete scrise de mână, și lumânări de toate formele și mărimile, și seturi de cafea frumoase, din porțelan alb, cu flori pictate, exact așa cum aveau bunicile și străbunicile noastre. A fost singurul loc din miezul vreunui oraș în care am putut să mă întorc la mine. Până l-am descoperit, făceam asta doar în casa mea. Asta e. Localul tău, Doamnă T, e casa mea. Sunt eu, toată aici.

— De aia l-am creat. De aia nu am vrut niciodată să vină foarte mulți oameni aici. Pentru că e casa mea. Și în casa mea nu intră oricine. Doar cine își dorește cu adevărat să fie aici. Doar cine știe ce e liniștea și vrea să aibă parte de ea. Știi că nu putem avea decât ceea ce e în noi, nu? Nu ne putem dori decât ceea ce e în noi. Iar cine știe cât de importantă e liniștea pentru el niciodată nu o va răpi altora. De aceea nu am pus în meniu Pepsi și bere la halbă. Nu am vrut mulți oameni. Puțini și cu sufletul cald. Așa, ca locul ăsta. Știi câți oameni vin aici să își mai spele păcatele sau zgura de pe suflet? Oooo, câte povești am auzit! Și fiecare, după ce a băut o cafea, a privit un pic florile și iedera, s-a plimbat puțin prin casă și și-a clătit ochii, a plecat mai îmbunat. Mai puțin trist. Știi, de fapt a plecat cu speranță. Pentru că tot ce-i frumos îți dă speranță. Tocmai de aceea le spun oamenilor că, atunci când e greu, să privească un tablou, să asculte o melodie frumoasă, veselă, să deschidă *Micul Prinț* la întâmplare și să citească de acolo. Prin artă renaște speranța. Și peste toate astea eu adaug un pic de piper roz și niște ciocolată

neagră, și iată cum miracolul vieții se împlinește din nou. În toată durerea aia, se naște un moment de bucurie. Le spun oamenilor să nu uite niciodată de ei. Să se întoarcă la tot ce-i frumos în sufletul lor.

— Vreau să vă spun ceva. Sunteți prima și singura persoană care știe asta. Cred că sunt însărcinată. Mi-am luat un test de sarcină. Dacă așa e, voiam să aflu aici, în locul acesta.

— Vai, Valentina, dar e minu... sau nu?

— Ba da. E tot ce îmi doresc. Și poate ăsta e rostul. Am crezut că nu vreau copii. Dar de când ne-am despărțit, mi-am dat seama că îmi doresc asta. Să rămână ceva din iubirea noastră. Mi-a fost mereu teamă. Dar acum nu îmi mai e. Nu are de ce să îmi fie. Dimpotrivă. E tot ce pot face mai frumos doi oameni care se iubesc: un copil. Mă duc la baie. Să îmi țineți pumnii.

Când s-a întors pe terasă, Doamna T era cu ochii ținută pe ieșirea din cafenea. Stătea cu palmele în poală. Valentina a privit-o în ochi și a dat ușor din cap a „da“. Doamna T a tâșnit de pe scaun și a luat-o în brațe.

— Mă bucur nespus, draga mea! Din tot sufletul, i-a mai șoptit la ureche.

— Și eu, Doamnă T. Și eu.

Valentina a început să plângă. Zâmbea și plângea. Acum înțelesese. Într-adevăr, ăsta fusese rostul. În ăstea două luni care trecuseră, scormonise prin ea încercând să afle de ce. De ce îl înșelase pe Adrian?

Pentru că altfel nu s-ar fi produs ruptura și, poate, nu ar fi făcut copilul ăsta. Avusese mereu dreptate: în tot răul e un bine. Rămăsese însărcinată în seara aceea, în care... nu mai conta. Copilul lor. Nu conta că un singur moment, unul singur, soțul ei o urâse. De fapt, nu. Nu o urâse. Ar fi vrut să o urască. Și în acel moment în care aproape o violase, o iubea. Știa. Dar nu mai conta. Era însărcinată, însărcinată, însărcinată. În viața ei nu

fusesse mai fericită.

— Plângi de fericire sau de tristețe?

— Un pic din amândouă. Aș fi vrut să fie și el aici. S-ar fi bucurat. Știu sigur.

— O să îi spui?

— Da. Dar nu acum. E prea devreme. Nu vreau să se întoarcă doar pentru asta. Dacă e să se întoarcă la noi, vreau să fie pentru că m-a iertat și și-a dat seama că mă iubește. O să îi spun peste ceva timp, când totul se va fi liniștit și știu că va fi luat o decizie de unul singur.

— Ești frumoasă, Valentina.

— Îl iubesc, Doamnă T.

— Cum o să îl cheme?

— Matei, dacă e băiat, și Magdalena, dacă e fată.

— Și dacă sunt doi?

— Doamne ajută. Tot așa.

— O să fii o mamă minunată.

— Așa e. Știți, ani de zile m-am îndoit de asta. Cred că de aceea nici nu am vrut copii. Atunci, de mult, în anul dinaintea căsătoriei, Adrian mi-a spus o dată că nu aș fi o mamă bună pentru că sunt prea complicată și nu aș putea să îmi cresc copilul în deplină libertate. M-a rănit atât de mult atunci, încât cred că în adâncul sufletului nu am uitat niciodată asta. Și mi-a fost mereu teamă că nu aș fi o mamă bună pentru copiii noștri.

— Dar vorbea despre el, știi? Erau temerile lui.

— Da. Acum știu. Așa cum știu că voi fi o mamă extraordinară. Sunt atât de fericită!...

— Se vede. Hai! Gata cu cafeaua de acum. Îți fac un fresh și o prăjitură bună.

— Daaaaaa! Un fresh cu toate fructele pe care le aveți.

— Așa. Să sărbătorim.

— Doamnă T, vrei să fii nașa copilului meu?

Doamna T rămase blocată, cu ceașca în mână. O privea în ochi pe Valentina și nu putea să rostească niciun cuvânt.

— Vrei sau nu? zâmbi Valentina, așa cum o făcea când era fericită, cu gura până la urechi, de i se lumina toată fața, începând de la ochi.

— Draga mea... Nu că aş vrea. Sunt onorată să fiu nașa copilul tău!

— Îți mulțumesc.

Cele două femei au început să plângă și s-au luat în brațe. Localul Doamnei T tocmai primea binecuvântarea vieții.

A avut o sarcină ușoară. Nimeni nu s-ar fi așteptat la asta. Grețuri normale, dimineata. Apoi stare de somnolență până pe la orele 13 și apoi cartofi și ciocolată Făgăraș. Asta ar fi mâncat toată ziua. Plutea. De când știa că e însărcinată, parcă plutea mereu. Era cea mai fericită femeie din lume. Îi venea să oprească oamenii pe stradă și să le spună că e însărcinată.

Se tot privea în oglindă, pe toate părțile, și își mângâia burta. Abia aștepta să o vadă maaaaaaare, mare. Vorbea în permanență cu el. Sau ea. Mergea la toate spectacolele de Operă și vinerea la Filarmonică. De acum, citea cu voce tare. Mai mult povești. Dar și literatură sud-americană. Sărea peste pasajele erotice. Era, totuși, prea mic.

Se lăsase de fumat. Nu se mai atingea de alcool și mânca sănătos. Pește, carne albă, fructe și legume multe. I-a spus ginecologului că nu vrea să știe sexul copilului. Nu voia să se aștepte la nimic. Voia să îl primească pe lume surprinsă și mirată.

Matilda a venit de sărbători și, chiar dacă nu era cel mai bun moment, a vopsit în culori vii camera copilului. I-a desenat pe pereți inorogi și prințese, floarea soarelui și maci. Au cumpărat pătuț și tot felul de jucării, absolut nepotrivite pentru un nou-născut. Dar asta nu conta. Trebuiau să îl aștepte așa cum se cuvine: ca pe o sărbătoare.

Travaliul a durat trei ore. A născut natural, la un spital de stat. *Aveți o fetiță absolut sănătoasă. Are 3 kilograme și 49 de centimetri.*

Când a luat-o prima oară în brațe, a simțit cum lumea se oprește în loc. Toată iubirea la care visase era acolo, pe pieptul ei. Cu ochii închiși. A privit-o pe Magdalena așa cum privești un miracol. Și și-a dat seama: de abia acum înțelegea ce e iubirea. De abia acum se simțea întreagă. De abia acum își îndeplinise menirea. De abia acum viața începea.

Magdalena a avut de la început ochii albaștri. Și nu i s-au mai schimbat niciodată.

Nașă a fost Doamna T, iar naș Alexandru. Moși, Adriana și Marius. Toți ceilalți, mătuși și unchi.

Da, au fost nopți când nu dormea, pentru că Magdalena se trezea din trei în trei ore. Îi era foame. A alăptat până la opt luni. Au fost colici. A fost febră și dințișori. Și totul era ușor. Natural și ușor. Tot ceea ce o speriasse înainte era cum nu se poate mai firesc acum.

Uneori Valentina se gândea că ar fi fost așa de frumos să fie și Adrian cu ele... Dar Magdalena o scotea imediat din tristețe ori melancolie.

Prima oară nu a spus mama, ci „Las“. Mult timp, Valentina nu a înțeles. Până într-o seară, când se uitau a mia oară la *Stăpânul Inelelor*, Magdalena l-a văzut pe Legolas și a țipat: „Laaaaas!“. Valentina a izbucnit în râs: „Mânca-te-ar mama! Fie-me-a ești“.

Nu s-a simțit niciodată o mamă singură. O avea pe Magdalena.

Era deja iunie. Trecuse un an de când se despărțise de Adrian, dar asta se întâmplase într-o altă viață. Valentina o scosese pe Magdalena la plimbare, în parc, în cărucior.

Au dat nas în nas.

— Vale...

— Adrian...

Și s-au privit. Lumea valsa.

Adrian s-a uitat la cărucior. Apoi la Valentina. Apoi din nou la cărucior.

— E...?

— Da, Adrian, e fiica noastră.

— A noastră?

— Păi, ia-o în brațe și privește-o. Știi că mereu mi-am dorit să te văd mic. Uite că și visul ăsta mi s-a împlinit.

— Nu îi fac rău?

— Dimpotrivă. Hai, nu îți fie teamă. Nu se sparge. E destul de dolofană și solidă.

Și a zâmbit.

Adrian s-a aplecat încet. A luat-o în brațe pe Magdalena. A privit-o. Fetița se uita la el, curios. Apoi a surâs. Și a gângurit: „Las“.

— Legolas, vrea să spună.

— Așa aveam eu părul când eram mic. Blond și ondulat. Exact așa.

— Știu. Te-am văzut în poze.

Adrian nu mai auzea nimic. O privea pe Magdalena și zâmbea. Era fericit. Cine se așteptase? Era fericit! Îi sclipeau ochii. Fetița a întins mâinile și l-a prins de față. A strâns. Adrian a izbucnit în râs. Fetița s-a apropiat cu gura de nasul lui și i l-a prins între buze. În acel moment, Adrian a început să plângă. Zâmbea și plângea. Era prea multă fericire.

— Fiica mea. Fiica noastră. E așa frumoasă!

S-au plimbat împreună câțva timp, în tăcere. Adrian nu își lua ochii de la fetiță.

— Noi plecăm acasă, Adrian. Magdalena trebuie să doarmă.

— Bine. Mergeți. Deși...

— Deși...?

— Tare mi-ar fi plăcut să mai petrecem timp împreună.
— Nicio problemă. Poți veni pe la noi oricând. Te așteptăm.
— Pot?
— Bineînțeles. Paaaaa, Adrian...

— Pa, Vale. Paaaaa, Magdalena... Tata te iubește și vine repede să te vadă.

A rămas locului și le-a privit până au dispărut de pe străduța din fața parcului.

Era prima zi cu soare, după exact o lună de ploi. Dar ei uitaseră asta.